

Aszlányi

Életünk

és

nemünk

N. M.

297471

OSZK

OSZK

OSZK

ASZLÁNYI DEZSŐ

Életünk és nemünk

Az összes nemi problémák megfejtése

ÉLETÜNK ÉS NEMÜNK

AZ ÖSSZES NEMI KÉRDÉSEK VÉGLEGES MEGOLDÁSA

IRTA
ASZLÁNYI DEZSŐ

19 ÁBRÁVAL

BUDAPEST, 1909
•MODERN IRODALOM• KIADÁSA
VII. RAKÓCZI-UT 86

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

297471

M. N. MŰZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomt. Névodéknappé.
19 09 .év. 252.sz.

AKI ennek a munkának a második részében a nem irányítására vonatkozó fejezetben levő számításokat a saját személyére vonatkoztatva, pontosan akarja ^{használni} eszközölni, esetleges felvilágosításokért bátran fordulhat a munka szerzőjéhez, czime
ASZLÁNYI DEZSŐ, ORSOVA

TARTALOM.

Vezérfonal	Oldal 6
------------------	------------

I. RÉSZ.

A biológiai összefoglaló új alapegység. — Az evolutionizmus végleges új alapon. — A körvonal rendszer.

A tudósokról	27
A tudomány specializálódása	28
Az egyéni érték fogyatkozása és a természet ökonomiája... ..	30
A világtudományok oszlopcsarnoka	32
A világfilozófia új alapokon	33
Az új világosság sejtése	34
A négy főrendszer összefoglalása... ..	36
Darvin	37
A mechanikai törvényegység... ..	39
A körvonalrendszerem magva	41
Az Übermensch... ..	43
A kör minden fejlődésnek irányegysége	46
A vakmerő tétel	52
A világ kezdete	54
A naprendszerek hasonmásai	59
Az égitestek szaporodása	62
Az örökkévalóság a materializmus foglatában	63
Összefoglalás	66
A csillagok katalógusa	67
A csillagok rangosztályozása... ..	68
A Kant-Laplace elmélet	69
A csillagok születnek	70
A tejtű	71
Analógia	72
A világfejlődések körvonalai	72
A föld fejlődési körvonala	76
A hold körvonala	77
A jupiter körvonala	78
Befejezés	79

II. RÉSZ.

Az ember nemi problémája végleges megoldásban. — A gyermek nemének megállapítása az ébrényben. — A nem irányítása akaratumk szerint.

Nietzsche-Weininger	81
Plátótól—Schopenhauerig	86
Schopenhauer a szerelemről... ..	92
A szenvedély problémája	93
Fajderítés és szenvedély	95
Mikép lesz a kettőből egy?... ..	98
A növényvilág és Linnée rendszere	100
A fogamzás kéje. A születő lény synthesise	102
A nem problémája... ..	106
A him és nőelem differenciális képlete az egyénben... ..	119
A pete és a sperma anyagelhelyezkedése a férfi és nőtestben	122

A faj képlete az egyénben...	123
A megtermékenyülés való képe...	126
A természet váltógazdasága	127
Az egyén és a fajélet párhuzama	129
Bizonyítás	130
Felfedezésem kihatása a világtár-adalomra	132

III. RÉSZ.

A homosexualitás nem betegség. — Élettani megokolás.

Perverz tünetek...	135
Egyéni szemle	137
Körülfekintés a világtársadalomban	139
A vizsgálódások irányai	141
Krafft Ébing és Lombroso álláspontja	142
Az egynemű szerelem Ázsiában	145
Homosexuális szerelem	146
A nemzés időszaka	151
Az elszakadás következménye	154
A nerek egységes kiindulási pontja...	154
A kultúra befolyása a nemre	156
Homosexuális lény	156
A psychopathologiai tünetek	158
A természet segédeszközei	160
Két kísérlet	164
Conträre Sexualempfindung	166
A társadalom feladata	168

IV. RÉSZ.

Gyermekszerelem. — A rendellenes nemi hajlamok.

Erotiaki különösségek	171
A szerelmi megnyilatkozásoknak rangbeli csoportosítása	174
A heterosexuális nemi hajlamok	175
A gyermekszerelem	176
Aristoteles tanai. Schopenhauer megoldása	179
Filozófiható-e a természet?	182
Az ember evolutionális körvonala...	183
A közös jelleg	186
A szerelem fejlődési íve	187
A gyermekszerelem definíciója	188
A fiúszerelem	189
A fiatalok gyermekszerelme	191
Indokolás	195
Tanulság	197
Heterosexuális szerelem	199
Hogy kerül az állat az emberbe?...	201
A fajtörzs vékonyodó gyökerének képlete	204
Mikép éri el célját a természet?	207
A heterosexuálisok és az állatfertőzők rangosztályozása	209
Az állatemberek a társadalomban...	209
Az állatember a kulisszák mögött...	212
Társadalomtudomány	214

V. RÉSZ.

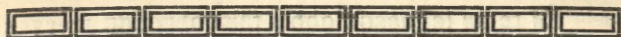
Az ikerk mint bűnjel.

Egy kicsiny probléma	217
A sokhimesek	218
Vannak-e emberi sokhimesek?...	219
A növények ikermagvai	220
A polygam nők ikerképlete	220
A magyarázat	223

VEZÉRFONAL.

„A természet nem a mi nagy szülőanyánk. Mi teremtettük azt. A mi agyunkból pattant ki életre. A dolgok azért léteznek, mert látjuk őket és a reánk ható művészetektől függ, hogy mit és hogyan látunk. Más az egy dolgot látni és más az, egy dolgot nézni. Addig nem látunk valamely dolgot, míg nem látjuk a szépségét.“

OSCAR WILDE.

A világtudományok mai állapota hasonlít a szépen megkonstruált géphez, melynek összes alkatrészei egymáshoz vannak illesztve, de hiányzik még a lendítő erő az egésznek hajtásához.

Tehát hiányzik a lényeg.

Hasonlít a phalanster tudósának lombik-organizmusához, melyből csak épp az élet szikrája hiányzik.

TUDÓS: Mit gunyolódtok? nem látjátok-e,
Egy szikra kell csak, és életre jó?

ÁDÁM: De azt a szikrát, azt honnan veszed?

TUDÓS: Csak egy lépés az, ami hátra van.

ÁDÁM: De ezt az egy lépést ki nem tevé:
Az nem tett semmit, nem tud semmit is.
A többi mind kinn volt az udvaron,
A legszentebbe ép ez egy vezetne.
Oh! lesz-e, aki egykor megteszi?

MADÁCH, AZ EMBER TRAGÉDIÁJA.

És talán leghasonlóbb a felsőbbrendű szerves testnek olyan vázához, mely végtagjaival, bordáival és minden csontjaival felszerelve, csak az összetartó gerincoszlop hiánya miatt nem képezhet „teljes egészet.“

Ami a gépnél a lényeg, az organizmusnál az élet és a testszerkezetnél az összekapcsoló oszlop, az egyszersmind a szépség is.

A gép mozgás nélkül, az organizmus élet nélkül csak anyag. Semmi egyéb.

A testszerkezet gerincz nélkül laza, ingatag, darabos részletek képe.

A szépség ott kezdődik, ahol az erő vagy az életszikrája, a szabály vagy rendszer.

Azt a kulturfokot tekintve, amelyen mi: európaiak ma haladunk, bizony igen kevés az anyatermészetnek és a természettudományoknak becsülője, szeretője.

Az oka ennek könnyen gyanítható.

Nem ismerik mélységét.

A természet lényege eltakarva előttük, tehát igazi magasztos szépsége előtt sem nyilhattak meg a szemek.

FAUST:

„ — — — — —
S ha mestered a természet lesz,
A lelkek kapuját kinyitja
S mint szellem szólhatsz szellemekhez.“

GOETHE, FAUST I.

Rengeteg széles medret mostak maguknak a tudományágak árjai. Hasznuk és eredményük ismeretes. De ez eredmények maguk is már véghatárait járják.

Uj értékelést, uj kiindulásipontot, uj világ-
megítélést és minden ujat keresett és várt
Nietzsche és keres ma az ő nyomán az egész
embertársadalom, melynek legszélesebb rétegei
csak ma kezdik Nietzsche szellemi hagyatékát
gonddal olvasni és élvezni.

Érzi ma az egész emberiség, amit Nietzsche
annyiszor hangoztatott:

. . . Hová forduljunk mi reményeinkkel? Uj filozó-
fusok felé, nincs más választásunk; erős, eredeti
szellemekhez, akik ellentétes értékelések fölidőzésére,
„örök értékek“ átértékelésére, megfordítására hivatot-
tak; az előfutárokhoz, a jövő embereihez fordulunk,
akik tudják a módját, hogyan kell a jelenből évezredek
akaratát *uj* utakra kényszeríteni. Hirdetni, hogy az
ember jövője az ő akarata, hogy ez a jövő az emberi
akarattól függ, előkészíteni nagy kockázatokat, nagy
tenyésztő kísérleteket, hogy vége szakadjon az eszte-
lenség és véletlenszerűség ama rettentő uralmának,
melynek eddig „történelem“ a neve: ehhez valamikor
a filozófusok és parancsolók *uj* fajára lesz szükség,
kiknek láttán a földön valaha élt sok rejtett, félelmetes
szellem mind sápadtnak és törpének fog feltűnni.

A *mi* szemünk előtt ilyen vezérek képe lebeg:
szabad-e hangos szóval hirdetnem ezt, ti szabad
szellemek? — — — — — — — — — — — — — — — —

NIETZSCHE, TUL AZ ERKÖLCS VILÁGÁN.

Későbbi idők igazságainak, bekövetkezendő
tényeknek megérzése és beharangozása ez.

Lázba hozza az alkotó és várakozó szelle-
met egyaránt.

Ki kell szakitanom még egy pár súlyos
megjegyzését „*Mi tudósok*“ fejezetéből:

A filozófus fejlődését fenyegető veszélyek valóban
oly nagyok, hogy szinte kételkedünk, megéri-e valaha?
A tudományok területe és magassága óriási mértékben

megnövekedett, s ezzel együtt a valószínűség is, hogy a filozófus már tanulókorában elfárad, vagy egy ponton megáll és „speziálizálódik“ annyira, hogy többé el sem éri azt a magaslatot, melyről az áttekintés, körülnézés, letekintés lehetséges — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —

NIETZSCHE, TUL AZ ERKÖLCS VILÁGÁN.

Számtalan helyről idézhetném még Nietsche szavait.

Idézem pedig a mély, erős igazságért, mely szavaiban rejlik. Nem csupán a jövő filozófusokat és tudósokat féltette ő a speziálizálódástól, de ezernyi gondolata tanuskodik arról, hogy önmagát is féltette!

Nem akart megállni és speziálizálódni; haladni és fejlődni akart nagy lépésekben egészen az „áttekintés“ és „letekintés“ lehetőségéig.

Nietzschével más helyen foglalkozom.

Itt csak gondolatainak szédítő mélységét akartam dokumentálni.

Aki ki tudja választani a kemény és néha sokszorosán rétegelt burokból a gondolat magvát, az új értékeket, kincseket lelhet abban, — sokat, mérhetetlen sokat.

Nietzsche gondolatának fönsége és elvitázhatatlan értéke, jövőbelátásának csodaereje, épp abban keresendő, hogy ő nem speziálizálódott sem a filozófiában, melynek nagy mestere volt, sem a pozitív tudományokban, melyekben szép jártassággal birhatott.

Hogy miért nem jutott el mégsem a teljes „áttekintésig“, azt e műben teljes tárgyilagos-sággal megértetem az olvasóval.

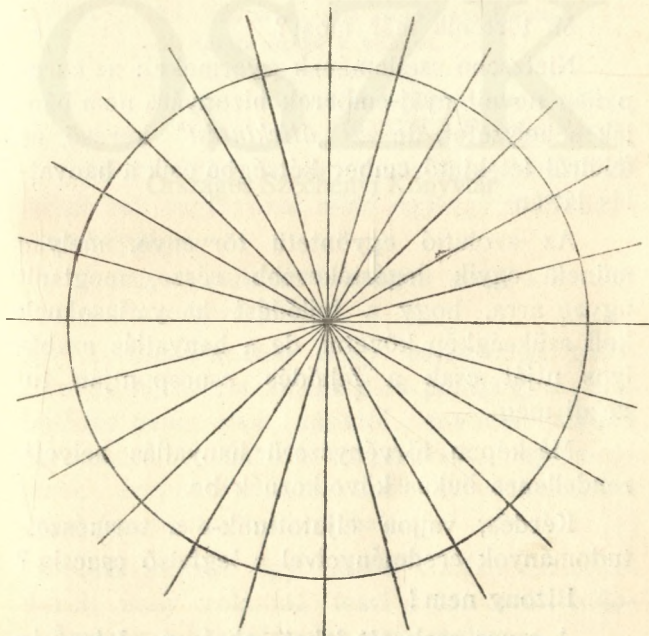
A tudományok eddigi osztályozását és csoportosítását: Plátó, Aristoteles, Bacon, Bentham, Ampère, Comte, Descartes, Mill Stuart, Lewes, Wundt, Spencer, Claude és mások után fölösleges volna rekapitulálnom.

Inkább a tudományok kényszerű specziálizálódását fogom ábrázolva bemutatni.

Az első gondolat vagy a tudvágynak első megérzése volt a kiindulási pont.

Ebből az egy pontból fejlődött a kémia, fizika, matematika, geometria, csillagászat és a tudományoknak annyi fő- és mellékága, hogy azoknak száma már a százakra megy.

A fejlődési képlet e föltevés szerint ez volna :

1. Ábra.

A közösség a kiindulási pontban van. A haladás természetszerű távolodást jelent egymástól.

Az ut elején és a középtávolságokban még meg voltak az érintkezési lehetőségek az egyes tudományágak között; a haladás arányában azonban lépésről-lépésre növekedett az egymásközi ürré.

Már néhány évtizede látható, hogy a csillagászatban, a természettudományok és mellékágazatai eljutottak a kulmináció pontjára.

A továbbhaladás lehetetlen. A visszaesés kellemetlen! Megállás a természet törvényei szerint nincs!

Mi történik már most?

Nietzsche szellemének gyermekei: az európaiag nevelt nyáj-emberek bizonyára nem bánják a helyzetet, de az „áttekintést” kereső és felülről letekintő ember kétségbe esik a hanyatlás láttán.

Az evolúció egyöntetű törvénye, mely e műnek egyik legértékesebb része, megtanít ugyan arra, hogy a fejlődést hanyatlásoknak kell szükségkép követni, de a hanyatlás szabályos útját csak a fejlődés csúcspontján tul kezdi meg.

Másképen törvényszerű hanyatlás helyett, rendellenes bukás következne be.

Kérdés, vajjon eljutottunk-e a természet-tudományok eredményeivel a legfelső csúcsig?

Bizony nem!

A csúcs csak ott lehet, ahol az „Isten”-ig

és az „élet szikrájáig“ minden egyebet meglátunk.

Ismerjük fel a természet fölségesen egyszerű alkotó rendszerét és lehetetlen, hogy e megismerés után ne imádnók az Istent alkotásainak magasztosságában.

Az életszikrát pedig azután csak az fogja a lombikban keresni, aki nem tud fölemelkedni a *mysteriummentes* valónak megismeréséig.

De a legmagasabb megismerésig még hosszú ut vezet. Nagy, de remek, minden képzeletet fölülmuló pompás ut.

FAUST: Tán láthatom, mit szem nem látott,
Mi tartja össze a világot,
A belső magvát és rugót
S nem kell darálnom többé pusztá szót.

GOETHE, FAUST I. RÉSZ.

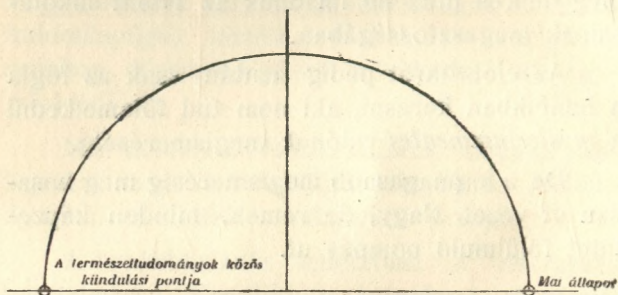
Attól a föltételezett közös központtól kiindult sok sugárvonal mind egy-egy tudományágat képvisel.

A sugárvonalakat keresztül szelő körvonal pedig a mai kort jelzi.

Ha föltételezzük, hogy valamennyi tudományág eljutott a kulminatiós pontjáig, továbbfejlődés pedig nem várható, egyetlen *haladó* eredményként csakis a megszakadt, vagy meglazult érintkezési pontoknak közelebbhozása vagy összpontosítása várható.

Más szóval: egy közös vonást kell felfedezni, mely rokonná teszi a szertevált tudományágakat legalább egy sajátságban.

Ez az eszme természetes következménye a tudományok mai fejlődési fokának és törvényszerű bekövetkezése az evolúció körvonalrendszerre épített szabályának.

2. ábra.

Vehetjük hatezer évvel vissza a kiindulási pontot. A természettudományok és a rajtuk nyugvó mellékágak e 6000 év alatt megfutották fejlődési útjukat.

Körülbelül hatezer év előtt *egy* központból indultak ki és a félkört befutván, ma mindenki érzi és mindenki várja a szétfutott sugarak összpontosítását, hogy új „kezdet”, új „kiindulási ponttal új alapon” induljon meg a jövő évezredek új fejlődési íve.

Ez utóbbi egy új korszak hajnalát jelenti!

Ez az a nevezetes új, aminek hiányát érzi a tudós, amit már jó előre megérezett a művész, amit megsejt a poéta és jósol a filozofus.

Igen! Ez az, amit öntudatlan izgalommal vár a múlt század vége óta egész Europa és várnak a hasonló fejlődési foku más Continensbeli embertársadalmak is.

Én magam nem pályázom dicsőségre, sőt minden igyekezettel arra törekszem, hogy munkámat összes eredményeivel úgy állítsam a világ elé, mint: *az előttem törtéteknek következményét és az utánam jövődő fejlemények új sziklaszilárd alapját.*

A név és egyén mellékes.

Egy korszakalkotó fejlődési fok vagyok — más semmi.

Az egyén elvonulhat, -- akár sohse ismerjék; az új korszakot megalapozó nagy eszmének azonban ez volt a születése!

Ezeknek élniök kell talán újabb hatezer évig. Ebből kell kicsirázni, kihajtani a jövődő korok *minden* elme-munkájának, különbség nélkül. Csillagászati, természettani vagy társadalmi tudományoknak egyaránt.

Feladatombnak tartom még reámutatni, hogy az összefoglalásnak szükségkép bekövetkezendő nagy eszméje miképen vajudott már egy jó század óta nagy elmékben:

Humboldt Sándor: nagy természetbuvár; fáradhatlan világutazása közben rengeteg tudományos anyagot gyűjtött össze.

Részletkutatásai és gyűjteményhagyatéka nemcsak a németiség büszkesége, hanem a fejlődő természettudományoknak kincstáraképp is tekinthetők.

Goethe: a legutolsó universalnagyság. Nála nagyobb, vagy hozzáfogható egyetemes nagyság nem volt azóta.

Nem állítom, hogy mint költő, tudós vagy filozofus volt legnagyobb az utolsó két században, de nagy költő, nagy író, nagy tudós és jelentékeny filozofus volt, és ezek mellett mint aesthetikus, diplomata, politikus stb. is szépen megállta helyét.

Szándékosan az alapos tudóssal, Humboldttal párhuzamosan emlitem Geothét, az impresszionistát. Humboldtnak alaposságával és rendszeres tudásával szemben, Goethe a természet-tudományokban csak autodidakta volt; ő a tudományokba sosem mélyedt a specziálizálódás örvényéig, hanem csak ötletszerűleg foglalkozott velük: közös vonása azonban mindkettőjüknek, hogy a természetbuvárkodásban lelték legteljesebb örömüket.

Az ilyen buvárlatokban szerzett eredményeket tekintették az élet legszebb jutalmának.

Humboldt nem volt ugyan kiszabott korlátok között mozgó szaktudós, — buvárlatainak javarésze mégis a phisiologia néhány csoportja körül mozgott.

Goethe ezzel szemben még a természet-tudomány egyes alszakaiban sem állott meg, hanem kiterjeszté buvárkodó tudományait a botanika, zoologia és geológiára egyaránt.

Mindhárom szakmára nézve megszerkesztette a fokozatos fejlődés tételét.

Ezek révén lett előfutárja vagy utmutatója Lyell-nek a geológiában, Darwin-nak a zoológiában és bizonyos tekintetben Linné-nek kiegészítője a botanikában.

Haeckel, a ma élő természettudós maga is elismeri, hogy Goethe önálló rendszerbe szedett

kapcsolatos eszmetársításaival Darwin leszármazástanához nemcsak lendítést, hanem utjelzőt is adott.

Goethe csodálatos sokoldalúsággal mindezek után nem állott meg, hanem látva a tudomány-
szakok folytonosan szélesedő medrét és egy
közös kapocs hiányát érezve, megszerkesztette
a „Typusidée“-nek keresztelt elméletet.

Ezen tudomány sokat foglalkoztatta annak
idején a tudós köröket.

Szép, komoly próbálkozás volt. Maga Goethe
tudta azonban legjobban, hogy a „Typusidée“
fejtegetései, ha helyes nyomon járnak is, messze
estek még attól a végmegoldástól, melyet ő
keresett, de nem talált és melynek Nietzsche
elője harangozott, anélkül, hogy teljes világos-
ságban lett volna a felől, hogy mit vár tulajdon-
képpen.

FAUST: Mily látvány! — Ah, de látvány csak — ne-
[kem!
Hol foglak meg, természet, végtelen?
Hol vagytok emlékek? Hol ti lét-erek,
Melyekhez ég és föld tapad,
Mikért e hervadt sziv majd megszakad, —
Tápláltok, folytok s én csak epedek?

GOETHE FAUSZT I. RÉSZB.

Ezzel el is értem fejtegetéseim végczéljához.

Szinte törvényszerűnek és természetesnek
tartom, hogy azt a „közös vonást,“ mely a világon
mindenre rá legyen illeszthető, szaktudós, termé-
szetbuvár vagy csillagász meg nem lelheti soha.

A szerteoszlott és egymástól messzire el-

vált tudományágak összefogó érintkezési pontjait ugyan úgy nem lelheti meg a szakma keretében mozgó tudós soha.

Az egész világról és arról ami abban él és mozog: a Mindenségről nem szerkeszthet áttekinthető képet csak az univerzalista.

A „Typusidée“ egy univerzális elme szüleménye.

A Goethe óta még sokkal jobban specziálizálódott tudósok között nem akadt folytatója Nietzsché-ig.

Nietzsche csak filozófus és költő volt. Ő sem specziálizálódott.

Ő képzelete szárnyával fölėje emelkedett mindennek; azonban csak a *letekintésig* jutott, az *áttekintést* nem szerezhette meg.

A „Typusidée“ alapeszméjében meg volt a csirája a nagy összefoglaló gondolatnak. Goethe bizonyára megbirkózott volna vele a tudományos ismeretek „*mai niveauján*.”

Akkor még lehetetlen volt.

Hiányzott még néhány később lerakott lépcsőfok. Ezeket Goethe óriási elméje sem ugorhatta át.

FAUST: Munkáló szellem, a világba omló,
Magam hozzád rokonnak érzem!

SZELLEM: Kit fölfogsz, ahhoz vagy hasonló,
Én hozzám nem!

GOETHE FAUSZT I. RÉSZE.

Nagy kerülő uton, ime eljutottam felfedzésem ismertetéséhez:

A legfelsőbb világlényektől, a *Nap*-októl kinkindulva, egész a legapróbb életlényekig, vázo-

lom a szinte sablonos analóg elhelyezkedést és bemutatom az alsóbbrendűek fokenkénti alkalmazkodását a magasabb rendűekhez.

Ez a lépcsőzetes alkalmazkodás egy oly csodálatos és végtelen kapcsolatot teremt, hogy ezáltal a legszélsőbb végletek is közvetett igazodásra készítetve, teljesen azonos elhelyezkedést mutatnak.

Ez a külsőségeknél, — a felszínnek összefoglaló képe.

A lényegesebb, *belső közös vonás: a szaporodás* analog őstörvénye, mely a legmagasabb rendű égitestektől, a legalsóbb rendű organizmusig, egyetlen összabály vágányába kényszerít minden világtestet vagy életlényt.

Ez utóbbi az az erős gerincz, amely most már a természettudományoknak és a csillagászatnak különvált darabokból álló testvázát mindenkorra összekapcsolja.

Ezen két fölfedezett őstörvény mellé mintegy kiegészítéskép társul a *körvonalrendszer*, mely minden világtest vagy szerves lény fejlődési képletét *egyetlen formában fejezi ki.*

Mind e fölfedezések maguk beszélnek. Jelentőségüket hangsúlyozni fölösleges volna.

WAGNER: Ah, ki ugy a muzeumában ül.

S csak ünnepnap, ha látja a világot,
Csak mintegy látcsón, amugy messziről,
Szava hogy' hassa meg a sokaságot?

GOETHE FAUST I. RÉSZ.

Nem álltam meg azonban e nagy súlyu eredményeknél.

Hogy megmutassam az emberiségnek, miszerint e fölfedezésemmel titkos kulcsot adok kezébe, melylyel az alkotó természet minden rejtekébe behatolhat, ugyancsak munkába foglaltam a sok ezer évre visszanyuló „nemi élet“ problémáinak végleges megfejtését:

A gyermek nemének megállapítása az ébrenben.

A nemek irányítása akarátunk szerint.

A faj élet.

A nemi élet.

A szerelmi szenvedély.

A homoszexuálitás.

A tribádia.

A gyermekszerelem.

A heteroszexuális szerelem és alfajai, mindmáig a rejtelmek és megmagyarázhatatlan tünetek közt foglaltak helyet.

Az előbb felsorolt három fölfedezésemnek aranykulcsával küzdelem nélkül bejutottam az alkotó természet meseországába.

A legsúlyosabb s mondhatnám az összes nemi problémákat, melyekkel igen nagy elmék birkoztak már eredménytelenül, megoldottam könnyedén.

A legmagasztosabb érzés a Mindenség csodaszép és istenien egyszerű rendszerébe bepillantást szerezni!

Ez a bepillantás nem sujthat senkit, csak emelhet és kell is, hogy emelje az egyént is és vele az egész emberi niveau-t is, mert az sülyed, hanyatlik.

Nem Nietzsche után beszélek, ha azt mondom, hogy az európai embertypus hanyatlást mutat.

Állitom, mert tények igazolják.

Talán leélte magát?! Lehet, hogy párhuzamosan történik ez a hanyatlás a sok ezer éve tespedő 400 milliós ázsiai sárgafaj életébredésével.

Egyszerre egy időben nem fejlődhet az egész földgömb embertársadalma.

Az a hullámhegy, mely az európai kulturát magába zárja, völgyvonalával a nagy csárbirodalmon át Kináig nyulik.

A jövő egy hatalmas iveléssel rémit, mely a máris mozgó rengeteg Oroszbirodalom emelkedő hullámait szabályszerint továbbadja a leg-szélsőbb keletnek.

A sok ezeréves tespedésből óriási lendületű fejlődésnek indulhat Ázsia és fölvaltja a hanyatló kis Európát a világkultura vezető szerepében.

Ez a jövő intő képe!

Nem jóslat, hanem elkerülhetetlen való, amely bekövetkezhet egy évezred után, de talán már egy évszázadon belül is.

Az ázsiai kulturahullám eljövendő hegyóriását megakadályozni lehetetlen, de lehet a vén Europa fölött készülő jövő hullámvölgy mély színvonalát mérsékelni.

Lesz sok közvetlen haszna is e vivmányoknak.

Kiszámíthatatlan nagy és sok haszna.

Egyébként Nietzsche megadja erre is előre a tanítást.

„— — — — — az előfutárokhoz, a jövő embereihez fordulunk, akik tudják a módját, hogyan kell a jelenből évezredek akaratát *új* utakra kényszeríteni.

Hirdetni, hogy az ember jövője az ő akarata, hogy ez a jövő az emberi akarattól függ, előkészíteni nagy kockázatokat, nagy tényésztő kísérleteket, hogy vége szakadjon *az esztelenség és véletlenszerűség* ama rettentő uralmának, melynek történelem a neve — —“

NIETZSCHE.

Vége lesz tehát az „esztelenségnek és véletlenszerűségnek“! ?

Ez mindent megmond.

Ha ez tényleg sikerül, akkor Europa jó előre aládagaszt a sülyedő hullámfokoknak és elkerülheti a teljes visszaesés sorsát.

Komoly tudományos fejtegetések keretében költőket, szépirodalmi jelességeket idézni, jól tudom, hogy szokatlan dolog.

Én dusan dekorálom gondosan válogatott odaillő idézetekkel munkámat s ezt számításból, céltudatosan cselekszem.

A nagyközönség körében tudományos vagy filozofiai művek, bármilyen közérdekűek legyenek is, rendszerint nehezen terjednek.

Talán a poétikus bokkrétadisz és az itt-ott beleszórt rózsalevél, meg virágszirom, lesz oly csalóka hatással, mint a keserü labdacson a vékony czukorréteg?

Az itt összehordott eszméknek terjedniök kell az egész kulturvilágban!

Ha kedvező körülmények között, barátságos fogadtatásra talál e mű, akkor is; és ha nagy tiltakozás és ellenzés fogadja meglepő tartalmát, akkor még sokkal inkább.

Az európai elterjedéshez a nagy német nemzetnek: a mai kulturközpontnak kell az első nagy lendítést adnia.

A modern gondolkozás irányadóiként kétségtelenül Nietzsche és Wilde Oszkár tekinthetők ma.

Az ő írásaik az a kiapadhatlan szellemtár, ahonnét boldog-boldogtalan szakít magának egy-egy színes tollacskát, mellyel alkalomadtán ékeskedhet.

Ezt a közhajlamot is igyekeztem a fönséges tudomány hasznára fordítani, amivel egyszerűsággal magyarázatát adom annak is, hogy miért fordítottam nagyobb figyelmet e két szellemi kiválóság választékos eszmecsillámaira, mint amilyent komoly tudóskörök helyeselnének.

A gyakorlati szemponton kívül az a meggyőződés is vezérelt, hogy a költészet, művé-

szet és a tudomány nem fejlődhet ki teljességében, ha elszigeteli magát a világtól.

Itt ugyanaz az eltávolodás észlelhető a társadalom más irányaitól, amilyent a tudomány-
szakok szétágazásánál jegyeztem fel.

A költészet és művészetben az embertársadalom kedélye és hangulata nyilatkozik meg; a tudomány és filozófia ugyanannak a szelleme és lelke.

Képtelen törekvés az, amely a kedélyt, hangulatot és a lelket a testtől, vagyis az össztársadalomtól elválasztani igyekszik.

A költészet, művészet és tudomány nem önmagukért vannak!

Az embertársadalomból fejlődtek egyénki-
választás segélyével és ugyanannak gyönyörű-
ségére és oktatására kell szolgálniok.

A gyökér, tő, lomb, virág között is mily sok szín- és lényegbeli különbség s mégis egy talajból közös gyökér növeli valamennyit.

A virágot az egésztől elvágva, ez bizony elszárad. A törzs azért épségben tovább él.

Igy sorvad el a művészet, költészet és tudomány, ha elszakítja magát a törzstől, vagyis az össztársadalomtól.

A szükséges érintkezési szálakat gondozom, ha a tudományt könnyeddé, a filozófiát tetsze-
tőssé és a költészetet gyakorlati értékűvé igyek-
szem tenni és mindhármát együtt kívánatosabb
formába öltöztetem, két célt szolgállok egy-
szerre: a közönséget megnyerni a tudomány-
nak és a tudományt hozzáférhetővé tenni min-
denkinek.

FAUST: Isten vagyok? Szemem oly mélyre lát!
A mindenséget látja lelkem
Működni itt e szent jelekben.
Most értem ama bölcs szavát:
„A szellemország nincs bezárva,
A szemed vak, a szived árva —
Föl, hadd füröszse, hü buvár,
A földi keblet napsugár!”
Oh, hogy szövődik rész egészbe!
Hogy adják, föl és lemenet,
Menybéli erők kézről-kézre
Az arany merő-vedreket!
Hogy szállnak áldást ontó szárnynyal,
Összhangba zöngve, égről-földre,
A mindes-mindenségen által.

GOETHE, FAUST I. RÉSZ.

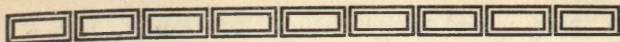

I. RÉSZ.

A biológiai összefoglaló új alapegység.

Az evolutionizmus végleges új alapon.

A körvonalrendszer.

A tudósokról.

Igen sokáig koplalt a lelkem asztaluknál, nem tanultam meg úgy a megismerést, mint ők a diótörést.

A szabadságot szeretem és az üde földfölötti levegőt. Inkább ökörbőrön alszom, semmint az ő méltóságaikon és tisztességeiken.

Nagyon is forró vagyok s megperzselve saját gondolataimtól, szinte a lélekzetem is elfojtja gyakorta. Ilyenkor a szabadba kell mennem, el minden poros szobából.

De ők hidegen ülnek a hűvös árnyékban, csak nézői akarnak lenni mindennek s óvakodnak odaülni, hova a nap tűz, a lépcsőkre.

Mint azok, akik az utczán ögyelegnek és báméskodnak az emberekre, úgy lebzselnek ők is és báméskodnak a gondolatokra, melyeket más költött ki.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Mint a malom dolgoznak és mint a mozsarak, csak dobjanak beléjük elég gabonaszemet. Tudják apóra zuzni a szemet és port gyártani belőle.

A TUDÓSOKRÓL. ZARATHUSTRA.

Mindig láttam, hogy óvatosan készítik a mérget s üvegkeztyüt huznak olyankor — — — — —

— — — — —
Idegenek vagyunk egymáshoz, de erényüktől jobban undorodom, mint hamisságaiktól és hamis koczkáiktól.

Még mikor köztük laktam is, fölöttük laktam.
Ezért haragudtak rám.

Hallani sem akarnak afelől, hogy valaki a fejük fölött jár. Ezért raktan fát, földet és törmeléket közém és fejeik közé.

NIETSCHE.

Élénk vitákat folytattam az utóbbi években komoly szaktudósokkal, kik, akárcsak a templomjáró analfabéta a tulvilági üdvösségben, úgy hisznek tudományuk megdönthetetlen erejében.

Sok, sok magasztalással lett ez érdekes eszmecserék közben korunk magas színvonala s a jelenkor sok tudományos eredménye vitatva.

E viták serkentő hatással voltak agyamra. Rávettem magamat ismét a tudományok egyes hézagaira, melyek közül némelyik mint évezredes örvény vigyorog ki a hatalmas agyak fölfedezései, fölséges rendszerei közül.

A tudomány specziálizálódása.

ADÁM:

Az emberkebel
Korlátot kíván, fél a végtelentől,
Belterjében vesz, hogyha szétterül;
Ragaszkodik a multhoz és jövőhöz;
Félek, nem lelkesül a nagy viláért,
Mint a szülők sirjáért lelkésült!
Ki a családért vérét ontaná,
Barátjáért legfeljebb könnye van.

MADÁCH.

Bevallott ellensége vagyok a tudományok végtelenbe fejlődő specziálizálódásának.

A kulturális fejlődésnek ezer az eredménye.

De legnagyobb tévedés azt hinni, hogy a valónak megismerésében befejezés előtt állunk!

Látjuk az isteni szép rendszert a világ-űrben és nem akarjuk tanítását elfogadni.

A nagy szóbőség és terjengősség elfedi és megőrli a bölcselet egészséges magvát.

A részletező kicsinyesség felaprózza a testet sejteire.

Ezenközben öntudatlanul megöli a tartalmat és elkülöníti mindazt, ami szervesen összefügg.

Mint legáltalánosabb érdeküt, az orvosi tudományokat emlitem példaként:

Nincs még több egy félszázadánál, hogy a gyógytudomány, az emberi testet, mint összefüggő egészet tanulmányozta.

Ma olyannyira részleteire bomlott e tudományág, hogy nehéz a felismerés; az ugynevezett komplikált tüneteknél, kénytelen magát a beteg vagy egy tuczat specziálista szakvéleményének alávetni.

Ugy érzem, hogy a specziálizálódás az orvosi tudományban összes elérhető eredményeivel már jó ideje véghatárait tapossa.

Nevezetesebb új eredményt hiába is várunk addig, amíg a végelgyengülés jelenségei közt még terjeszkedni igyekvő gyógytudomány, centripetális törekvéssel, új fejlődési irányt nem tűz maga elé.

Néhány évtized előtt a gyógytudományok áldásait az egyet. orvostudor, a sebész és borbély, utóbbi mint pióczarakó és foghuzó, osztották.

Ma a szertelen specziálizálódás eredményekép a hivatalos gyógytudomány a következő majd két tuczat szakra van tagolva.

Bel-, bél-, bőr-, fül-, orr-, szem- ideggyógyászat. A nemi bajok, az agy, vese, lép, szív, tüdő és a gége specziálistái és végre a legkevesettebb nőgyógyász és szülész osztozkodnak az egészségkorrigálás nehéz munkájában.

Szinte természetes következménye e szétforgácsolódo fejlődésnek, hogy ma már annyi új kórságot ismer és fedez még mindig fel az orvosi tudomány, hogy azoknak már nevet is alig talál.

És az is csak természetes, hogy ennyi új szak a *betegségeknek is a gyógyítás módjához alkalmazkodó spezializálódását eredményezi.*

Sok új kórság vette onnét eredetét.

Az alkotó természet remek összhangban szerkesztette meg az embert mint egységet, mint egészet; a szívet mint energiaforrást s az agyat, mint az emberi léleknek szülőanyját ékelve a testbe.

Kár azt teljesen sejtjeire szedni!

Ugyanily felaprózási jelenségek tapasztalhatók a jogi tudományokban és csaknem valamennyi társadalmi intézményekben, *melyek vég-eredményében mindenütt az egyén géppé való degradálását és az önrendelkezési szabad hajlamainak megnyirbálását látjuk.*

A tisztán gyakorlati vagy üzleti célokat szolgáló szaktudományokban az atómok és párányoknak különválasztása indokolt és célravezető lehet, mivel pusztán anyagról lévén szó, e buvárkodásban egyetlen irányító a fokozottabb kihasználás vagy értékesítés elve.

E fogalmakat tehát nem szabad összezavarni.

Az egyéni érték fogyatkozása és a természet ökonomiája.

Szeretem az emberben az egyént és rajongója vagyok az egyéniségnek, de éppen mert szeretem, egyszersmind félttem mindennemű

és fajú specziálizálódás felszívó, megörlő hatalmától. Félttem, mert látom távolodni a lényegtől és beleolvadni a részletbe, a porszembe s a sejtparányokba.

Vajjon mi készítheti az észembert arra, hogy porszemek és parányok közé temesse magát?

Talán a nagy eszme: a köznek szolgálni?

Vajjon mi a köz, ha nem az egyének összessége?

A tömeget csak mint egyénhalmazt látom; hasonlóan az anyagtömeghez, míg az egyén maga egy világot képvisel.

Vizsgálódásaimban arra az eredményre jutottam, hogy e rengeteg széttagolódás a csodásan egyforma rendszerrel alkotó természet ökonomiájában leli magyarázatát.

A korszellem és a társadalmi törekvések irányváltásainak csiga- és hullámvonalszerű rendszerét néhány év előtt egy másik munkámban kifejtettem.

E törvényszerű tételhez csatlakozom tehát, mikor azt állítom, hogy minden korczyklusnak megvan a maga embertypusa.

A 19. századvégi, tehát a mai typus a jelketlenül önző, kimerült agyu érzékember. Vagy mint Nietzsche mondja: a középszerű korcs nyáj-ember.

A természet: e kitűnő gazda, amely az embertypus milliónyi tömegét produkálta, egyszersem gondoskodott az előmunkáló nemzedék agyának befolyásolásával arról, hogy minden ami nagy, kicsinynyé váljék és minden ami egész, parányaira osztassék s ez az általános és

minden téren, minden tudományágban és intézményben jelentkező széttagolás, a jelenkor fáradtagyu egyéntelen gépembertypus ezreinek új buvárkört, munkakört és megélhetési módot teremtsen.

Ez ma már majdnem befejezett dolog.

Ez a folyamat, vagy ez az új elhelyezkedése a századvégi típusnak észlelhető ma minden társadalmi téren.

És ez a csodálatos rendszerű ökonomiája az alkotásnak, degradálja az emelkedő irányzatú társadalom összes tudományos és hitéleti intézményét alattomos érdekszövetséggé ma. Ezek a napról-napra észlelhető általános jelenségek dokumentálják egyszersmind a mai ember-társadalom fejlődésének lehajló irányát, amiről körvonal rendszerem kifejtése alkalmával lesz még mondanivalóm.

A világtudományok oszlopcsarnoka.

A hatalmas napfényű boltívet, amely az összes emberi tudások quintessenciáját foglalja magába, négy káprázatos csillogású főoszlop tartja.

Copernicus Miklós és

Kepler János világrendszere a tizenhatodik és tizenhetedik századból.

Mendelejeff Dimitrij és

Lothar Meyer szakaszos rendszere a meglevő és még fel nem fedezett elemekről a tizenkilencedik századból.

Linnée Károly növényvilág-csoport-rendszere a tizennyolcadik századból.

Darwin Károly* Róbert rendszere a szerves lényekről, s azok keletkezése, illetve fejlődéséről.

A boltiv, melyet előbb említettem, csak képzeletbeli. E boltiv megszerkesztése és kiépítése még jövőendő nagy elmére vár.

A világhilozófia új alapokon.

Bennem él ugyan már a sejtése az egész csodálatos egyszerű és istenien szép világos konstrukciónak, de vajjon ki lesz az, akiben a sejtés teljes tudássá jegeczesedik?

Vajjon kié lesz az a szerencsés nagy elme, amely megtudja és meri konstruálni azt a boltivet, mely az égbolthoz hasonlóan, bájos színváltozatu és merész hajlásu szivárványoszlopokra támaszkodik?

Lássuk tehát az összes világtudományoknak ez elragadóan szabályos és lírai párhuzamban a föld gyomrából kiinduló és majd az égig érő négy varázsoszlopát!

Ugy hatnak ezek mint a vakító fényü ivlámák, melyek körül az éjjeli lepkék ezernyi elbűvölt raja végzi fáradhatatlan körfutását. Itt a lepkék helyett a tudósok és tudnivágyók ezrei rajzanak elvakitva és ellenálhatatlanul vonzva a megépített rendszerek meggyőző erejétől.

Erre a négy fényoszlopra támaszkodik az egész tudomány, irodalom, filozófia.

Ez a négy oszlop az alapvetője, bázisa minden újabb tanulmánynak, rendszernek vagy elméletnek.

Ezekre épültek Haeckel Ernőnek a részle-

tek buvárlatára kiterjesztett örökbecsü munkái. Ezekre építette Herbert Spencer evolutionizmusát.

Ezekre támaszkodva teremtette Schopenhauer elméje is az érzékfölötti és a metafizikai elméletek (bőszavu), örökszép bölcseletét.

És egyenesen Darwin fajleszármaztató elméletének himporpermetétől fogamzott meg a legmodernebb Nietzsche agyában az „Übermensch“ gondolata.

A szocziologusok közül csak a divatmulta Hegelt, továbbá Herbert Spencert és annak modern követőjét Méray Horváth Károlyt és végre az ugyancsak európai nevü Pikler Győzőt emlitem fel, akiknek a társadalmi életre alkalmazott elméletei legtöbb eredetiötletet tartalmaznak.

Tanulmányaik magva azonban ugyancsak ott van a négy párhuzamosban.

Az új világosság sejtése.

Nem lehet célom a meglevőknek vázolósa, vagy bírálata.

Egyetlen törekvésem e hézagokat tömni, a csonka elméleteket egészekké építeni és egyelőre a minden eddigitől független filozófiai új alap bűvös-kéjes sejtésének gyújtó szikráját kipattantani.

Ez a szikra minden új teremtésnek első lépése ! Talán szebb az alkotás teljes eredményénél és dicsőségénél.

Hiszen a fogamzás kéje és az anyaság sejtése a legnagyobb emberi gyönyör. Minden ami azután következik, kisebb annál, mert fájás, vajudás, szenvedés és féltésekkel van fűszerezve.

Valamennyi előbb felsorolt tudós és filozófussal, valamint műveikkel tehát csak oly mértékben fogok foglalkozni, amennyire ezt az eszmék kidomborítására szükségesnek tartom és amennyire a meglevő dolgokkal az áttekinthetőség érdekében számolni kénytelenység.

Ideszövöm a magyar politikai élet iménti szenzációját: Méray Horváth Károlynak a sejtéleti törvény sablonjára felépített társadalmi elméletét, (organikus szociológiáját), amelyre sokat vitatott politikai jóslatait is alapította.

Külön emlitem ezt meg, mert érdekes és szép világos agymunka volt.

Az embertársadalom csakugyan hasonló törvényekhez alkalmazkodik, mint akármely organikus élet. A testben a sejtek az egyének, és jól szervezett társadalmuk összhangja vagy széthuzása intézi a zavartalan összműködést vagy a kóros zavarokat.

Kifogásom azonban, hogy a tétel fejre van állítva.

Magasabb rendű szervezetek hasonmását keresi ugyanis Méray Horváth az alsóbb rendű szervezetekben.

Ugyanez összehasonlító hibába esett egyébként Spencer is, aki a szerves élettan általános törvényeivel egyeztette össze a társadalmi jelenségeket.

A tétel logikája szép, de bizonyító ereje, a teljes rendszerbe foglalás hiányában, alig volt.

Méray Horváth jóval tovább haladt e kérdésben; hátránya azonban a fordított sorrend, mely hibában hiven követi Spencert.

Az anyára fogja Spencer is, Méray Horváth

is, hogy teljesen egyarczu a gyermekével, holt a természetes feltevés ennek a megfordítottja volna.

Mi oka hát az ilyen fejreállításoknak? Hiányoznak talán a világrendben a felsőbbrendű hasonmások, melyekkel az embertársadalom törvényszerű fejlődését összemérhetnők?

Határozottan állítom, hogy nem hiányoznak! Megvannak tökéletesebb, szebb képekben. Csak a meglátás hiányzik még.

A négy főrendszer összefoglalása.

Hogy visszatérjek a tengelyhez, mely körül tárgyam forog, egy megkülönböztetést kell tennem az előbb említett négy rendszer kezelésében.

Külön csoportba helyezem ugyanis a *változásoknak alá nem vetett* elemeket a Mendelejefféle szakaszos rendszerrel együtt.

Egy, ugyszólván közös csoportban kezelem aztán a világrendszert, a növény és állatvilág rendszerbe szedett összességével, mivelhogy e csoportosítást lehetővé teszi a *változásoknak alávetett* tulajdonság közös vonása e három utóbbinál.

Az elemek, mint nevük is igazolja, oszthatatlan egységet képeznek, se fejlődés, se bomlás vagy visszafejlődésnek nincsenek alája vetve.

Magára az elemek rendszerbe foglalt táblázatára nézve tehát ugyanaz áll:

Mendelejeff után fedeztek fel három elemet: a germanium, gallium és skandiumot.

Ezeknek már Mendelejeff megjelölte rangsorozatát és tulajdonságait.

Az azutáni és még jövő felfedezések tehát az elemek számát megszaporthatják, de a meglevők skálája állandó jellegű. Fejlődés vagy visszafejlődés itt nem jöhet számításba.

Nehogy azt higgye a szives olvasó, hogy tulvilágiaskodó irányzatnak hódolok, előbb foglalkozom a szerves világ tudományos rendszerével és csak azután veszem sorra, kényszerű szűk keretben a világrendszernek csonka vagy befejezetlen tételeit.

Indokolom is e fordított sorrendet azzal, hogy egész erőmmel világos és minden tiszta értelelemnek megközelíthető irányra törekszem. Metafizikai és érzékfölötti elméleteket egyáltalán mellőzök s a legsúlyosabb kérdést is bebizonyítható formába igyekszem foglalni.

Ügyelnem kell tovább arra is, hogy a czimlapon látható évezredes probléma megoldásának világos csarnokába üde hangulatban vezessem be az olvasót, nem pedig kimerülten.

Szeretném, ha a megoldás szépsége úgy elragadná az olvasót, mint engem az a pillanat, melyben elkiáltottam, hogy megvan!

Darvin.

Röviden összefoglalva ismertetnem kell azt a létrát, melyen Darvin a szemlélt felvezeti a legkezdetlegesebb egysejtű lényektől, az amoebáktól egész az emberig.

Emberfölötti munka volt az, melynek eredményekép előttünk áll az alkotó természet egész teremtő rendszere.

Látjuk, hogy ez évmilliók előtt megjelent

egysejtű lények miképen egyesülnek különféle csomókba és miként alakul e sokféle sejttömörülésből a sejtmilliárdok közös háztartása, új formákat öltött új, nagyobb és komplikáltabb organismusokban.

A gyengébb idegzetűek és az isteni származásukra büszkébbekre való tekintetből, melőzem a fejlődési fokozatok sok nagyon érdekes szakaszát.

Darvin elvezet bennünket a lándzsahalon (amphioxus), az ingolán (petromyzon) át a czápáig és a tokig. Itt egy megindokolt kis kanyarulattal a gőtehaltól veszi folytatólagos útját.

Ez a gőtehal mutatja ugyanis a kopoltyuk átalakulását légzőszervvé. A kopoltyuk a nyakán láthatók, míg a tüdő a testében. A vízben az előbbit használja, míg a szárazon tüdejét.

A gőtehalból a gyíkon keresztül a madarakat származtatja, de ugyanakkor elénk állít egy új átmeneti állatot: a csőrös emlőst, amely még tojásokat rak, de a tojásból kibujt kicsinyeit már szoptatja. A gyíktól felkanyarodva tehát ez az állat megmutatja egyik ágon a madarak, s a másik ágon az emlős állatok továbbfejlődését.

Az emlősökig eljutván most már a továbbfejlődést a majomig s az emberig elképzelheti az is, aki Darwin tanát részleteiben nem ismeri.

Darvin, az alapos tudós azonban minden kifogás és támadásra pánczélozva akart a világ előtt állni.

Megjelölte, hogy a legfejlettebb majom az orang-után vagy a gorilla és a legalantosabb

fejlődésü ember az ausztráliai néger között is kell lennie egy áthidaló közlépnynek.

Három-négy évtizeddel Darwin első fellépése után fel is lelték Düsseldorf mellett Neanderthalban a majomember koponyáját, mely azonban még mindig nem oszlatott el minden kételyt Darwin igazával szemben.

A mult század végén Eugen Dubois hollandi orvos, Jáva szigetén ásatott ki egy csontvázat, melyet „Pithekantropusnak“ egyenesen járó majomembernek keresztelt és mely formája és méreteivel teljesen megfelelt a keresett közlépnynek.

Darvin tudományos rendszere tehát, melynek annyi elismerés és dicsőség jutott ki életében, holta után aratta a 90-es évek e felfedezésével legnagyobb diadalát.

Ez a felfedezés kivette a fegyvert minden ellenfele kezéből.

A mechanikai törvényegység.

Most már az én szerepem kezdődik.

A világűrben s a természetben befejezett véges dolgok nincsenek.

Egy sosem szünő energiafolyamat szakadatlanul tesz, vesz, ront, bont, öl és éltet szétzuz és összetapaszt s a mi szük emberi látásunk szerint: anyagból életet és életből ismét anyagot alkot, de nem pihen soha!

De vajjon hát pihen-e az ember? Ez a legközvetlenebb kérdés, minthogy az ember a világot is csak magához mérve, hasonlítva tudja agyában megrögzíteni.

Az ember sem pihen s az éjjeli pihenője csak névleges.

Már az anya testében is fél életet él, de az első lélegzetvételtől, mellyel a légzőszervben végbemenő életadó égési proccessus megindul, nem szünik az életműködés egy pillanatra sem a halálig.

És a halál ?!

Szünetet jelent az organizmusra, de nem azokra a parányokra, atómokra, amelyekből egy egészszé vált.

Amily csodarendszerrel összekonstruálta az alkotó természet az egysejtű lényből a milliárdsejtű sok szervű embert, ugyanavval a fáradhatatlan rendszerrel szedi holta után azt ismét parányaira és atómjaira. (Feloszlás.)

Még rövidebben és viágosan kifejezve :

Az egész világrend, s így a földi organikus és anorganikus élet léte és fejlődése egy fáradhatatlan synthésise és analysise a nagy természetnek, mely vegyi folyamatban egyformán vesz részt a parány, az atóm, minden anyag és minden test.

Ez a mechanikai meghatározása a világnak és a teremtő erő közrehajtásának.

E kérdés az első materialista bölcsészt, a nevető bölcset, Demokritost, már négy évszázaddal Krisztus előtt foglalkoztatta és az atómok egyesülése és szétválására vonatkozó materialisztikus elmélete még ma is komoly számba jő.

Majd két és félezer év óta e kérdés alig is mutat fel valami továbbfejlődést.

Az energia és minden, amit az energiával

az ember önjavára hasznosít az analysis és synthesis természetes vagy műfolyamata közben szabadul, érvényesül vagy pedig érvényesül és raktározódik.

Amikép a kőszénbe évezrekekkel előbb a természeti erők synthesise és későbbi évezrek vegyi összehatása beleszorította a tüztápláló anyagot, ugyanugy nyerjük az égetés analysáló erejével ugyane kibányászott kőszénből mindazt az energiát, mit a természet igen régen az anyag raktározására fordított.

Ugyanazon anyagot, melyet a természeti erők össze halmoztak (salak, hamu, korom, füst) ma is mint kézzel fogható, elemeire nem bomló anyagot látjuk visszamaradni.

Erre az alaptételre aztán felépülhet az anyagcsere, a születés, a halál, a keletkezés és pusztulás minden létező és még nem létező elemélete.

Körvonalrendszerem magva.

Egész eddig Darwin művéről csak a csodálat hangján beszéltem.

Most a Darwin által felépített létra legmagasabb fokára állok, hogy Darvinnál is emelkedettebb szempontból tehessem megfigyeléseimet.

Első kérdésem tehát, hogy eljutván az egysejtű lénytől az emberig, — hová tovább?

Mert megállás a természetben nincsen! Sem a rombolásban, sem az alkotásban.

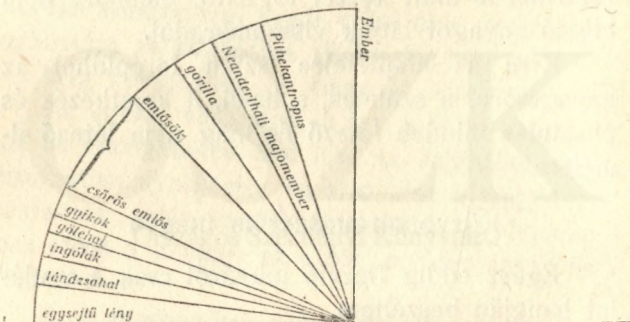
Itt ime kénytelen vagyok magam is rombolni. Lebontom az egész oszlopot, amit Darwin égbemeredően egyenesnek épített. Lerom-

bolom, mert csonka befejezetlen építményt nem nézhetek, ha még oly nagyszabású is.

Azaz, hogy nem is rombolok, hanem megkísérlem átépíteni.

Az alaptól, az egysejtű lénytől, föl az emberig az előbbiekben részletezett adatok szerint egyetlen egyenest sem fedezek fel, hanem csupa létrafokokat; mértanilag kifejezve pontokat. Az egyes fejlődési fokok között pedig sehol sem látok merev egyenest, hanem bizonyos elhajlást, oldalt és fölfelé.

Megszerkesztem tehát az egyenes oszlop helyett a szabályos körnegyedet imígyen:

3. ábra.

és eljutottam a körnegyed legmagasabb pontjáig, ahonnét csakis lejtősen haladhat tovább az iv.

Ezzel az első, még ugyan nem teljes képpel megrögzítettem az evolúciók egyetlen és megdönthetetlen tételét!

A visszahajló körnegyeddal röviden végzünk. Darwin rendszere mindenre megtanít bennünket.

Aszerint amint a föld szilárddá vált felülete a szerves élet alapfeltételeinek mindjobban megfelelt, fejlődtek a föld tisztuló légkörével az amoebákból és a primitív vizlakókból a tökéletesedő szerves lények.

Öröklét egyféle testalakban azonban nem létezik.

A föld leélte évmillióit és fejlődése csúcspokán túl szintén lejtőre kerül majd.

A kihülés évmilliói ugyanazt a képet tárják elénk, amelyet a felhaladó irány mutatott.

A szerves élet ugyanazon visszafejlődési fokozatokat fogja a kihülés folyamán átélni.

Az utolsó lények megint a víziállatok, a földbuvó férgek lesznek.

A lerajzolt körnegyedét csak át kell helyeznem a függőleges küllő másik oldalára és ott lehető Darwin rendszerének teljes kiegészítése.

Ezzel lett Darwin rendszere *teljes, befejezett mű, amelyen nem lesz többé tökéletesíteni való.*

Ez tehát az első félkör!

Benne van a földnek és a szerves életnek egész története.

Az Übermensch.

Nietzsche! Ez a mindent sejtő és semmit meg nem fejtő hatalmas elme megérezte az evolucionak ivelő irányát és folytatásként megalkotta a közszájra került „Übermensch“ elméletét.

Nyilvánvaló, hogy elméjének e kiváló szülöttjét föléhelyezte Darwin „ember“-ének és evvel a fajok származási létráját akarta még

fölhaladó irányban megtoldani. Ez azonban nem sikerült neki.

Nietzsche hivei és olvasói általában a Nagy Sándorok, Napoleonok és Bismarckok győző akaraterber típusaira rakják az „Übermensch“ jelzõt.

Ez azonban igen nagy tévedés.

Nietzsche „Übermensch“-e senki más mint Nietzsche maga.

Elõrebocsátom, hogy ez a hatalmas elméjü és érdekes ember, pár évtizeddel elõbb jelentkezõ *nagyszabásu példánya*, mondhatnám elõhírnöke volt a „ma“ idegember típusának.

Ebben meglelhetõ annak a magyarázata is, hogy mig életében nem tudott munkáinak kiadót találni, a *ma* publikuma szétkapkodja könyvét, akárcsak a kis garnizonok regényét.

Hogy ki volt õ maga? Nagyszabásu egyén, akinek költõi és bölcselõ tehetsége szinte meglepõ nagy volt, de agyának disharmoniája a tökéletesnek indult remekeket is zavarossá tette.

Emberfölötti akaratereõvel rendelkezhetett és az akaratereõ, meg a szellemi fölény érzete, önhitt, büszke és zárkozottá is tették.

Rengeteg sejtések olvashatók ki sokszor fölségesen zavaros sorai között, ugy hogy azt kell hinnem, hogy az uj, az ismeretleneknek homályos látása, gyanítása és sejtése gyakoroltak oly nagy nyomást agyára, hogy a látások, észleletek és az azok során kelt gondolatok tömkelegétõl nem maradt agyában egy szabad sejt sem, ahol a saját eszméit kiformálva, rendszerbe foglalta volna.

Ő csak annyira juthatott el, hogy ábrándos lelki költő módjára, egy-egy gondolatcsoportot, mint a téres mezőn gyűjtött sokszínű virágot, bájos bokrétákba gyűjtötte. Ilyen érdekes gondolat bokrétákból rakta össze Zarathustráját is.

Az egyes bokréták százszínű virága között is teljes a zavaros disharmonia, de a virágszálak egyenként sokszor, igen sokszor elbájolnak.

Ez Nietzsche egész jellemzése.

Összefoglalva tehát: nagy poéta, aki nem tud lantjából hatástrontó kesergés és maró guny nélkül egyetlen derűs dallamot kicsalni.

Nagy bölcselő, aki szédítő nagy elmeélel nem képes az „Übermensch“ eredeti ötletén kívül egyetlen új filozofia tételt produkálni.

Hatalmas akaratu, hajthatatlan jellem, aki akaratának erejét tisztán saját egyéni céljaira sem volt képes *érvényesíteni*.

Chrysantemum volt ő, minden nemes, szép tulajdonságával a virágnak, de illat nélkül.

Bámulom nagy egyéniségét, de ki kell mondanom, hogy ez egyetlen, az „Übermensch“ ötletéhez fűzött elmélete is csődöt mondott.

Az a végső létrafok, ahova Darwin az embert, mint a természet évezredes művének eredményét állította, nem a hadvezért, tudóst, bölcsőt, politikust vagy diplomatát jelenti, hanem az „Embert“, aki már lerázta magáról az amoebáktól kiinduló évezredes, vagy talán milliárd éves atavistikus ut porát és jellemben, szellemben egész „Ember“.

Harmonikus egész!

Az „Übermensch“ tehát megmarad ötlet-

nek; azt az új fokot azonban, mellyel az „Übermensch“ ötletszerű típusát megjelöljük, a fejlődés történet szabályos ivének *lehajló* ágára kell jegyeznünk.

A kör minden fejlődésének irányegysége.

Néhány év előtt még a sejtések szép ábrándvilágában éltem. Poéta voltam s különös kedveltetésem, illetve elmeösztönöm volt a legolvaszóbb lírai eszmét a nagy természetből, sokszor az égitestekről vett hasonló képpel egybeolvasztani.

Igy a „Poétaszerelem“ című költeményemben a bennem élt sejtések ösztönéből, erősen lírai keretben megírtam az égitestek egymáshoz való viszonyának analógiájaképen a teremtés mechanikájának elméletét.

Azóta a filozófiai elem agyamban tulsulyra jutott.

Sejtéseim való meglátássá fejlődtek és csodálattal látom a naivnak tetsző lírai ötleteknek szabályá, törvénné alakulását.

Éveken át egész eredeti rajongás fejlődött bennem a szabályos párhuzamok és kiváltkép a körvonalak iránt. Minden költeményemmel, elméletemmel, párbeszédeimmal különösképp és öntudatlanul arra ügyeltem, hogy az eszmenettel egy szabályos félkört írjak le.

Amiközben e szabályos iverk agyamban formálódtak és mindent, mindent azokhoz alkalmaztam, belső érzetem csupán azt sugallta, hogy ez a sok szabályos parallel vonal semmi egyéb, mint a test és lélek teljes harmoniájának symboluma.

Csak később kezdtem kifelé is szemlélődni

és az isteni természet sok mindenre megtanított, mit eddig a legnagyobb elmék is csak sejtés hangján érintettek.

A természet e nagyszerű utmutatása után, melynek áttekinthető részleteit később jegyzem fel, régi és új bölcsek, tudósok írásaiban kellett kutatnom.

Lehet, hogy volt ily arányu munka, amely elkerülte figyelmemet. Ez azonban a rengeteg anyag mellett nem csodálható.

Emerson Ralph Waldo amerikai filozófus „Természet“ és „Körök“ című igen elterjedt elmélkedéseiben foglalkozik behatóan a körvonal eszméjével és annak nagy szerepével a mindenségben.

Kiindulási pontja a gömbölyü szemgolyó és ehhez sorakoztat szemlélődve egész sereg kört és karikát.

Az emberlétet és minden életet mint teljes körvonalat állít elénk. Hasonló értelműek fejtegetései a „Természet“ című essayban is.

Emerson maga mondja, hogy: „A természetben nincsen vég, hanem minden vég egyszersmind új kezdet. Hogy a lenyugvó napot új hajnalpir követi, és hogy minden mélységet új örvény követ.“ És talán nem is gyanítja, mily szabályos félköröket kapcsol e pár mondatban egymáshoz. Ugyanakkor és ezekkel összefüggésben *a leghibásabb tételt szerkeszti meg, ezen állítással „az emberi élet egy önmagába visszatérő kör“, amelyből számtalan kisebb és nagyobb új körök keletkeznek.*

Emerson pusztán spekulatív vizsgálódásai

a mai nagyigényü észembert nem elégitik ki. Még megnyugvást sem nyujtanak.

Nietzsche! Vajjon miről nem irt ez a káprázatosan fényes elme, aki „Jenseits von Gut und Böse“ címü művében szinte valószínűtlen hűséggel rajzolta elénk az európai kultúra mai erősen dekadens képét?

A legmerészebb iveket, hajlásokat rajzolja elénk, amiközben az egyes ember és a társadalom nemes tövéből az elfajult gyümölcsöt és dus földjéből a hitvány gazt és dudvát származtatja.

Nietzsche, e vakmerő igazságokkal és egyes gondolataival elbűvöl. Egész könyvét olvasva azonban, az agynak szabályos körvonalai összekuszálódnak és könnyen megzavarhatják azt a gyönyörűséget is, amelyet a részletek olvasása nyujtott.

Nietzscht csak adagolva szabad élvezni.

Ime egy picziny adag, amelyben bennefoglaltatik a körvonal alaptételének sejtése.

„Mert a mi sorsunk ez: a világfolyamat nem végtelen egyenes vonal, hanem óriási körforgás, végtelen lánczolat, melyben minden egyéni lét szükségszerű részt alkot.“

Ez csak egyetlen sziporka Nietzsche szellemének aetheri rezgéseiből.

Ha Nietzsche ezt az egyetlen tételt megokolta volna, ha erre a szellemi sziporkájára egy tudományos rendszert épített volna, talán sokkal kevesebb tragikus elem vegyült volna későbbi élete sorsába.

Meg volt a látása is, tehetsége is hozzá,

csakhogy ő a szerény szobácskát megvilágító mécses szerepével nem érte be. Lángelméje ezernyi vakító sugarat akart fényszóró üstükösként az elmékre lövelni, nem akart egy kérdés vitatásába merülni. Sikerült is neki, mert *kápráztatott*, világítani azonban nem tudott sugárkévéivel. Átható sugarainak visszaverődő fénye őt magát meritették szomorú holtigtartó kábulatba.

A kör és hullámvonalak jelentős szerepéről bár egyéb írásokban is leltem néhány ötletszerű feljegyzést, de a rendszerbefoglalás maga az én sajátom.

Külső szemlélődésemben a napból indultam ki. Belenézve ott láttam a világnak legszabályosabb tüzkörét; onnét a vakító fényből a zöld pázsitra igyekeztem nézni, de csupa párhuzamos aranykarikákat láttam perczekig.

A hold teljességében és fogyó alakjaiban, egész és részleges körvonalakat, s a milliárdnyi csillagban csupa apró köröcskéket látok.

A földről tudvalevő, hogy kerek s napkörüli utjában úgy a föld, mint valamennyi többi tagja naprendszerünknek kerüléket ír le.

Körives az égbolt csalóka képe is és szép szabályos kör a síkfelületen látásunk körhatára is, melynek neve is látkör.

Végre ott van a szivárványuk fölséges szép ivelése és ha kettes vagy hármásával jelenik meg, ott látjuk a szivárvány ivék viszonyában a világ legszebb párhuzamát.

Leszálok a felhőkből és itt nézek körül a földön, de leszállás közben pajkos eszmém támad

s követ dobok egy tükörsima tó vizébe. A kődobás nyomán száz meg száz szabályos hullámgyűrű kergeti egymást a partok felé. Ott látom az eszményi körvonalat e futó gyűrűkben és ott látom a körvonalnak rész alakulásait, a gyűrűket képező hullámvonalakban.

A földre értem. Körülnézek.

Kerek tó partján ezernyi cserjének, bokornak, fának *gömbölyü* lombkoronáját legyezgeti a szél.

Virágos kerthez érek. Egyetlen egyenes vonalat vagy bántó szögletességet nem látok. Gömbölyü a rózsafa lombja, kerek a bimbója, virágjai. Különféle körvonalakat mutat a szirma, levele és kerek a törzse is, mint minden fának.

A rózsák illata pedig szivárványkerek gondolatokat csempész agyamba.

Ebben a hangulatban felépitem a szépség fogalmát: az egész esztétikát a körvonalra.

Vizsgálódásom most már kizárólag a himnuszok egyetlen tárgyára: a nőre szorítkozik.

Az esztétika elméletét csaknem valamennyi nagy bölcselő tárgyalta már. Én e szűk keretben úgy sem bocsátkoznám e melléktárgy hosszabb ismertetésébe, de arra az itt alkalmazható törvényegység erejénél fogva szükség sincsen.

A női szépség a körvonal különféle alakítása és alkalmazásával kimutatható. Ha tetszik, hát mondjuk mértanilag.

A szöglet vagy él bármely vonásokban a szépség ellensége, *tehát a szabályos ívelés vagy kerekded forma: szépség.*

Majdnem szabályos, a végek felé szűkülő

körvonalak határolják már a végtagokat is, a legeszményibb teljes körvonalakat azonban a szép nőkeblen mutatja az alkotó nagy mester.

A két keblen félmetszetben átvonuló ivelések pedig a teremtés legbájosabb hullámvonalait rajzolják elénk.

A szép női test, a vonalak, hajlások fölséges harmoniája, a kellem és dallam összjátéka.

A teremtő itt a szépséget, mintha nem csupán a fajzásra ingerlő célszerűségből egyesítette volna, hanem művészi remeket akart volna produkálni.

Kerülöm a sikamlósságnak gyanuját. Nem is részletezem tovább a női test körvonalainak szédítően szép hajlásait és andalító változatait.

Megállapíthatjuk tehát, hogy ami kerek, ami ives és egyenletesen hullámos, az egyformán a szépnek hatását teszi.

A szépség összfogalmát azonban a merev egyenessel vagy az azok viszonyából származó szögekkel kifejezni lehetetlen.

Ellenben az előbbeni tételt igazolja az is, hogy például 150 fokra tompuló szög enyhébb hatást tesz a szemlélőre, mint a 30 fokos hegyesszög, melynek mintha szurását érezné, mert az előbbi már jobban közeledik s mintegy közelebb simul a körvonalhoz.

Az egyetlen tetszetős dolog, amit egyenes vonallal ki lehet fejezni, a párhuzam. A párhuzamok azonban szigorú egyenletességükkel a szépnek érzetéig sosem melegíthetnek fel.

Lehetetlen e tárgyat még szélesebbre taposnom és így bizonyító magyarázat nélkül hivatkozom csupán arra, hogy a szobrászat, a festő-

és az építőművészet, egyaránt igazolják előbb kifejtett széptani alaptételemet.

A zene- és táncművészetnek nincsenek ugyan mértanilag kimutatható körvonalai, a szépek hivei azonban látják és megérik az aetheri lágy hullámzások és ivelések Isteni plasztikáját úgy a mesteri tánczban, mint a dallamban.

Valamennyi emberi művészetek a nagytermészet utánzói, neveltjei lévén, a tétel igazságát megdönteni a leghatalmasabb dialektikával is lehetetlen.

A vakmerő tétel.

Visszapillantok már most a világrendszer oszlopához s megütközéssel látom, hogy a fölségesnek látszott építmény légies.

Nem lehet reá támaszkodni.

Az ismert naprendszerek és az ismert égitestek utja, mozdulatainak törvényei fel vannak jegyezve, de a testről magáról, származása, élete és fejlődéséről csak a föltevésék és kombinációk kétes serege áll előttünk.

Pedig a természet maga titkolózás nélkül feltár előttünk mindent.

Egyetlen törvény mozgat mindent és hacsak nehézkes részletekben látja meg az emberiség a mindenségnek összetartó, egyetlen törvényét, ez ott leli ismét csak magyarázatát a fejlődési törvényben.

Az emberi testben talán megalkotta már az őserő a teljeset.

Az agy fejlődése külön körvonal. Más méretek, más adatok és más kiindulási ponttal.

Az emberi agy talán még fejlődésben van

s mint már egy ízben említém, a már meglevő megismerések fölé könnyebb az újat építeni, mert a jelennek feladata csak egy-két új lépcső rakása lehet a meglevők tetejébe.

„Oh nicht Natur zuletzt sich doch ergründe?“

GOETHE.

Mily vérlüktetően szép sóhajtása volt ez a tudásvágynak.

Mily ellenállhatatlan nagy erő lakhatott Goethe lelkében, amely a lét a „Minden“ megismerése felé ösztökélte.

Azóta sok-sok kérdés, mely előtt alig egy századdal előbb, ránczolt homlokkal, lehorgasztott fővel állott Goethe és nagy kortársai, ma már nem kérdés többé.

Vajjon a szellem fejlődött Spinoza, Goethe, Kant, Schoppenhauer, Darwin, Spencer és hasonló impozáns nagyszabásu egyének méretei fölé?

Nem hiszem.

Én egyet sem ismerek a „ma“ nagyjai közül, aki ezekhez fogható lenne.

A fölfedezők, akik egyik-másik kérdésben az előrejutáshoz találmányaikkal hozzájárultak, azokénál későbbi korban éltek.

Munkájuk az alapelvek és általános rendszerek ismerete mellett kitüzött irányban haladt.

A Röntgen sugár és a Curie-pár rádiuma talán a legnagyobb a legújabb kor fölfedezései között.

Ezek azonban mindannyian már a tudós elődök által kitüzött irányokban végzett részletkutatások eredménye.

Vajjon haladtunk-e azonban a Mindenség megismerésének kérdésében?

Nem!

Most, hogy ez erélyes „nem“ szót kimondtam, elfogódottá váltam. Mintha nem merném kimondani a nagy szót, amely lekaszálja az eddigi hypothesisek egész termését.

Nem a bizonytalanság tesz félénkké.

Igen nagy a meggyőző erő és a büszke öntudat lényemben.

Nem tudnám kimondani azt, ami kétes. Nem tudnám leírni azt, ami *megdönthető*.

Elfogódottá a magasabb kijelölés leírhatatlan érzete tesz és még inkább az, hogy én, a „senki,“ akinek még nevét is alig ismeri a világ, egy semmitmondó és az „Uj“ rögeszméjének lobogójával fecsegve futó század lábánál, hadat üzenek a mult idők szellemóriásainak.

A multak szellemóriásaira rászólják most? *Más az igazság, nem az, amit ti ismertetek!*

A világ kezdete.

Vajjon volt-e kezdet? És mikor, miből, hogyan indult ki és keletkezett ez isteni fölséges szép világ?

A Kant—Laplace-féle világelmélet óta az égitestek keletkezése és elhelyezésére vonatkozó felfogások érvényben maradtak.

Maga a Kant—Laplace-féle elmélet tulajdonképpen nem egyéb, mint a négy évszázaddal Krisztus előtt élt görög világbölc: Demokritos elméletének modernizálása.

A magva a Kant—Laplace elméletének ott

lehető Demokritusnak az *atomizmusról* írott elméletében és igen tanulságos följegyezni, hogy ily egészséges szép mag csirájából csak két és egynegyed évezred után sarjadzott a „Kant—Laplace“-féle elmélet ága.

Azóta a csira újra meddőségbe esett.

Már Demokritos megállapította az atomok folytonos esése, mozgása és összeütődéséből keletkezett forgatagok alakulását, mely forgatagok a kezdetei voltak a világeképződésnek.

A Kant—Laplaca elmélet e felfogásnak modernizálása közben természetesen felhasználja a tudományosan összefoglalt, de Demokritos idejében még ismeretlen fizikai törvényeket.

Az atomok egyes központokhoz vagy maghoz csoportosuló forgatagait, amelyekből az égitestek formálódtak, egy forró gőzzel beárasztott világűrbe helyezi.

Tehát a kezdet a világűr és a gőztömeg lenne?

A kezdetnek a meghatározása nem elégíti ki a gondolkozó embert.

Viszont azon a gőztömegben túl kutatni nem tanácsos.

Van egy határ, melyet átlépnie a legnagyobb elmének sem szabad.

Azon a határon túl, mintha megakadna az a körforgás is, mely az egészséges elme normális működését jelenti.

A tulcsapongó elmét Madách Imre „Az ember tragédiá“-jának tizenharmadik jelenetében inti az itt idézett gyönyörű párbeszédben az öntürtőztetésre:

ÁDÁM: Örjögő röptünk, mond, hová vezet?

LUCIFER; Hát nem vágytál-e, menten a salaktól,
Magasb körökbe, honnan, hogyha jól
Értettelek, rokon-szellem beszédét
Hallottad ?

ADÁM: Az igaz, de ily ridegnek
Nem képzelém feléjök utamat.
E tér oly pusztá, olyan idegen,
Mint hogyha szentségsértő járna benne
S keblemben két érzés küzdelme foly;
Érzem, mi hitvány a föld, hogy magas
Lelkem bezárja s vágyom el köréből;
De visszasirok, fáj, hogy elszakadtam.
Ah! Lucifer, nézz csak földünkre vissza,
Először a virág tünt el szemünkből,
Aztán az erdők rezgő lonbjai;
A jól ismert táj száz kedves helyével
Jellem nélküli siksággá lapult.
Mi érdekes volt, minden elmosódott.
Most már a szirt törpül le rossz görönggyé,
A villámterhes felhő, amelyben ott lenn
Szent szózatot sejt a pór s megriad,
Mi nyomoru párázattá silányul.
A bömbölő tenger végetlenc,
Hová, hová lett? szürke folt gyanánt áll
A gömbön, mely keringve elvegyül
Milljó társ közt s az volt egész világunk.

.....
LUCIFER: Emelkedett szempontunkból, hiába,
Először a báj vész el, azután
A nagyság és erő, mig nem marad
Számunkra más, mint a rideg mathézis.
Ha eddig tartott csak nagy hősiséged,
Ugy térjünk vissza porban játszani.

ADÁM: Ki mondta ezt? előre hát, előre!
Csak addig fáj, mig végkép elszakad,
Mely a földhöz csatol, minden kötél.
De hajh, mi ez, lélekzetem szorul
Több volna-e mesénél Antaeus,
Ki addig élt csak, mig a föld porával
Érintkezett ?

Lélekemelő poétikus szinezéssel rögzítette meg Madách e gazdag tartalmu eszmemenetben a kezdet és a vég örök problémáján töprengő emberi lélek ingadozását és újra meg újra nekibuzduló küzdését a teljes világosságért.

Én ez örökbecsü bájos filozófiát tanításul fogadom és nem kutatom a kezdet kezdetét.

Kiindulási pontnak marad tehát az atómoknak forгатagokba való tömörülése.

A naprendszernek főelveit minden művelt ember ismerni fogja.

Tudományos vázlat helyett tehát czélszerűbb, ha Camille Flammarion-nak, e rajongó csillagász poétának leírását idézem a mi naprendszerünkről :

NAP: „A világegyetemben nincs álló pont: egyetlenegy parány sincs föltétlen nyugalomban, a világűrnek minden egyes napját oly gyorsasság ragadja tova, hogy a kilőtt ágyugolyó sebessége, valóságos nyugalom ehhez képest; fut, repül, forog, rohan ott minden . . . és mégis összeségében nézve, az egész nyugalomban látszik lenni.

. . . az ég lebocsátja fátyolát, a csillagok kigyulnak az eget mélyén, az est csillaga felragyog keleten, a hold rózsás fénybe mártja a légkört. Menjünk, rohanjunk tova a fény sebességével.

HOLD : Már a második másodperczben ott vagyunk a hold világosságánál, amely feltárja előttünk tátongó kráterjeit és bemutatja gyepes és vad völgyeit. De itt ne álljunk meg.

FÖLD: Ujra megjelenik a nap és fényénél utolsó pillantást vehetünk a megvilágított földre, a kis gömbre, amely lebukni látszik és elmerül a végtelen éjben.

VÉNUSZ : közeledik egy új föld, mely hasonló a mienkhez és melyet gyors, szenvedélyes mozgásban levő lények népesítenek be.

Elég közel megyünk a
NAP: mellett, hogy felismerjük rengeteg kitö-
réseit; de azért csak folytatjuk utunkat.

Itt van a

MARS: ezerszeresen beékelt tengereivel, öbleivel,
partjaival, nagy folyamaival, nemzeteivel, különös vá-
rosaival, tevékeny és szorgalmas lakosaival.

Rengeteg óriás

JUPITER: közeledik. Ezer föld együttvéve sem ér
fel vele. Mily gyorsan múlnak napjai, mily forrongás
van felületén! Mily forgó szelek dülnek rajta! Mily
különös állatok vannak vizeiben! Az emberi nem még
nem jelent meg. Csak repülünk, repülünk tovább.

Egy ép oly világ, mint Jupiter, különös fénybe
burkolva, ez

SATURNUS: fantasztikus bolygója, amely körül
nyolcz gömb forog. Fantasztikusak a lények is, amelyek
lakják. Folytassuk égi utunkat.

Halványan, lassan, fáradtan siklik előttünk az éj-
ben eltévedt

ÜSTÖKÖS; messze tul

URANUS: és

NEPTUNON, amelyek utolsó világokként akadnak
utunkba. De még mindig látjuk a napot, az óriási
csillagot, mely ott ragyog az ég lakosainak közepette.

A NAP CSALÁDJA: Másodpercenként 75 ezer mért,
föld egyforma sebességgel haladva, négy óra elég volt
arra, hogy Neptunig jussunk; de most már több napja-
hogy az üstökösök közt repülünk és még több hétig,
több hónapig tovább haladunk a rengetegeken keresz-
tül, amelyek a nap családját környezik és nem találunk
egyebet, mint üstökösöket, melyek egyik rendszerből
a másikba utaznak, hulló csillagokat, meteoriteket, romba
dülő világok töredékeit.

MÁS NAPRENDSZEREK: Repülünk, repülünk to-
vább – 3 évig és 3 hónapig – míg elérjük a legközelebbi
napot és folytassuk tovább ez utazást tiz, husz, száz,
ezer évig, mindig egyforma sebeséggel, 75 ezer mért-
földet futva be másodpercenként. Igen, évezredek
kellenek, amíg utunkba akadnak a különféle nagyságu
uj napok, a megszámlálhatlan bolygó családok, a sok

szinü holdak ; ujjabb ezer év kell, mig elérjük a napok tömegét, a távoli ködtömegeket, a Tejutat és még ezer év, még tízezer év és még mindig repülünk. Tegyük fel, hogy így repülünk egy millió évig elérkeztünk talán a látható világegyetem végére ? Ime egy mérhetetlen feketeség, amelyen át kell haladnunk. Rohanjunk oda. Ujjabb millió év, ujjabb csillagok, uj világegyetek, uj földek, uj emberi nemzedékek !“

A naprendszerek hasonmásai.

Menekülnöm kell e szédületes számok, terek, és méretek közül.

Ideállítok most egy a naprendszerrel analóg földi képletet.

A világgömb, vagy világűr legyen a XIX-ik század.

A XIX. századnak szellemi

NAPJA : kétségtelenül Darwin volt. A

HOLDJA : talán Hegel, kialvó kráterei és tulhaladott elméleteivel.

A FÖLDJE : Haeckel Ernő lehetne, aki a nagy lendítést nagy kultureredményeihez, a nap (Darwin) sugarától kapta. A

VENUS temperamentumához talán legjobban Wagner Richárd szenvedélyes geniejével illenék. A

MARS magas kulturájához, gyönyörű vizhálózata és csatorna rendszeréhez csak Schopenhauert mérhetem.

A forrongó csillagrengeteg, a tobzodó viharok és szakadatlan vulkanikus kitörések közt

JUPITER : Nietzsche.

SATURNUS : fantastikus szinei és lakóival Beethoven.

ÜSTÖKOS: Curie, a radium felfedezője és felesége, ki munkatársa volt s ma kutatásait egymaga folytatja. Curie a csillag feje, felesége meg a sugárkéve, mely az üstökös kísérlője.

Elég is ennyi.

Már most tessék e keretbe állítani a kis és nagy tudósokat, mővészeket, a jelentékeny embereket és utóbb az alkalmazkodó embertömegeket.

Ime teljes egy naprendszernek a mása.

Már mondtam, hogy a Természet egy fejl s egy kalapáccsal dolgozik.

Mi csak eredményeiben tapasztalhatjuk a nagy mű egységes és mindig hasonló voltát.

Egyetlen érdekes szabály áll mindig szemünk előtt: *Ugyanis, hogy az alsóbb rendű test, anyag vagy fogalom, mindig szoros alkalmazkodást mutat a magasabbrendű testhez, anyaghoz vagy fogalomhoz.*

Mi megismertük a saját naprendszerünket. A többit talán sosem fogjuk teljességben megismerhetni.

Elegendő azonban, ha tudjuk róluk, hogy elhelyezkedésük, forgásuk és egymáshoz való alkalmazkadásuk egy és ugyanaz, mint a mi naprendszerünké.

Repölünk hát már most emberi fogalmaknak inkább megfelelő gyorsasággal földünk körül.

Bemutatok a következőkben egy sereg embertársadalmi intézményt, ahol a naprendszer elhelyezkedési sablonja egyformán föllelhető.

Kezdjük csak fönt:

Császár, király, alkirály, fejedelem, vagy köztársasági elnök.

Főhercegeik, nagy és kishercegeik és változatos színű és rangu főméltóságai és végre ezeknek a napoknak, holdak, földek és és főcsillagoknak a személynökei, titkárjai, pohárnokai, asztalnokai, udvarnokai képezik az egyes csillagközpontok mellékbodygót.

Vagy ime néhány másik kép.

A miniszterelnök, minisztereivel.

A képviselőházi elnök, rangbeli segédletével

A pártkörü elnök, segédletével és pártjával.

Nézzünk a megyébe:

Főispán, alispán, megyei ülnökök, elnökök, jegyző és a szavazó kar: egy-egy teljes naprendszer.

A városi tanácstól le a falusi kis kupak-tanácsig, mind egy kaptafára összeállított naprendszerecskék, ezerfajta változatban.

Ugyanez áll aztán minden egyéb gyakorlati intézményre is.

Ugyanígy vannak a pénzügyi és mindenemü vállalati intézmények vezetőségei is elosztva.

Ugyaníly rendszerek láthatók az iskolai, vallási, egyházi intézmények rangsoportjaiban is.

De nem változik a kép még a méhek és hangyák társadalmánál sem és bizonyos, hogy ez az alaki törvény uralg minden, előttünk még fel nem fedezett állattársadalomban is.

Az egyöntetőséget és közös vonást a legfelső naprendszer és a legalsó hangyátársadalom közé eső minden intézményes fokozatok között, felesleges volna bizonyítani.

Csupán csak a körforgást nem szabad ez összehasonlításoknál túlszigorúan venni.

Az alkalmazkodás és egymáshoz való igazodás képe azonban megdönthetlenül egy és azonos.

Herceg is, miniszter is, képviselő is végzi a maga életének körforgását, de e forgásaiban mindenkor császárához, királyához, elnökéhez sat. igazodik, épugy mint bármely bolygó a Napjához. Ugyanezt teszi a tömeg is, amikor közvetlen fölötteséhez igazodva, megalkotja a földön kicsinyben a bolygók csapatjait és a tejut ködös összefolyó végtelen vonalivét.

Előttünk tehát a világrendszer csoda méreteivel, széditő végtelenségével, őrületes végtelenségeknek istenien bájos, egyszerű és egyöntetű élettani és szerkezeti törvények is!

Az égitestek szaporodása.

Tekintsünk csak kissé vissza a világűr állítólagos gőzkorába.

Az atómkok elhelyezkedésének e nagyszerű lázas forgatagaiban csakis az általunk már rég ismert naprendszer fő csillagképletei keletkeztek.

De honnan e bolygók ezrei és a tejut köd-képleteinek meg apró csillagainak milliói?

Honnan a meteorok milliói?

Az előbbiek mind azóta születtek!

Az utóbbiak pedig már kiélt, meghalt égitestek részei, darabjai.

Vajjon ki, mikép szülhetett volna csillagot, égitestet?

E kérdésre nyugodt megfontolt válaszom, hogy a Kant-Laplace rendszerben elfogadott világ kezdet *forogatagaiban kialakult égitestek*

melengették és szülték anyatestükből a későbbi ifjabb csillaggenerációt és a magasabb rendű később született csillagok ugyanugy hordják méhükben az örökkévalóság magvát, mint az első világtestek.

Megjelenésük ideje, fejlődési fokuk kezdetleges volta, és későbbi gőzkörbe olvadásuk és világtestté alakulásuk megfigyelhető ténye, mindmegannyi, maga az élő bizonyosság.

A kezdetleges magtól és ködfolttól a java-
korát élő égitestig ; a teljesen kifejlődött állapottól pedig a szerves életet már nem nevelő, kihülő égitestig és végre ismét a részeire és darabokra hulló, szétmálló csillagig, — ott látjuk e világűrben mind e nagyszerűen egyforma lépcsőfokokozatait a születő és halandó égites-
teknek.

Az örökkévalóság a materiálizmus foglatában.

Ne kicsinyeljük le a régi írásokat se.

Vessünk egy-egy pillantást Mózes tudományos letétjébe.

Ott látjuk az I-ső könyv 26-ik versében szószerint :

„És mondá Isten: Alkossunk embert képünkre, hasonlatosságunk szerint, hogy uralkodjanak a tenger halain, és az Ég madarain és a barmon, és az egész földön és minden csuszó-mászó állaton, amely a földön létezik.“

Ugyanezen könyv 27-iki verse így folytatja:

„És teremté Isten az embert az Ő képére. Isten képére teremtette őt, him- és nőnemüvé teremtette őket — — — — —
— — — — —

Nem vagyok ugyan barátja az évezredes mystikus írások fejtegetéseinek, de szívesen kiragadom az oly mondatokat, melyek világos igazukkal közvetlenül hatnak.

Ahhoz a mondathoz, hogy

„Isten saját képére teremté az embert“ csak a gyengébbeknek kell kommentár.

Az „Isten“ fogalmának vallásbölcseleti fejtegetése nem illik a keretbe. Könnyű lesz azonban beigazolnom, hogy az Istenség legmagasabb fogalma szépen beilleszthető a legtudományosabb materialistikus fejtegetések körébe is.

Kifejtettem már előbb, hogy egy gyönyörűen egyforma szabálynak hódol minden teremtetett lény és tárgy vagy fogalom; ugyanis a mindenütt látható rangbeli sorrendben igazodik az alacsonyabb a magasabb rendűhöz, akár csak a tanonc a mesteréhez, a tanuló tanítójához stb.

Keressünk hát az ember fölött a legközelebb eső magasabb rendű lényt.

Ez csak a föld lehet!

A hasonlóságot tehát, mit Mózes majd 6000 évvel ezelőtt már meglátott, a föld és az ember között kell keresnünk.

Meg is van.

A földet anya szülte. Az anya valószínűleg egy magasabb rendű égitest. Az én számításom szerint a nap.

A föld fejlődik. Ma talán fejlődése zenithjén áll.

Fejlődése folyamán maga is szült, szaporítván az égitesteket.

Fejlődése zenithjén túl a föld is az örege-
dés jeleit mutatja majd.

Az aggság évezrein túl eléri a földet is a
elmulás végzete : Kialszik, mint a kiégett olaj-
mécses.

A szerves élet felületén és vizeiben már
rég megszűnt.

A megmaradt anyagnak nincs meg már az
összetartó ereje.

Szétmállik, széthullik. Kihült hulladarabjai-
ból még ideig-óráig forgó meteoritek láthatók
a világűrben, míg széthulló porszemei új kép-
ződő forgatagok anyagához kapcsolódva, kelet-
kező új világok alkatrészeivé válnak.

Ne legyünk azonban kishitűek. *Az örökké-
valóság párhuzamos gondolata ott van egyik
oldalon a fajszaporodás és másik oldalon az
anyagmegmaradás tényében.*

*Nem is hasonlóság ez már, hanem teljesen
azonos kép.*

Az embert is anya szüli.

Fejlődésében kisebb méretű, de teljesen
azonos körivet ír le.

Fajbiztosítási ösztönében ott van az örökké-
valóság eszménye.

A változó, de fennmaradó anyag örökké-
valósága itt is törvényként áll.

Keressük hát tovább az Istent!

A földtől ezernyi fejlődési fokozatokat szem-
lélve, eljutunk a legmagasabb fejlettségű Nap-ig
és itt más méretekben ugyanazon általam letár-
gyalt szabályokat látjuk.

Nézzük már most e végtelenségek, e csoda-
óriási méretek, sokaságoknak szédítő zürzavarai-

ban az Isteni egyszerűséget, amely összeütközések nélkül, szinte jámbor csendben egyetlenegy törvény szerint mozgat milliárdnyi égitest-óriást vagy trilliárdnyi porszemet.

Ezt csak az Isten keze végezheti.

Rangját ismerjük.

Legfelsőbb! Mindenek fölött álló!

Formáit ne kutassuk.

Talán teljesebb a legtökéletesebb Napnál is.

De ha a Napnál tökéletesebb fogalmat nem is tudnánk alkotni, áll a tétel, hogy

„Isten a saját képére teremtette az embert.“

És kiegészíthetjük, modern látásunk, tudásunk alapján a tételt azzal, hogy Isten, ha formában nem is, de lényegében saját képére teremtett minden égi és földi életet!

Összefoglalás.

Én tulajdonképen csak szükségből tértem le eredeti utirányomról.

A csillagászat kérdéséről nem szándékom szakmunkát írni. Sokkal hivatottabb emberek elvégzik azt nagyobb gondossággal és az apró részletecskék nagyobb respektálásával.

Én inkább arra ügyelek, hogy egyes részletek érdekessége ne vonzzon tulerővel magához, mert amit az aprólékos megfigyelés és élénk színtfestés által művem nyerne, — a fölséges egésznek és az egységes gondolat összefogó fonalának gyengítésére lenne.

Czélom, hogy rövid áttekinthető képet nyujtsak az égitestek születése és kimulásának tényéről és hogy már itt, a legmagasabb rendü

világlények fejlődéstörténetének vázolásánál be-
mutassam az első köriveket.

*Ezek a körivek elkísérnek majd bennünket
a legalsóbb rendü földi lényig és bizonyítékot
nyújtanak arra nézve, hogy ez a millió színü,
milliárd formájú és mozgásu és trilliárdnyi apró
részletegységből összekonstruált világegyetem tel-
jes egészében és minden részletében egyetlenegy
léttörvénynek hódol.*

Ott fönn a Nap vagy valamely kis bolygó
között ; itt a földön pedig fejedelem és koldus-
szegény paraszt között csak fény, ragyogás és
külső nyilvánulásukban létezhet különbség.

Az anyag, a szerkezet, — a születés és el-
mulás módja egy és ugyanazon elven alapul.

A csillagászatban az „égi egyenlítő“-höz
igazodik minden égitest.

Az egyes csillag helyzetének megjelölésé-
nél mérvadó az elhajlás, azaz az égi egyenlítő-
től való távolság.

A csillagok katalogusa :

Vagy kétezer év előtt

Hipparchus : 1025 csillagot jegyzett fel az
első ismert csillagkatalogusba.

Halley : angol csillagász 1676-ban a déli
csillagok katalogusát állította össze.

Flamsteed : angol csillagvizsgáló 1712-ben
2866 csillagot figyelt meg.

1742-ben

Macaille : már 9766 csillagot mutat be a
déli földgömbön.

Bradley, Piazzzi és Lalande katalogusa a 18-ik századból már 47390 megfigyelt csillagról számol be.

Argelander 1863-ban készítette Bonn-ban hatalmas atlaszát, melybe már 324.000 csillagot foglal.

Ma már ez is kicsiny szám.

A modern csillagászat egy milliónál több csillagot ismer.

A csillagok rangosztályozása.

A csillagok rangtáblázata a csillagászati tudományban nem a nagyság szerint, hanem a fényerejük skálája után van megállapítva.

Igy van : 19 első rangú, 59 másod rangú, 182 harmad rangú, 530 negyed rangú, 1600 ötöd rangú és 4800 hatod rangú csillag.

A kisebb rendű csillagok már szabad szemmel nem lelhetőek fel.

Látcső, távcső és teleszkop segélyével vagy 13.000 hetedrangu, 4000 nyolczadrangu, 100.000 kilenczedrangu, 400.000 tizedrangu, 1,000.000 tizenegyedrangu s még tovább haladva, a tizenegyedrangu csillagokból már mintegy harmincz millió van számszerint megállapítva.

A legujabban készült teleszkopóriások már a tizenötöd rangú csillagokat is elének sorakoztatják és ezekkel együtt vagy százmilliónyi csillagot térképezhetnek a szaktudósok.

Feljegyeztem olvasóimnak e számrengeteg, de megállapítom egyszersmind, hogy a rangokba való sorakoztatás az én vizsgálódásaimra nézve értéktelen, mert nem nyújt tájékoztatást a csillagok terjedelmére, mai állapo-

tára és multjára, — jobban mondva korára nézve.

A teleskóppal is alig elérhető távolságokban például XV. vagy XVI-od rangú csillagnak nézhetjük az oly égitesteket, *melyek valójában nagyobbak a mi napunknál vagy a Siriusnál is*. Ezen a lapon tehát nem építhetünk fel semmiféle pozitív elméletet.

Most már azt kérdelem, hogy minek is még tovább csatangolni a szédítő milliárdok között, mikor se vége, se hossza? Ha a föld sebességével rohannánk is más és más naprendszerek felé, az előttünk nagyobbodó látkör mögöttünk ugyanannyival kisebbednék!

Látszólagos haladásunk tehát csak körforgás volna saját tengelyünk körül, ujuló, de ugyanakkora körben.

Hasztalan is volna az eltávolodásunk más naprendszerekbe, *mert ugyanazon elhelyezkedést, alkalmazkodást, — törvényszerű fogadtatást találjuk a legtávolabbi naprendszerben is*, amilyenről a mi naprendszerünk teljes és világos képet nyújt.

A végtelen világűr csupa naprendszerekkel, — forrongó és kihült, kezdődő, fejlődő és hanyatló csillagokkal van tele.

A Kant-Laplace elmélet.

Belehelyezkedem újra a Kant-Laplace-féle, manapság is érvényes keretébe.

Ez az elmélet magyarázatát adja a világközpontok, vagyis Napok keletkezésének.

A Nap forgó gömbje összehúzódott, az atomok tömörülése közben forgósebességük

is változott. Ezzel párhuzamosan nőtt a gömb elszakító (centrifugális) ereje és a világegyenlítő táján a centrifugális törekvés tulszárnyalta a részecskék összetartó erejét és így keletkeztek volna az első elszakadások a központi gömböktől.

Ez elszakadt részek, — melyekben később a bolygókra fogunk ismerni, — megtartották az eredeti mozgási irányt nyugatról keletre s hasonló okokból ugyancsak tengely körüli forgást folytattak.

Uj elszakadások történtek és uj, meg ismét uj forgási központok alakultak és így keletkeztek a csillagok milliárdjai.

Kant-Laplace szerint elsőnek a legtávolabb eső *Neptun*, később az *Uranus*, *Jupiter*, majd ismét a *Mars*, *Föld*, *Vénusz* és végül a naphoz legközelebb álló *Mercur*, mint a legifjabb bolygó vált le és alakult külön világgá naprendszerünkben.

A csillagok születnek.

Az előbbeni elmélet már öntudatlanul magában hordja a nagy igazságot.

Az eltérés közöttünk csak abban áll, hogy én a leválás vagy elszakadás elméletét tagadom.

Tagadom, mert leválás csak kiélt, halódó, szétmálló csillagoknál lehetséges és az ily levált részek uj világok magvai soha sem lehetnek.

E tagadással szoros összefüggésben viszont állítom, hogy a naprendszerben keletkezett bolygók az önálló élés és a továbbfajzás feltételeivel felruházva a Nap testéből lövettek ki, rengeteg megrázkódtató, robbanó erővel.

Egy másik föltevésém szerint, a mely csak jövő csillagászati munkámban lesz kifejtve, — lehetséges, hogy már a meglevő kezdetleges apró bolygók : a világűrben uszkáló magvak és a nap vagy más magasabb rendü égitest kilövelt forgó gőztömege lesz a himbugok, a mely forgási körébe mindig belefoglalt egy, esetleg több ily csillagmagvat és tömegének kiterjedése szerint egy vagy több önálló világtest fejlődik belőle évmilliónyi forgások után.

Hasonló képeket mutat az Orionköd, az Adromedaködfolt vagy a vadászebek spirális köde, stb.

Ezek valamennyien a világ kezdetének változatos képeit tárják elénk.

A tejut.

Ugyane feltevéssel a tejut létének és főkép rendeltetésének kimagyarázása körül is könnyebb lesz végleges világosságot teremteni.

Egyelőre úgy tekintem a tejutat csillagmilliárdjaival, gőzködével és mindent beolvasztó izzó hevével, mint a műkertésznek a csemetefaiskoláját vagy a magból palántát nevelő meleg üvegházat, melyekből hatalmas törzsű fák és teljes fajnövények kerülnek ki szerte a szabad világba évek múltán.

Beolvasztó kohónak is tekinthetném sok tapasztalati okból a tejutat, mely a meghalt égitestek céltalanul bolygó darabjait, szilánkjait izzókamráiba vonzza és ott elemeire bontva, friss anyagot készít a keletkező csillagnemzedéknek.

Analógia.

Nehogy bárki abszurdnak állithassa a csillagok születésére vonatkozó második feltevésemet, — melynek magyarázó igazolását későbbi szakmunkámnak tartom fenn, — utalok a halak szaporodási módjának földi analógiájára.

A him és nő külön rakja le a jövődő sarjak termő anyagát.

A mag is, a pete is a hal testében terem. A him- és nőelem egyesülése, vagyis a tulajdonképeni megtermékenyülés azonban a testen kívül az egyéntől függetlenül megy végbe.

A szaktudósok a petének és mának, vagy ott fönn: a mának és a hódító gőzhimburoknak egyesülését valószínűleg a magtermő test és a termelt anyag ösztönének nevezik.

Elégedjünk meg egyelőre e magyarázattal. A tisztánlátás ezen a téren is rövidesen el lesz érve.

A him és nőeszmének és a halszaporodásnak magasrangu azonos képeire elég itt futólag reámutatnunk.

A világfejlődések körvonalai.

Szinte haragszom már ez apró részletképekre. Szépek s kedvesen hivatgatnak, akár a csergedező patak virágos, hűs völgye.

Ellenállhatlanul vonzanak s csak mikor már a völgy illata és a futó patak kedves lágy ütemes csobogása elandalított, — eszmélek az elragadó szép völgykép előtt, — látva, hogy a csábos szemü mélység, a kínált bájak fejében megfosztott a fensik látkörétől.

Kiszakítom magam újra a részletek mámort hintő tündérének ölelő karjai közül meg nem állók a legmagasabb figyelő csúcsig.

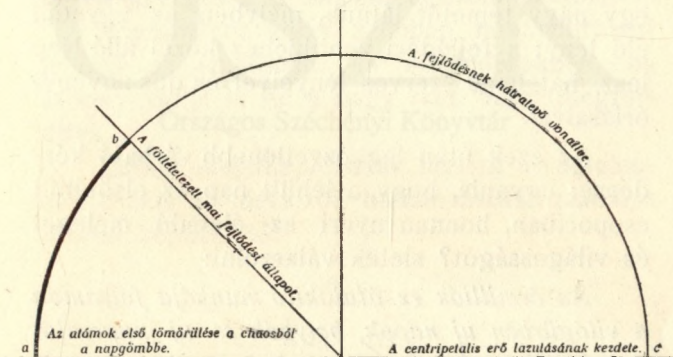

Ide állítom már most a mi napirendszerünknek ősanját a

NAPOT: Az anyaságát elismerjük; tehát legidősebbnek kell lennie.

Fejlődésének körvonala addig a pontig vezet el bennünket, ahol az atómok végleges tömörülése évmilliók óta befejezett dolog, — de a szerves élet nevelésének első föltételeitől még további évmilliók választanak el.

Számokkal nem zaklatom tovább szives olvasóimat, hanem iderajzolom a legnagyobb körvonalat:

4. ábra.

A Nap fejlődési körívének ime még kisebbik negyedét sem futotta be, s már egész naprendszert szült, amelynek egyes bolygói fejlődésük zenithjén is áthaladtak.

Hogy ezt megértsük, a terjedelmi arányok-

kal párhuzamba kell hoznunk a korbeli arányokat is.

Fontos, hogy ezzel a csillagászat tisztába jöjjön, mert különben sokan eshetnek abba az indokolatlan félelembe és tévhitbe, hogy a bolygók némelyike túléli a Napnak hő és fényterjesztő korát, ami a bolygóknak időelőtti elvényülését és korai halálát okozná.

A Nap fejlődési körivének már betutott circa egyötöde, tehát a tétel alapján nagyobb, mint a legnagyobb bolygónak teljes fejlődési körivhossza.

Sőt oly arányban nagyobb, hogy mire a Nap a szerves élet föltételeinek megfelelő hőfokig süllyed, — már családjának összes bolygói terméketlen aggkorukat élik.

E naprendszerben tehát egykor majd csak egy nagy temetőt látunk, melyben az egyedül élő lény: a fejlődési zenithéhez közel álló Nap lesz, hatalmas szerves lényeivel és dus növényóriásaival.

Az ezek után legközvetlenebb várható kérdésre: ugyanis, hogy a lehült nap ez elsötétült csoportban, honnan nyeri az életadó meleget és világosságot? sietek válaszolni:

Az évmilliók ez átalakító munkája folyamán a világűrben új napok, bolygók és új napcsaládok keletkeznek.

A fokozatosan lehült napot egy talán már ma is közeledő és ifjabb keletkezésű nap veszi oltalmába, s így az időelőtti kihülés vagy sötétbenmaradás veszélye nem fenyegeti napunkat.

Aggkori ellátása lesz az árván maradt Napnak egy másik ifju nap sugárkörében.

Ez a végtelenség való eszméjének egy sokatmondó igaz égi képe.

Ezt a végtelenséget azonban sem az egyenessel, sem a körívvel nem lehet kifejezni.

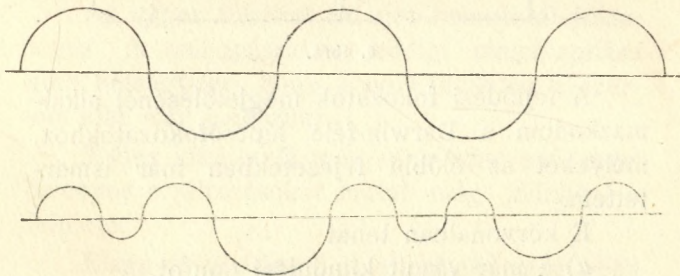
Szigoruan pontos mértani megjelölést úgy szerkesztettem, hogy az egyes objectumok vagy egyének evolutionális körívét egymásba kapcsolom olyképen, *hogy az egyéni élet megszűntével az atómkok szertetőrekvő folyamataának kezdetét, szorosán összekapcsolom a centripetális erőnek új folyamataával, mely egy új vagy több új egyesülést, életet, vagy keletkező objectumot jelent.*

Az egymásba kapcsolódó körívek természetesen a legváltozatosabb méreteket mutatják.

Ezek a változatok a víz hullám, a lég, aether és hangrezgések hullámain is szemlélhetők.

A szabályos körív azonban mindenütt ott lelhető az emelkedés és mélyedésekben, ha kicsiny váltja is fel a nagy ívet, vagy megfordítva.

Eddigi megállapításaink szerint a végtelenség csakis az iderajzolt hullámvonalak szabálya szerint képzelhető:

5. ábra.

E hullámvonalak az összes tudományokban, de kiváltképp embertársadalmi és nemzetgazdasági jelenségekben valóságos utjelzők. Az összes történelmi, társadalmi fejlődések évezredekben át mutatják az egyforma időközökben jelentkező hullámzásokat.

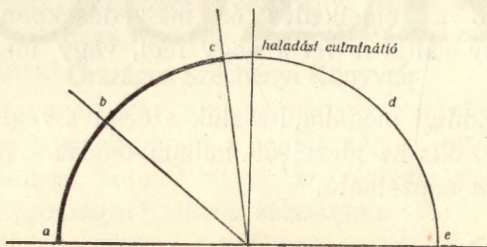
Az ősképe a hullámvonalaknak pedig ott van a földnek a napkörüli utjában leírva, melynek ezernyi vetített hasonmását látjuk a mi földi életünkben is.

Erről azonban majd más helyen beszélünk.

A föld fejlődési körvonala.

Folytatom a körvonalak sorozatát, mielőtt egy újabb bájos részlet kelepcébe csalhatna és eltéríthetne már annyiszor megtört utirányomtól.

Lássuk hát földünket:

6. ábra.

A fejlődési fokozatok megjelölésénél alkalmazkodom a Darwin-féle lépcsőfokozatokhoz, melyeket az előbbi fejezetekben már ismerttettem.

E körvonalban tehát

- a) a már vázolt kiindulási pontot,
- b) a földgömb lehülésének azon fokát jelzi,

amely állapotban az egysejtű legkezdetlegesebb lények jelentkeztek.

c) a föld mai fejlődési fokát jelzi, mely jelzés azon indokolt föltevésen alapszik, hogy a föld evolutionális körvonalának csúcspontját még nem érte el.

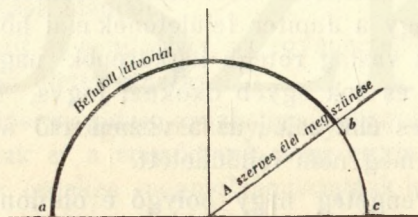
d) a még be nem futott körvonalrész, tehát a föld jövődjének utja és végre az

e) -vel jelzett végpontja a körívnek, az összetartó erő meglazulását, vagy más szóval a szétmállás kezdő stádiumát mutatja.

A hold körvonala.

A kép teljessége érdekében ide állítok még néhány bolygót:

A HOLD:

7. ábra.

Az egyes fokokat itt újra bemutatni fölösleges. A csillagászatban eddigi megállapítása után kétségtelen, hogy a hold felületén a szerves élet már megszűnt.

Teljes kihülésről még nem lehet szó, mert bizonyos elváltozásokat mutat még időnként a felülete.

Elaggott tüzhányói is eregetnek még néha füsttömegeket, de ez már csak olyan kép, mint

mikor a reszkető inu vén ember szopogatja fogatlan szájával a füstölni nem akaró pipát.

b) -vel jeleztem tehát a hold mai korát, illetve fejlődési fokát.

A hold tehát relative sokkal idősebb földünkénél.

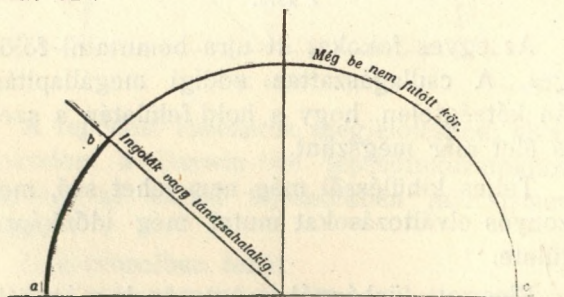
A Jupiter körvonala.

Szembe állítom ezekkel a Jupitert: Fejlődési fokát tekintve a Jupiter egyike volna a legifjabb bolygóknak.

Méreteit és keletkezésének idejét tekintve, azonban sokkal régebben kering már a világűrben, mint a föld, hold, vagy akárhány más bolygó.

Sok ellentétes nézetekkel szemben bizonyos, hogy a Jupiter felületének mai hőfokánál hatalmas vastag rétegű légkörének nagy nyomásánál és sok egyéb okoknál fogva, ha van is szerves élet rajta, az a vízben élő állatvilágon túl még nem fejlődhetett.

E rengeteg nagy bolygó evolutionális ive tehát ez :

8. ábra.

A Jupiter eszerint a fejlődési köriven csak az ingolákig, vagy az ő tömegéhez illő hal-szörnyetegekig jutott és mégis az alig egy iv-negyed befutott hossza sokkal nagyobb, földünknek teljes evolutionális körívénél.

Ezt a méret és korbeli arányt egyébként már ismertettem a Nap fejlődési körívénél.

Befejezés.

Nem akarok fölösleges munkát végezni azzal, hogy még a

Merkurt, Vénust, Saturnust, Mars-ot, Neptunt vagy ezeknek holdjait is bemutassam a fejlődési fokok szempontjából.

Az eddig ismertetett vázlatokból a közbeeső fokozatok könnyen elképzelhetők a csillagászat utmutatása alapján.

Amit itt nyújtottam, az egyenértékű a világ-egyetem élettörténetével.

Adós maradok azonban a csillagok érzelmi világának és a vonzódások, meg egymásra való hatások érdekes megnyilvánulásainak leírásával.

És adós maradok e felfedezésem legérdekesebb fejezetével: a teremtő erő, továbbá a vajudó és szülő csillagok külső jelenségeinek összefoglalásával, amelyek megkapóan csodálatos azonosságokat mutatnak a szerves lények hasonló szymptomáival.

Ezek a képek szépségükkel és közvetlenségükkel nemcsak a tudósoknak, hanem az egész világnak szólnak.

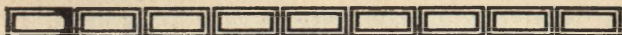
Ezeket fönntartom új világelméletem külön, szakszerűbb tárgyának.

II. RÉSZ.

**Az ember nemi problémája végleges
megoldásban.**

**A gyermek nemének megállapítása az
ébrényben.**

A nem irányítása akaratunk szerint.

Nietzsche. Weininger.

1903 október 4-én Bécsben, a Beethoven-halottasháznak egy bérshobájában mellbe lőtte magát dr. Weininger Ottó, 23 éves filozófus.

Weiningert kevesen fogják ismerni.

Az európai magas értelmiség sokat foglalkozott néhány év előtt különös egyéniségével, de kiváltkép filozófiai műveivel.

„A nem és a jellem. Elvi vizsgálódás“ és

„Az utolsó dolgokról“

czimü művei 1903-ban jelentek meg. Az utóbbi csak Weininger halála után.

Elsőrangú lángész volt Weininger, ki 20—22 éves korában, miután már teljes áttekintést nyert az őt megelőző tudományos és bölcséleti kész munkaanyag jelentőségéről, az előbb említett merész eszmemenetü két filozófiai mester-művel lepte meg a világot.

Mint a legtöbb nagyarányu munkát, úgy az övét is egy igen érdekes sereg magyarázó, bonczolható kritikai mű követte.

Ezek közül a dr. Moebies és dr. Ferdinand Probst-féle vizsgálódások főleg pathologiai és lélektani reflexiókba merülnek.

Erdekes olvasmányok, kevés haszonnal. A sok kérdőjel mellé csak új kérdőjeleket ragasztanak s így megoldás helyett egy problémából százat kapunk általuk.

Megragadta azonban figyelmemet egy norvég asszonynak rendkívül érdekes könyve :

„A férfitől alkotott nő“

„Egy nő vallomásai“.

Ez a kiválóan érdekes asszony, kiben még a névtelenség szerénysége is nőietlen vonás, nem Weininger egyéniségét figyeli, hanem filozófiai eszmemenetét kíséri lépésről-lépésre.

Ezenközben a legsikamlósabb kérdéseket ritka előkelőséggel s szinte fölényes tárgyilagossággal vitatja; egyuttal diszkrét módon fonja össze saját élettörténetének néhány kis epizódját Weiningernek súlyos vezéreszméivel.

Olvasás közben önkénytelenül ébredt bennem többször az a gondolat, hogy nőirótól ilyen munka nem tellik ki.

Weiningert, e csoda szép jellemű, szellemes, előkelő asszony, klasszikus igazsággal és rövidséggel jellemzi.

Az ő irásából idézem e sorokat :

„Röviddel halála előtt kiadott „Nem és jellem“ című nagy lélektan-bölcseleti műve valóságos elképedést okozott az irodalmi és tudományos világban; fölfoghatatlannak látszott, hogy ez a végtelenül tudós hatalmas mű, egy huszéves ifju munkája lehessen, ám hirtelen halála bizonyos magyarázattal szolgált. Ennek a korán kifejtett, geniális embernek egész életét ez a munka töltötte ki, lelke abban élt s azzal hunyt ki.“

„Kevésbé ragyogó mint Nietzsche, sok tekintetben ellentéte, de fürkészőbb és inkább kérielhetlenül következetes, úgy jött s úgy tűnt tova mint amaz, az éjszakába hulló csillaghoz hasonlóan. S mint néhány

évvel korábban a szerencsétlen Nietzsche neve, ugyanaz az ő neve is hihetetlenül rövid idő alatt Németország határain tul.“

Szép, igaz, objektív ítélet.

Ujra előttem lebeg a gondolat, hogy ezt nem asszony írta.

De hiszen előttem fekszik e kritikai tanulmányal összebogozva, szöve az asszonynak legközvetlenebb, naiv egyszerűséggel megírt erotikus hullámjátéka is.

Ezek a gyengéd selyemszál finomságu kedélyreztetések meg egészen asszonyiak!

Hol lelem hát a fonalat, mely kivezetne e labirinthusból?

Itt van Weininger legnagyobb érdeme!

Ő reámutat e súlyos nehéz kérdésre. Idedob egy ötletet és aztán ott hagy bennünket vergődni egy oly gondolattal, amit ő is inkább csak érzett, de érteni, vagy értelmezni nem volt képes.

Lássuk csak saját merész eredetiségében az ő eszmerőppentyűit:

„Nincs abszolút női és abszolút férfi egyéniség. Minden emberben van valami a nőből s minden nőben valami a férfiből. Számptalan fok van férfi és nő között — nemi közbeeső formák.“

Minden egyén annyi nőiest tartalmaz, amennyit a férfiasból nélkülöz. Így hát minden nő egy nőből s férfiből álló keverék, a férfi és nő tényezők keveréke különböző arányban, például nő 90, férfi 10; nő 70, férfi 30. Az olyan nő azonban, akiben 49-nél, vagy legfőlebb 50-nél több a férfias elem, ritka s különös vizsgálatra szorul.“

És ez ötletcsomóban benne van a válasz előbbeni töprengésemre.

E kiváló norvég asszonyt 50% him elem

teszi nagyobbá, mint amilyen egy minden ízében női lény lehet.

Vizsgáljuk most kissé Weiningert magát:

Ha a mestert előbb ismertük mint művét, úgy művében mindenkor felfogjuk lelni annak jellemző vonásait.

Ha előbb a művel magával ismerkedünk meg, úgy abból szerzőjének jellemvonására önkénytelenül következtetést vonunk.

Ez kétségtelenül logikus következtetés, mert a mester, legyen az bármely szakbeli, csak oly *eredeti* szint, hangot, alakot vagy gondolatot rögzíthet meg a maradandóságnak, amely az ő saját agyában öltött alakot.

Az *eredeti* alkotás és gondolat tehát szorosán vett egyéni produktum, amelynek okai és keletkezésére nézve a szerzőnek, az egyénnek saját organikus összetétele adhatja meg az egyetlen megbízható magyarázatot.

A legfelületesebb szemlélő is megfigyelhette számtalanszor, hogy minden ember a maga életkörébe vágó dolgokról beszél legszívesebben és ha partnere százszor is belevág más témába, az következetesen ráviszi a beszédét a maga dolgaira.

Még sokkal feltűnőbben észlelhető ez, bármi rendellenességben leledző, vagy beteg emberek-nél, kik a maguk titkolt, vagy bevallott szenvedését minden más emberben is látni vélik.

A baj okának és orvoslásának ezernyi kérdése tölti be agyrendszerüket.

Dr. Weinger nemi szempontból homo-szexuális volt!

Egyéni és lélektani szempontból pedig a női és him elem, oly különös változatokban volt jelen lényében, hogy határozott perczentuális megállapításnak nincs meg a komoly bázisa.

Bárdolatlan nőgyalázásaiból és abból a szörnyü megvetésből, mellyel a női nemről egyáltalán beszél, azt kell következtetnem, hogy az ingerlő, érzéki nőelem benne tulsulyban volt (70—80%).

Ebben kereste ő talán a szenvedély és érzéki hajlamának okát, mit legyürni szeretett volna, de nem volt elég lelki ereje hozzá.

De szóljon ő maga:

„Alapjában a nőnek csak két tipusa van: az anya s a ringyó, mindkettő azonban bár legszélső ellentétei egymásnak, alacsonyrendű ösztönlények. Bizonyos tekintetben a hetéra az anya fölött áll. A ringyó kategóriájába a szellemileg legfejlettebb nők tartoznak mindazok, akik valamiképp a férfi muzsájává lesznek.

Nekem ugyan bizonyítékok után nem kelene kutatnom, mert hiszen szigoruan positiv élettani tételeket nyujtok munkámban, idézem azonban mégis Weininger önvádjait, melyek erősebbek minden kívül eső bizonyításnál.

„Számomra csak három lehetőség marad: az akasztófa, az öngyilkosság, vagy oly fényes jövő, hogy elképzelni se merem“.

Röviddel halála előtt pedig így irt:

„Mindennek, amit alkottam el kell pusztulnia, mert rosszindulatból fakadt, kivéve talán azt, hogy Isten, vagy a Jó nem egy egyetlen részében a természetnek létezik, hogy az erkölcsösség jelképe csupán a szépség csak az egész természet lehet“.

Ez a világos beismerése a homosexuális hajlamnak.

A Weininger által említett „gonosz hajlam“ nem volt egyéb, mint a homosexuálisoknál a leghevesebb szenvedély alakjában jelentkező perverz ösztön, amivel megbirkózni képtelen volt.

Ezzel az én vizsgálódásom be is van fejezve.

Valamennyi többi kérdésre meg van ebben a válasz:

Ezért vetette meg a nőket.

Ugyanezen okból jelezte erkölcstelennek az anyaságot.

És végre ugyancsak ezen okból vetette fel a „harmadik nem“ problémáját, mint a fejlődő emberiség egy eljövendő új típusát.

Én Weininger emlékének hálával tartozom.

Művének olvasása óta a nemi problémák allandóan foglalkoztatták agyamat.

Weininger öntudatlanul megmutatta az irányt és én azt hiven követtem.

Ezirányu ösztönszerű filozofiája csupa sejtésen és belső érzésen alapult, a nemi alakulásokhoz fűződő problémák megoldását azonban ő sem vitte egyetlen lépéssel sem előbbre.

Nagy intuitív képességre vall e névtelen nagy norvégasszony nál annak a meggyanítása, hogy Nietzsche és Weininger között, a szembezők ellentétek daczára is közös alapvonásoknak kell létezniök.

Létezett is!

Dr. Weininger egy későbbi és talán kisebb méretű példánya volt a modern észembernek; de míg Nietzsche a teljes mértékben érvényesített önuralommal és hatalmas jellemerővel az Übermensch példás alakja akart maradni, Weiningeret hasonló észbeli erők mellett az érzéki ingerek uralták időnként, s egy ilyen hangulatban undorodott meg az erkölctől, a saját szerencsétlen moráljától.

Öngyilkossá lett egy állítólagos örülési rohamban.

Én nem hiszem, hogy örült volt. Akkor volt ő legjózanabb és legállapodottabb, amikor a nagy vég-re határozta magát.

És Nietzsche?

Most már mindenki gyaníthatja, hogy itt egy akaratlan brutális vágással megoldom a Nietzsche ritka érdekes egyéniségéhez fűződő összes találgató és ingadozó kombinációkat.

Nietzsche ugyancsak homoszexuális volt!

Meg volt benne a homoszexuálisokat jellemző finom idegzetű érzélgőség is, de a him és nő elem oly szabályos, egyenletes arányokban osztódott el lényében, hogy ideig-óráig tekintélyes fölényvel legyürte az egyennemű ösztönt.

Aki az én igazságomban kételkednék, annak Nietzsche maga szól e sokatmondó sorokban:

„Testedben több a józan ész, mint legjobb bölcseségedben. S vajjon ki tudja, hogy testednek mily célből van legjobb bölcseségedre szüksége“.

A test, ha undorral fordul el a másneműtől és legyürhetlen szenvedéllyel vonzódik a

hasonló neműhöz, bizony okosabb minden bölcsnél, mert megleli vágyának tárgyát perverz irányban is anélkül, hogy arra valaki kioktatta volna.

A bölcselet, a tudomány pedig már Plátó kora óta nézi összetett kézzel a homoszexualitást mindig félve, bujva létező és terjedő jelenségét és mit tud róla?

Semmit!

Betegségnek, kórságnak minősíti Lombroso s Krafft Ebinggel az egész világ a homoszexualitást és nem akad meg a szeme azon, hogy a legnagyobb tehetségek: művészek, tudósok, államférfiak, diplomaták kerülnek ki közülök, kik kiválóságuk mellett egészségesek, csak más az érzelmi világuk, mint a miénk.

Ezt a tévhitet, ezt az ezredéves hamis tant gyönyörrel döntöm meg!

Talán polgárjogot szerzek vele a bünösként bujkáló homoszexuálisok százezreinek, kiknek száma, kiváltkép magas kulturájú államokban sokkal nagyobb, mint hinnők!

Weininger eszmemenetét ezekben megalapoztam.

Nietzsche-ről alkotott nézetem épp oly pozitív alapon áll.

Az őt illető pathologiai és pszichologiai vizsgálódásoknak is legalább féleredményre kellett vezetnie, ha a rövidlátás megengedte volna azt is észrevenni, ami köröskörül történik.

Nietzschének tudtommal egyetlenegy szerelmi viszonya sincs följegyezve a személyével foglalkozó terjedelmes irodalomban.

Sokat tudunk azonban gyengéd tiszteletteljes rajongásáról Rhode-hoz és évekig tartott barátságáról, mely Overbeckhez fűzte.

Elmérgesedett betegsége, magányos vándorlásai és agybénulása e baráti fonalak meglazulásának idejébe esnek.

Ha Rhode és később Overbeck iránt táplált rajongó barátság szálai meg nem szakadnak oly korán, Nietzsche agyrendszere nem bomlik meg!

Magától a filozofiától, még ha oly hatalmas is, mint Nietzsche-é, nem lesz agylágyult az ember!

De beállhat agybomlás, vagy a paralysis bármely válfaja a szenvedélyes kicsapongástól vagy ennek ellentéte: a teljes nemi tartózkodástól.

Ugy vélem, hogy innét már eligazodik mindenki, ha nem is mutatok reá Nietzsche keserű sorsának eredő okára.

Aki szeret a sorok közt bujkáló néma írásban böngészni, vagy a sorközöknek tartalmat adni, annak választékos élvezetet nyújthat Overbeck emlékirataiban és Nietzsche nővére: Försterné asszony feljegyzéseiben lapozgatni.

A részletes bizonyítékok ott lelhetőek, bár írói, maguk sem tudnak róla.

Plátó-tól Schopenhauerig.

A „ma“ tudományos felfedezőinek igen megnehezíti munkáját az a rengeteg kisebb-nagyobb értékű tudományos készanyag, amely az egyes szakokat felöleli.

Mellőzni, átugrani e buvárkodó vagy ismer-

tető anyagot már azért sem szabad, mert a szigorú bírálat kiváló készséget mutat mindenkor arra, hogy az eredeti eszmét vagy fölfedezést régebbi hasonló gondolatokra vezesse vissza és kétségbe vonja az eredetiséget.

A kész tudományos anyagnak e kényszerű összefoglalása, nekem fáradságos nehéz munka; az olvasó közönségre nézve pedig unalmas lehet részben ismert dolgokat újra olvasni.

Két jó ügyet szolgállok tehát, amikor röviden csak a végeket keresem össze és igyekszem azokból megvilágítani a közbeeső tudományos anyagtömeg eredményeit.

PLÁTÓ: Az egyetlen filozofus, akinek neve egész napjainkig közzsájon maradt.

Nevét legtöbbször a róla elkeresztelt Plátói-szerellemmel összefüggésben halljuk nagyon széles körben említeni.

Az én szememben Plátó-nak egyénisége maga sokkal érdekesebb a szerelmi élethez fűzött filozofiájánál.

Nietzsche szavaival élek, ha azt mondom róla, hogy: teste és a fiugyermekekhez vonzó ösztöne többet tudott egész filozofiájánál.

Plátótól egész Schopenhauerig nincs okom megállani.

Kétezer esztendőnél több telt el, anélkül, hogy a szerelmi és a nemi élet oly változatos megnyilvánulásai körül ágaskodó sok-sok kérdőjelből csak egyet is letörülhettünk volna.

Ide rovom Schopenhauernek erre vonatkozó szemléző visszapillantását :

„Az itt felidézettek után tehát sem a dolog realitásán, sem fontosságán nem lehet kételkedni, s így

nem azon kellene csodálkozni, hogy egyszer egy filozófus is foglalkozik minden költő ez állandó témájával, hanem inkább azon, hogy valamely dolgot, mely az emberi életben mindenha oly jelentékeny szerepet játszott, a filozófusok eddig ugyszólván figyelembe se vettek, s az mint földolgozatlan anyag fekszik előttünk.

Leginkább még Plátó törődött vele, különösen a „Lakomá“-ban és „Phädrus“-ban, amit azonban ő erről beszél a mithusok, mesék és tréfák terén mozog, s javarészt csak a görög fíuszeretetre is vonatkozik. Az a kevés, amit Rousseau „Discours sur l' inégalité“ czimű munkájában témánkról mond, hamis és elégtelen.

Kantnak „a szép és magasztos érzéséről“ czimű értekezése harmadik fejezetében e tárgyról adott magyarázatra nagyon fölületes és hozzáértés híján való, épp azért részben helytelen.

Platner anthropológiájának idevaló fejtegetését végül mindenki laposnak és sekélyesnek fogja találni. Főlemlítésre méltó ennek ellenében túlaradó, derüt keltő naivitása miatt Spinoza meghatározása: „Amor est titillatio concomitante idea causae externae“.

Elődöket tehát sem fölhasználnom, sem cáfolnom nem kell, a dolog objektive felkinálkozott és önmagától világnézetem körzetébe illeszkedett“.

Sokatmondó, beszédes sorok ezek.

Schopenhauernek szemlélő tehetsége oly impozáns és nagystylü, hogy az ő ítéletét minden ember és világ komolyan veszi.

Szerinte Plátó az egyetlen a nagy filozófusok közül, aki a szerelem nagy témáját firtatta.

Amit azonban ő Plátón hibáztat, az éppen az igazi egyéni jellemrajza neki.

A nőszerelem nála „Plátói“ lelkivonzalommá formálódott, a fíuszerelem pedig gyakorlattá.

Még világosabban összefoglalva: a nőt lelkével, plátót érzülettel szerette. A fiukat pedig érzékien.

Ez Plátó bölcseletének quintessentiája!

Schopenhauer a szerelemről.

Schopenhauer „Leben der Gattung“ és „Metaphysik der Geschlechtsliebe“ című filozófiai munkáinak érdeme, hogy mint első rangú s legkomolyabbnak ismert bölcsész, e tárgyat nem kicsinyelve, teljes érdeklődésének melegével felkarolta.

Schopenhauer nevéhez sem fűződik a nemi élet körül semmi új fölfedezés; e két filozófiai fejtegetése azonban föltétlen haladást jelent.

A haladás abban áll, hogy megszerkesztett egy csodálatos párhuzamot: „*a faj és az egyén céljának és együttküzdésének*“ párhuzamosan haladó útját, amelyen most már biztosan járva, legalább a homályos és felfedezetlen kérdések rengetegéig életveszély nélkül eljuthatunk.

Schopenhauer körülbelül ezeket mondja:

Az egyén halandó véges lény.

A faj, melynek csiráit, magjait az egyén magában hordja, végtelen.

Az egyén meghal.

A faj tovább él. Tehát az egyén, amikor *akaratanál* erősebb, *ösztöne* előtt behódol, alárendeli magát a faj parancsának.”

Ezen tétellel okolja meg Schopenhauer a szerelmi öngyilkosságot, párbajt és a legszenvedélyesebb önfeláldozásoknak számos válfaját, azt állítva, hogy a faj életeért (közvetlenebbül kifejezve: a nemző ösztön kielégítéseért) egyéni életét is legtöbbször kész kockáztatni az ember.

További fejtegetéseiben Schopenhauer azt bizonyítja, hogy:

A faj életének korábbi eredetü jogai vannak.

Az egyén csak eszköze a természetnek, a faj kultiválása és örök fenntartására.

Az egyén csak hüvely. Rendeltetése a faj öröklétének magvait testében tenyészteni és ugyancsak a faji ösztön parancsából: termő talajba helyezni.

A *halandó egyént* a nemi ösztön kényszeríti párválasztás útján a *halhatatlan* faj öröklétéről gondoskodni.

Ez az egész tanulmánynak a veleje. Mindenki kiérezheti e gondolatokból az egymás mellett haladó két egyenest, melyet a faj és az egyén akarata együttthaladva leir.

A szenvedély problémája.

Lehetetlen azonban Schopenhauer egynémely hiányos tételét, vagy téves következtetését elhallgatnom.

Szerinte ugyanis az a nagy komolyság, amit az egyénnél a párválasztás alkalmával megfigyel, csakis arra vezethető vissza, hogy már a szerelem ébredésekor a fajfenntartás és a fajkvalitás gondja az egyetlen irányító az egyén minden tényében.

Sőt magyarázataiban Schopenhauer csekély tulzással még azt is állítja, hogy az arcz és a formák szemlélete közben, mit az egyén a faj szolgálatában végez, nem is a szeretett lény, hanem azon keresztül már a jövődő a sarjadéknak szépsége és alakja lebeg szemei előtt!

Értsük meg jól: Amikor a szerelmesét szemlélgeti olvadozó pillantással, már akkor, akár a szobrász, modellje után az alkotandó szobor körvonalait, úgy a szerelemre gerjedt

egyén képzeletébe a jövődő sarjadék szépségét, formáját illesztgeti rendjébe.

Hát a magtalanok, perverzek, az erkölcsi világon kívül élő prostituáltak, hetárák milliói?

Ezek sokkal szenvedélyesebbek az éptestü-lelkü embereknél, pedig szenvedélyes ösztönük mellett él bennük a terméketlenség tudata is!

Ezeknek a szenvedélyes ösztöne nem gyökerezhet a fajélet parancsában, mert meddők!

Vagy talán a fajszaporitásnak szervi akadályai fokozzák éppen a szerelmet szenvedéllyé?

Talán a Schopenhauer-féle fajélet nem ismer terméketlenséget és nem teremt s meg sem tűr oly élethüvelyt, mely a fajtovábbélés magvait ne tenyésztené?

Ez lehetséges.

A terméketleneket, meddő lényeket és az erkölcsi világon kívül élőket, bizonyos konstrukzionális eltérés teheti terméketlen hüvelyké, de az őséletü halhatatlan diktátor: a faj azért él bennük, csakhogy valahogyan elnyomoritva, az érvényesülés lehetősége nélkül.

(A konstrukció hibájából ugy lehet elhelyezve, hogy talán természet permet nem érheti.)

-De ismétlem, hogy azért él a *faj* a *nem* letétjében minden egyénben kivétel nélkül, és épp azért ingerli, izgatja szertelenül a meddő lényeket, mert nem érvényesülhet bennök.

A faj hatalmas és erőszakos lévén, nem tűri elnyomatását és a meddő egyént növekedő erővel ingerli a fajtenyésztésre.

Ime itt a „*szerelmi szenvedélynek*“ összefoglaló egyetlen helyes élettani magyarázása!

Ezt a magyarázatot azonban Schopenhauer

az előbb említett nagyméretű munkájában nem adta meg s ez határozott hiánya volt e szép rendszerbe foglalt tanulmánynak.

Fajderítés és szenvedély.

ADÁM Minő csodás kevercse rossz s nemesnek
(KEPLER): A nő, méregből s mézből összeszűrve.
 Mégis, miért vonz? mert a jó sajátja,
 Mig büne a koré, mely szülte őt.

MADÁCH.

... Bár az előbbeni megállapításom véglegesnek tekinthető, bizonyos distinkciókat, melyek az evoluzionális körvonal alkalmazása nélkül nem volnának érthetők, meg kell még itt beszélnem.

Könyvem első részében bemutattam az evoluzionális félkört, mely minden teremtett test és lénynek léteire nézve megingathatlan szabály.

Ezen evoluzionális világtörvényt a fajra is alkalmazom, mert beigazoltam már előbb, hogy nemcsak a testek és lények, de minden, ami ezek közé esik, vagy velük összefügg, tehát még a gondolatok is azonos fejlődési törvénynek hódolnak.

.. Mi is tehát tulajdonképen a faj?

Nem test, nem lény, de nem is fogalom.

A fogalomnál sokkal több, az önálló szerves lénynél kevesebb és mégis mindennél hatalmasabb, mert örökéletű.

Akár a czérnafüzér, mely a gyöngysort összetartja: nem disz, nem érték s ha elszakad, mégis széthullik az együtt oly értékes sok gyöngyszem. Semmivé lesz, ami együtt kincs volt.

Ennek a füzérszálnak a szerepét viszi a faj, a szerves lények életében.

A faj is czérnaszál, mely összetartja az ősnemzedék és a jövő sarjainak gyöngyszemeit s ha a faj élete (egy-egy családfa) megszakad, akkor a jövődőknek gyöngyszemei létre se jönnek.

A multnak pedig nyoma vész.

A figyelmes olvasó első tekintetre felfedez itt egy ellentmondást, amely azonban csak látszólagos és amelybe én csak azért estem, mivel Schopenhauer tételét, mely a faj életét örökkévalónak mondja, kellett több helyen idéznem.

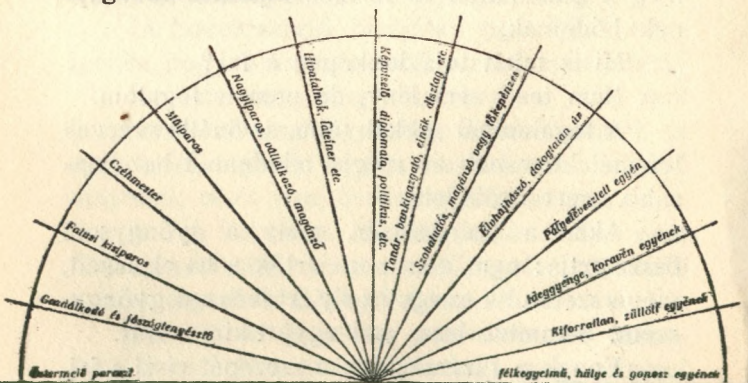
Ez azonban lehetetlen!

Örökkévalóság egy lényben, egy testben nincs!

Következésképen egy fajban, jobban mondva egy családfában sem lehet.

Amikép az égitest s a földi szerves lény leéli félkörét, ugyanugy fejlődik, erősödik és lankad a faj maga is.

Feltételezve, hogy egy családfa 10—15 nemzedéken át 300—500 év alatt futja meg e félkört, a fejlődés ive következőképen lenne megszerkeszthető.

9. ábra.

Ide jegyezhetném e mellé egyes törzsek, népek, nemzetek, továbbá a demokraczia, arisztokracziának számtalan fejlődési vonalát, de melőznöm kell az anyag terjedelme miatt.

Ez az egy példa egyébként eligazít bennünket minden rangu és rendü társadalomban.

Ennyi nemzedéken át föltétlenül leéli magát a legerősebb és legszivósabb faj-törzs is.

Tény azonban, hogy a faj egy erőszakosan hatalmas tényező a Mindenségben, tehát tulvilági ambíciói is vannak: Örökkévalóságra törekszik!

E törekvésében annyi ösztönszerű bölcseséget árul el, hogy abból kiváltkép a társadalomtudomány nagy bölcsei minden még eddig homályos kérdést megvíválgathatnak majd.

A faj ugyanis a lehajló körnegyed közepe táján érzi gyengülését, sőt megérzi a leélés határpontjának közeledését.

Ilyenkor, — mint akit a halálfélelem elfog, — kitörő, moráltzuzó szenvedéllyel ébred benne a továbbélés ösztöne.

Az okos faj tehát úgy segít magán, hogy hátat fordít a társadalmi conventiónak és felkeresi a friss, még az emelkedő vonalon haladó őserőt, hogy azzal termékenyítse meg magát, vagy azt termékenyítse meg.

Ez az egyesülése az egészséges ősfajnak, a vénülő fajtörzsszel egy új kiindulási pontot, új fajt jelent és új fejlődési körivet.

Csak a klasszikus nagyságok isten adta kiváltsága, hogy egész tudományos tételeket képesek pár rövid mondatba foglalni.

Az „Ember Tragédiájának“ tizenötödik szí-
nében Madách Lucifert szólaltatja meg így:

„Ah! vége, vége, mily badar beszéd!

Hiszen minden percz nem vég s kezdet is?

Ezért láttál-e néhány ezredévet?

MADÁCH.

A társadalom kénytelen lesz ezen élettani
tények ismerete után, a főrangú hölgyek és
urak megtévelyedéseit más szempontból meg-
ítélni.

A fejedelmi Lujzák, a haladó fajt akarták
erősíteni, felderíteni.

Indokolt ösztönök csak a kiméletlen con-
ventionális tiltakozás következtében fajult gör-
csös szenvedéllyé.

Egyéb példák mellőzésével az itt kifejtett
tények erősítésére csak arra hivatkozom, hogy
ezrekbe megy a földkereken a főrangú társa-
dalom egészséges tagjainak ugynevezett meg-
tévelyedése; amikor ugyanis főrangú hölgy,
paraszt vagy polgár legénybe, vagy pedig fő-
rangú férfi paraszt, vagy polgár-leányba szeret
halálosan.

Megfordított esetet azonban egyetlen egyet
sem sikerült megfigyelnem.

Ha nagy ritkán elő is fordul, úgy jobbára
csábítás, vagy anyagi előny reménye hatott
közre.

Ezek más szabály alá tartoznak, melyeket
nem szabad összetéveszteni a fajderítő ösztön
törvényével.

Mikép lesz a kettőből egy?

Két különböző nemű ember szerelemre
gyullad.

Szerelmük a teljes egyesülés, életadó és életet teremtő egymásba olvadás magaslatáig szökken.

A két lény egybeforradó teste és lelke új ényt teremt.

Az új lénynek következésképp magán kell hordoznia az összeható egyének karakterét.

Miképpen oszlanak meg, vagy egyesülnek a szülék tulajdonságai a gyermekben? Az ember-tanból kiágazó sokszínű tudományok és a boncz-tannak ezen irányban végzett vizsgálódásai semmire sem vezettek.

A lélektani vizsgálódások pedig igen naiv keretben mozognak.

Plátó körülbelül ezeket jegyezte fel az egyén belső mivoltáról:

A lélek valójában csak az észben van (logisztikon); ez a lélek isteni része (totheion), ez halhatatlan; a testbe költözvén, hozzá csatlakozott a halandó lélek, mely két részből áll: a bátorság és a vágyból; *az ész a főben lakik, a bátorság a mellben, a vágy az alsó testben.*

Nem sokkal messzebbre vezet bennünket Schopenhauer sem, bár ő saját maga építette uton vezet egy ugyancsak naiv okoskodáshoz:

„Ami azonban végül két különböző nemű egyént oly hatalmasan kizárólag egymáshoz vonz, az az egész fajtában megnyilvánuló élni akarás, amely itt lényének egy céljainak megfelelő objektívációját előlegezi ama egyénben, melyet amazok ketten alkothatnak.

Ez ugyanis az apától az akaratot, vagy jellemet, az anyától az intellektust, a kettő testesítését nyeri, ám rendszerint az alak inkább az apa, a nagyság inkább az anya után főg igazodni.

Miképp lesz hát a kettőből egy?

Nézzünk ki csak a szabad természetbe, s keressük ott az analógiák alapján az egységes rendszert.

A növényvilág és Linnée rendszere.

A nehezebb feladat: az égitestek és az ember léttörvényei közti hasonlatosságnak beigazolása volt.

Annál sokkal könnyebb lesz most már a rokonvonásokat a növény és állatvilág között összefoglalni.

Az „egy fej és egy kalapács“ elve itt is érvényesül.

A növényvilágot Linnée a nemi szervek megismerése alapján osztályozta.

A hímek képződése szerint 24 csoportra osztotta a növényeket.

Ezek közül 23 csoport a virágzó (Phanerogam: nyíltnemű), míg a 24-ik csoport a virágtalan (Kryptogam: rejtett nemű) növényeket foglalja magába.

Az első husz csoportba a pároséltű virágok,

a 21-ik csoportba az egylakiak,

a 22-ik csoportba a kétlakiak,

és a 23-ik csoportba a vegyesvirágok vannak osztályozva.

A lényeges különbség a phanerogam és a kryptogam növények között abban áll, hogy az előbbiek *soksejtű* magvak által szaporodnak, míg a kryptogam növények csak *egysejtű* Spórák? magképek, csirmagok útján hajtanak sarjat.

Ez a növényvilágnak egy előbbi keletű Darwin-rendszere.

Itt is az egysejtűek az alacsonyrangú és a soksejtűek a magasrangú organizmusok.

A szikek, himek, falkák, szirmok és egyéb alkatrészek szerint rendbe szedett alszakok és csoportokkal nincs dolgunk.

A phanerogam növények keretében ezernyi növényfajt állíthatunk egymás mellé, melyeknek magvait vizsgálva, azokon szabályos középhosszmetszetet látunk.

Nézzük a buzaszemet vagy a kalászosok bármelyikét: kerek behajlással szabályos középhosszmetszet ossza két egyenlő részre.

Vagy ott az alma, szilva, baraczk, mandula s a dinnyefajok egész csapatja.

E magoknak héja hártyanemű, bőrnemű vagy csontnemű.

Aszerint fejlődik erősebbé vagy keményebbé, amint a csirának megvédése ezt szükségessé teszi.

Fejtsük le a héjat vagy burkot e magokról s ott leljük az egymásra lapuló *két fél* magbelet.

Itt ime nem csak a középmetszetet leljük, hanem két ugyszólván külön fejlődött magféhérjét, melyeket tulajdonképen csak a magburok köt egy egésszé össze.

Lehetetlen rekapitulálnom az erre vonatkozó összes tudományos véleményeket.

A növényvilággal nincs is egyéb dolgom ez alkalommal, mint az, hogy a nemi elhelyezkedés kérdésében a kiindulási pontot onnét vettem.

Elég, ha arra hivatkozom, hogy az eddigi tudományos megállapítások szerint, a peteburok-

ból lesz a születő mag héja és hogy a héj annyi rétü lesz, ahány rétü a peteburok volt.

A petébélből lesz a magbél, vagy magfehérje.

Ez utóbbi fontos tételt át kell adnunk a multaknak, *mert ily egyoldalú meghatározás az imént vázolt magelosztás láttára magától megdől!*

Az új tétel a logika nagy erejével így szól:

Ha a magbél kizárólag a petébélből fejlődött, akkor nincs semmivel indokolva, hogy az összenőtt mag, (mint a kalászosok szeme) szabályos középmetsetü, míg a burokba foglalt magbél két teljesen különválasztható, egymásra lapuló fél magfehérjéből áll.

Következtetésem tehát:

hogy az egyik félmag a himporból, a másik félmag a petéből fejlődött és az elválasztó vonalaknak az a tulajdonképeni jelentősége, hogy a himpor és a petesejt összefogva egy közös új magot alkottak, amelyekben azonban az eszményi egyesülés daczára is föllelhető a himpornak, vagy a petének anyaga.

A kifejlődés mechanikájára és a két nemnek a születő magban nyilvánuló érvényesülésére nézve külön szakmunkám fog teljes magyarázatot adni.

Ezek után az embertársadalomban folytatom, megszakított vizsgálódásaimat.

A fogamzás kéje. A születő lény synthenise.

(FAUST) Használd idődet! Az idő rövid!

MEPHISTO: De szoros rend időnyerést tanít.

Első sorban tanácslom hát:

Tanuljon, öcsém, Logikát.

Az észet ez jól megidomitja,
 Spanyol csizmába leszoritja,
 Hogy mászszerk szépen és lassucskán
 A gondolkozás országutján
 És ne lidérczeskedjék soha
 Keresztkasul ide s tova.
 Majd megtanulja egyre-másra,
 Hogy a mit eddig egy fogásra
 Mint evést, ivást végzett el,
 Ahoz: Egy, Kettő, Három kell.
 S bár csak olyan a gondolatgyár,
 Mint a takács remekműve,
 Hol egy lépésre száz fonal jár,
 Vetéllő röpköd izibe,
 Láttatlan hajlik szálba szál,
 Száz kapcsot egy ütés talál :
 A filozóf előtt ez semmi.
 Ő jön s mutatja : Igy kell lenni ;
 Igy áll az Egy, a Kettő így,
 S azért a Három s Négy emigy ;
 S hahogy az Egy, Kettő nem állna.
 Három, Négy abból sohse válna.
 Mindenki bámul : Bölcs tanács !
 De azért egy se lett takács.
Ki élőt érteni akarna,
Előbb a lelkét kifacsarja,
Igy a sok rész kezében lenne,
Csak szellemi kapocs nincs benne.
 Eucheiresis naturae : hivj' a Chemia,
 Magát csufolja s nem tudja, mi a.“

„GOETHE.“

A teremtés a kéjt választotta a továbbalkotás eszközéül.

A fogamzás kéjét tette a legteljesebb gyönyörre.

A fajszaporitást tehát a kéjnek csalétkével leküzdhetlenül kívánatossá tette s aki e kéjre való vágyát legyüri, tulajdonképen nem győző,

hanem legyőzött, mert a következmények őt sujtják.

Ez a tétel a leglégiesebb eszmétől — a legtömörebb anyagu szerves lényig, mindenre szabály, ami párzás utján sokasodik.

Agyamban esztendőkön át csoportosultak az ismeretlen világok sejtései; termékennyé azonban csak dr. Weininger Ottó filozófiai himporától váltak e sejtések.

Nincs új ötlet, eszme, vagy gondolat, amely nem egy másik agy szellemsziporkájának hatása alatt jött létre.

Az ily hatás érzetének a pillanata: kéj!

Kéjes inger vesz erőt a virág termőjén, ha a szellő vagy pillangó szárnyán szálló himpor megérinti bibeszálát.

Ez a kéj egy új magot jelent.

A komplikáltabb, magasabb rendű lények párzása természetesen körülményesebb előzményekkel jár (udvarlás, hódítás, tetszelgés, éneklés, csábítás, üldözés sat.), de azért a kéj vágya és a kéj emléke itt is a főtenyező, ami a párokat összeadja és összetartja.

Utalok az előbbi fejezetekben kifejtett szabályra, mely szerint a termő és termelt, vagy a szülő és szült lények között szembeötlő alaki és lényegbeli hasonlóságok észlelhetők.

E fontos szabály végigkísér egész tanulmányomban és lényeges szerepe, hogy a legszélsőbb végletek között kiépitse a hasonlóság elvének egyenes útját.

Ezuttal összehasonlításom tárgyai a legközelebbesők.

Az emberpár termékenyülésének pillanatában, az inger gyönyörétől vibráló két ölelkező és egymáshoz simuló lény engedelmeskedik a fajélet parancsának.

E pillanatban ugyanaz történik, ami előbb a virágnál: a petesejt és a magsejt teste, mintegy vonzva egymást, összetalálkoznak és e két picziny testecske *ugyanoly módon ölelkezik egymásba, mint az őt termő szerelmes pár.*

E két picziny testecskének ölelkezése végleges. Egymásba kapaszkodásuk első pillanatával kezdődik egy új lény fejlődése.

E pete és magnak ezen egymásba kapaszkodó egyesülése azonban nem jelenti az egyik, vagy másiknak megszűnését.

Együtt fejlődnek, de lényük jellegét megtartják végig, sőt ha a szülék ellentétes, össze nem egyező karaktert képviselnek, úgy az összeölelkezés első pillanatától kezdve egy szakadatlan harc is megindul a két fél-lény között, melynek hatását az új egyén selymi meg.

Az ily disharmonikus elemeket csak a magának csufolt kicsinyes érdekek kényszerítik össze.

Gyümölcsük a sok felemás gyermek.

Egy-egy rövidebb vagy elgörbült láb, felemás szemek, egyoldali pup, kétféle hajszin és sok egyéb, funkcionális hibák, mindannyian széthuzó elemeknek erőszakos összeillesztéséről tesznek tanuságot.

A keletkező lény összetételéről azonban most már világos képet alkothatunk.

A felébe osztott buzaszem, vagy a középben

hasított barackmag képlete ott van az emberben is.

A középhosszmetszet ugyanolyan mint a buzaszemnél.

Külső jelei a koponyacsont forradása, az orr, áll és ajkak középmedyéde.

A mellközépnek mélyedése, továbbá a hátgerincz és végre az altestnek néhány szembeötlő külső jele, mely utóbbiaknak megnevezését mellőzöm.

Ez a nagyjelentőségű fölfedezés új bázist jelent a boncztannak és átalakító hatással lesz az egész orvostudományra.

Fontos most már annak a biztos megállapítása, hogy melyik féltest az anyáé és melyik az apáé? Melyik féltest fejlődött a petéből és melyik a magsejtből.

És talán a legfontosabb, de bizonyosan a legérdekesebb kérdés, hogy a *pete* vagy a *magsejt* irányadó-e a születendő gyermek nemi szervére nézve?

E kérdések megfejtése nekem teljes mértékben és végleges érvennyel sikerült.

A nem problémája.

Dr. Schenk világraszóló fiaskója után és az évezredekre visszanyuló roppant széles medrű eredménytelen buvárkodások láttára csak természetes, hogy én egész más téren kerestem a világosságot.

Főelvem itt is a szertetaposott buvárterületnek összevonása volt, egy teljes áttekintést nyújtó központba.

Ezt a központot tetszés szerint választhatom

akár a virágmagot tenyésztő kertben, akár a szülészeti klinikán.

A fajszaporodás egyenlő elve, teljesen közös vonása, isteni fölényel mindenütt reám mosolyog s a megismerést játszi könnyüvé teszi.

Az én buvárkodásom egészen sajátos és tulajdonképen nem is buvárkodás.

Perczipiálás útján jutottam el összes felfedezéseimhez és csak azután gyűjtöttem az élő bizonyítékok egész raját.

Már előbbi fejezetekben egy ízben felhozott okokból ismertetnem kell mindazon bölcseket, tudósokat és természetbuvárokat, akik a *nem* kérdésének megfejtésével az utolsó 3000 év alatt foglalkoztak.

Ez az enczyklopädikus sorozat egyszersmind bizonyítékot nyújt arról, hogy ezen kérdés, mely a társadalom legszélesebb rétegeit érdekli és melynek megoldása az egész embertársadalomra rengeteg átalakító hatással lesz, nagytudásu, nagyeszü emberek tekintélyes számát izgatta hosszú évszázadokon át.

A „Real-Enczyklopädie der Gesamten Heilkunde“ lapjairól közlöm a következőkben kivonatossan az ezen szakba vágó kísérletek eredményeit és a tudomány mai állapotát:

Oesterlen-nek fél Európára kiterjedő statisztikai számítása, 59,350.000 szülésnél 100 ujszülött leánnyal szemben, 106,3 fiugyermekeket mutat ki.

Következtetése, hogy általában több fiu születik, mint leány.

Számtalan természetbuvárt és orvost foglal-

koztatott a legrégebbi időkben a gyermek nemének kérdése.

A nevezetesebbek :

Hippokrates, Aristoteles, Parmenides, Anaxagoras, továbbá

Galenus elméleteinek java része abba a kérdésbe csucsosodott, hogy előre meg van-e határozva a termő sejtanyagban a nem, vagy pedig az ébrény fejlődése közben lesz ez a különféle körülmények hatása alatt eldöntve.

Se szere, se száma azon elméleteknek, melyek szerint a gyermek neme, a szülők korától, koruknak egymáshoz való arányától, vér-mérsékletüknek egymáshoz való viszonyától és a termékenyülés időpontjától függ.

Aristoteles föltevése szerint a galambok két tojást raknak. Ezek közül az első mindig him, a második nőnemű.

Parmenides, Anaxagoras és *Plutarchos* azon nézethez csatlakoztak, hogy a fiúk a jobboldali s a leányok a baloldali pete vagy magból származnak.

Ezen meg nem alapozott elmélkedések után föltétlen visszaesést látunk a kutatások irányában is, meg eredményeiben is egész napjainkig.

Lássuk tovább :

Mayrhofer és

Ahlfeld a közös hólyagban (Chorion) fejlődő ikreknek azonos neméből vonják azt a következtetést, hogy a gyermek neme már a fogamzáskor a magtestben meg van határozva.

Schulze B. S. ébrénytani vizsgálódásai alapján oly megállapodásra jutott, hogy him és nőnemű petéknek kell lenniök.

Ő ugyancsak az ikrek egyenlő neméből vonja azt a következtetést, hogy a nem föltétele már a petékben meg van.

Annak igazolására, hogy a pete az irányadó a keletkező nemre nézve :

Darwin-nak egy közlésére is hivatkoznak e föltevés hívei, aki egy arab kanczának 7-szeri ellését figyelte meg.

Ez a kancza minden alkalommal más csődörrel lett összepárosítva és mégis mindannyiszor nőnemű csikót ellett.

Hensen szerint *Darwin*-nak e feljegyzése indokolását leli a kanczának erősen fejlett szervezetében és nagy erejében.

Ujabb időben

Upjohn állította, hogy kétféle magszálak léteznek. A nőnemű magszálak többségben vannak, a him-magszálak ellenben erélyesebbek.

Már *Hippokrates* állította, hogy a férfi és a nő is mindkét nembeli magot és petét termel. Csak az abból vont következtetés áll nagyon himbálózó alapon.

Erős és gyenge termő anyagról beszél ugyanis és a keletkező nemet aszerint állapítaná meg, amint a pete és a mag keveredésénél az erősebb vagy gyengébb elem van tulsúlyban képviselve.

Az erős a himet és a gyenge maganyag a nőnemet hozza létre.

Richarz F., Janke és

Düsing elméletei mind azon föltevés körül forognak, hogy a párzó felek között bizonyos birkózás megy végbe, melyben mindkét fél a maga nemével akar érvényesülni.

Felkin-nek közép-afrikai Uganda néptörzsnél tett észleletei főképp statisztikai adatokra helyezkednek.

Sadler M. F. és

Hofacker J. O. megfigyelését a párzó felek korbéli viszonyára helyezi és ezen számításokból hoz ki kétes értékű eredményeket.

Göhlert V. és *Wappaeus* ugyanily keretben mozognak.

Ezekkel ellentétes álláspontot foglal el *Ahlfeldt*, *Breslau* és *Noirot*, mert szerintük a *Hofacker*—*Sadler*-féle elméletet nem lehet általánosítani.

Ők inkább azon fölfogáshoz csatlakoznak, hogy a *nem* a férfi és nő termőanyagának kölcsönhatása által a fogamzás pillanatában lesz meghatározva.

Hecker és *Bidder*-nek következtetései épp oly jelentéktelenek, mint amily keveset bizonyítanak a szülék koráról, a gyermek nemére vonatkoztatott statisztikai adataik.

Geissler megfigyelései arra terjeszkednek ki, hogy a legtöbb családnak majdnem egyenlő számú fiu- és leánygyermeke van. Ritka eset azonban, hogy csak egynemű gyermekei legyenek a szüléknek.

Schumann, *Düsinggel* együtt bizonyítgatja, hogy a szülék abszolút kora elhatározó jelentőséggel bír a születő gyermek nemére.

Kisch az európai uralkodóházak, fejedelmi családok és a legfelső arisztokrácia köréből gyűjtötte teljesen pontos adatait.

1972 szülésnél 1023 fiuval szemben 949

eányszülöttet jegyzett fel, ami 7·7 százalék többletet jelent a fiuk javára.

Ugyanezen adatokat a szülő párok körviszonyához alkalmazva, ily eredményt számít ki:

A férfi	1— 5 évvel id. a nőnél,	= fiutöbblet	+ 3·8 ^o / _o
, „	6—10 „ „ „ „	= „	+ 6·8 ^o / _o
„ „	11—15 „ „ „ „	= „	+ 13·7 ^o / _o
„ „	16 éven felül „ „ „	= „	+ 22·1 ^o / _o
A férfi és nő	egyenlő koru,	= fiukevesblet	— 19·1 ^o / _o
A nő	idősebb mint a férfi,	= fiutöbblet	+ 5·3 ^o / _o

Kisch tehát összefoglalva a Hofacker—Sadler-féle szabályt azt állítja, hogy: ha a férfi 10 évvel idősebb a nőnél és utóbbi teljes termőerejében van, úgy jóval több fiu születik.

A fiutöbblet még gyarapodik, ha e 10 évi korkülönbség mellett a nő 26 évnél idősebb.

Hasonló korkülönbségnél is kisebb lesz a fiuszülöttek száma, ha a nő még zsenge koru (20 év alatt.)

Ha a házastársak egyenlő koruak, a leánytöbblet feltűnő nagy.

És végre, ha a nő idősebb a férfinél, úgy mérsékelt fiutöbblet mutatkozik.

Milyen mély komolyságu tételek!

Mennyire kész az ember e bizonyító erejű adatok láttára az itt felsorolt következtetések meggyőző erejében hinni!

Pedig haszontalan idővesztegetés volt az egész.

Kisch-nek bizonyára nem ez volt az első próbaszámítása. Végig próbálgatta nyilván a társadalom sokféle rétegeit, míg a legfelső rétegek meghozták neki a keresett számadatokat!

Azon a téren hiábavaló minden kutatás!

Száz próba, száz más számadatot nyújt. Megtévesztésre jók. Egyébre nem.

Még sokkal naivabb téren mozog

Ploss, aki nemcsak a táplálkozás minemüségétől teszi a gyermek nemét függővé, de még azt a hihetetlen merész állítást is odaveti, hogy a termőanyag kezdetben semleges nemű és csak később lesz a fejlődésben bizonyos hatások alatt a him vagy nőnem felé irányítva.

Ploss szerint a tartózkodó sovány táplálkozás eredménye: fiu. Ha a nő gazdagon táplálkozik, úgy leányt szül.

Fiquet hasonló felfogásból kiindulva, háziállatokkal tett kísérletet.

Harmincz esetben sikerült, állítása szerint, pozitív eredményt elérnie.

Fiquet a kísérleti teheneket a párzás idején nem engedte megtermékenyülni. Ily esetben a tehén három hét után ismét nyugtalan lesz.

Ezt a három hetet a borju kívánt neme szerint a tehennek és bikának előkészítésére használta fel. És pedig: legjobb legelőre hajtotta és legjobb erőtakarmánnyal etette a tehenet, ha bikaborjut akart.

Viszont a bikát a legsoványabb legelőre eresztette és igen gyenge takarmányon tartotta.

Ily előkészítés után 3 hét múlva az összepárosítás bikaborjut hoz létre!

Megfordítva pedig tehenborjut.

Stolzmann Peruban 290 gyűjtött kolibri között 230 himet talált és e nagy töbletet azzal siet indokolni, hogy a nőstény kolibri fészekrakás idején gyengén táplálkozván, jobbára himtojást rak.

Born békatojásokat tanulmányoz és éppugy a táplálkozásal hozza a tenyészett békák nemét összefüggésbe.

Griesheim és *Pflüger* E. viszont ellentétes álláspontot foglalnak el.

Pflüger azt véli, hogy a nemre nézve a szülőállatok fajjellege mérvadó.

A fogamzás után tehát se klima, se táplálék, se semmiféle külső hatás nem változtathat azon.

Janke felfogása megegyezik *Düsing* és *Fiquet* állattenyésztési tapasztalataival. Ugyanis mindhárman azt állítják, hogy a nemileg kihasznált tenyészállat kimerültségében jobbára saját nemét reprodukálja.

Hogy mennyire csalóka számítás ez is, azt igazolja

Maritegouté, aki nemileg kifárasztott kos után csaknem mindig nősténybárány szülöttet jegyzett fel.

A *Talmud*-nak a nem irányítására vonatkozó tanácsai ugy hiszem köztudomásuak. Azokat nem ismételtem.

Hippokrates-nek a nemzés irányítására vonatkozó tanácsai nem vehetők komolyan.

Swift 20 följegyzésből következteti, hogy a tisztulás utáni első nyolcz napban fiukat, a későbbi napokban leányokat nemz az anya.

Fürst C. ugyan-e nyomokon jár, hasonló bizonytalansággal.

Több physiologus a pete és a magnak a fészükéből való kilépésük ideje és fejlődési kora szerint kísérli a *nem* szerkezetének képződését magyarázni.

Ezen ötletből indult ki

Thury a nagy állattenyésztő. Huszonkilencz tehenet a nemzés idején korán párosztatott és csupa tehénborju lett az eredménye. A késői párosításnál pedig csaknem mind bikaborju lett.

A *fiatalabban* megtermékenyített pete tehát nőállatot, a *pár héttel korosabb pete* pedig himállatot nevelt volna szerinte.

Több gazdasági intézetben végzett hasonló kísérlet *Thury* elméletét látszik támogatni. Viszont más állatoknál, például házinyulnál egész ellentétes eredményeket értek el.

Számtalan itt fel sem említett elmélet még a helyi viszonyokban, a talaj minőségében, a klimatikus sajátságban, a tengerhez viszonyított magasságban, sőt a nemzés évszakában is kutatja a keletkező nemnek okait. Ezek azonban tudományos kutatásoknál számításba se jöhetnek.

Feltűnő és alig érthető, hogy

Schenk tanár, akinek a tápszerek befolyására épített elmélete határozott, *nagy visszaesést mutat* az előbbeni elméletekkel szemben, oly nagy port tudott verni a komoly tudósvilágban, holott az eszmét előtte elfogadhatóbb formában, de éppoly kevés eredménnyel már *Ploss*, *Friquet*, *Stolzmann* és *Born* meghányta-vetette.

Önkéntelenül *Schopenhauer* mély igazságára gondolok :

A nagyszerű ritkán kerül és még ritkábban becsülik meg. Általában a képtelenség tölti be a világot.

SCHOPENHAUER.

Sok absolut érték elvetését és még több szemérmetlen vásári terméknek fölemelkedését végignézte *Schopenhauer*, mielőtt a klasszikus keserű mondatokba fakadt.

A már említett „Real Encyclopädie“ 1907. évi kötetében folytatását leljük az utolsó 8—10 év alatt végzett tudományos kutatásoknak.

Igyekszem ezt a nagy anyagot is lehető röviden összefoglalni.

Runett R. C. ugyancsak a táplálkozás befolyásának híve. London 28 kerületében gyűjtötte adatait. Statisztikai eredménye az, hogy a szegények kerületeiben több a leány, a gazdagok kerületében pedig feltűnően nagyobb a fiuszülöttek száma.

Cuénot L. már 1899-ben kifejtette e felfogással ellenkező álláspontját. Cuénot szerint sem az anya, sem az apa táplálkozási módja nem lehet hatással a születendő gyermek nemére.

Föltételezi, több állatfajnál tett megfigyelései alapján, hogy a spermának sincs döntő befolyása a keletkező nemre; a bizonyításig azonban nem jutott el, mert tapasztalati eredményei nem egyenletesek.

Strassburger Ed. bonni botanikus, ki magasabb rendű növényekkel tett hasonló irányú kísérleteket, ugyancsak arra a föltevésre jutott, hogy a pete irányítja a nemet.

Érdekes lendületet mutat

Beard (Zoologische Jahrbücher XVI. Oktober 1902.) véleménye. Beard azt hiszi, hogy kétféle pete és kétféle sperma van. Továbbá, hogy csak a pete dönt a létesülő nem fölött, míg a sperma csak a termékenyítést végzi.

Még tovább fejleszti e kérdést

Castle (1903), aki feltételezi, hogy him és nő pete, valamint him és nő sperma létezik.

Beard termő és degenerált, tehát kétféle

petét és spermát föltételez, míg Castle e két-két fajtát egyaránt termőképesnek tartja.

Viszont más téren Castle jut hibás következtetésekre, amit majd a megoldás fejezetében tárgyalok.

Castle megkísérelte a

Mendel Gregor-féle, növénykeresztezésekre és a

Lang- (Zürich) féle csiga keresztezések eredményeire felépített törvényt a nemi kifejlődés kimagyarázására felhasználni, de siker nélkül.

A legújabb időben (1905) két neves zoologus lépett előtérbe:

Ziegler Ernst (Jena) és

Hertwig Richard (München).

Zieglernek főhibája, hogy részeire bontja még a sejt és a sperma anyagát is. A vizsgálódás terét még szélesebbre tapossa, mint azt elődei tették.

Ennek következménye, hogy amugy is ingadozó hypothesisait számtalan kivételes jelenséggel, amit más és más állatfajoknál jegyzett fel, már ő maga teszi lehetetlenné.

Morgan e hibákat fölismeri és tudóshoz illő alapossággal megdönti.

Lehetetlennek tartja, hogy néhány állatfajnál megfigyelt törvények ne legyenek az egész állatvilágra egyformán alkalmazhatók.

Morgan megérezte a nemek keletkezésének nagy közös törvényét.

Hertwig-nek experimentális próbálkozásai sokkal újabbak és ismertebbek, semhogy azoknak ismertetésébe bocsátkoznám.

A különféle hő- és vegyi hatásoknak kitett

peték és spermák, statisztikai eredményeiből vont következtetéseket a nem kisebb tekintélyű newyorki zoologus:

Wilson Edmund B. alaposan megczáfolja s az ő czáfolatában sokkal több meggyőző erő nyilatkozik meg, mint *Hertwig* elméleteiben.

Hertwig és *Wilson* is azóta tovább kutatnak.

A tudósok várakozással telten lesik a nagy kérdés továbbfejlődését.

A „*Real Encyclopädie*“ tudós referense pedig megható bucsuszóban temeti el az általa ismeretett rengeteg munkaanyagot.

Semmi reményt nem fűz a kérdés végleges megoldásához, s *Faust*ból idézi e szép sorokat:

„Geheimnisvoll am lichten Tag,

A titokteli

Természetről leplét nem ránthatsz le,

S mit jószantából maga nem jelent ki,

Nem sajtold ki csavarral belőle.

GOETHE.

Tudva, hogy a tudós szakkörökön kívül is sok jelentékeny egyén foglalkozik a nem problémájával, a hivatalos szakirodalmon kívül sok más érdekes könyvet átolvastam.

Ezek közül egyet említék csak fel.

Sem lexikonban, sem irodalmi jegyzetekben nem tudtam szerzőjének nevére akadni.

Nem is tudom ki fia és hol a hazája e jeles embernek.

Neve:

Dr. Renschät L. Könyve, melyet én csak fordításban olvastam, már 1894. évben jelent meg.

Czime: „A megoldott probléma“.

Véletlenül jutottam hozzá és oly időben

olvastam, amikor az én nagy felfedezésem már teljesen meg volt alapozva.

Egy gondolatot, egyetlen ötletet se vettem e könyvből.

IX. fejezetében ezeket írja Renschät: „Sem az életkor, sem a vérmérséklet, sem a szülők táplálkozása vagy értelmi képessége, sem az éghajlat semmi befolyással sem bírnak a gyermekek nemére, még pedig annál az egyszerű oknál fogva, mert mindezek véletlenségek, amelyeket a természet a fajfentartásának régi törvényénél nem vehet tekintetbe.

Az én megdönthetetlen nézetem az, hogy a természet bölcs berendezésénél fogva úgy van róla gondoskodva, hogy az ivadékok neme az anyai petében előre ki van jelölve és minden havi tisztuláskor fölváltva egy hím és egy nő pete válik le a petefészekből, s miután a férfi mag megtermékenyítette, a megfelelő nemet idézi elő!“

Renschät e határozott hangu szabály megszerkesztésénél hivatkozik

Dupuy: francia tudósra, aki nemcsak őt igazolja, hanem kiszélesíti e szabályt azzal, hogy az első gyermek születése után a havitisztulások számitása alapján, a páros és páratlan hónapok szerint a nemzéskor előre lehet befolyásolni a születendő gyermek nemét.

E két ismeretlen embert fel kellett említenem.

Nyilvánvaló, hogy ők jutottak legközelebb az igazsághoz.

Bár az általuk felállított tételek tudományos alapozás nélkül, csupán a logika erejével vannak megszerkesztve, érdemüket ez nem kisebbítheti, mert hiszen a nagyszámu hivatalos tu-

dósnak munkája is csupa következtetés és hypothesis volt, amit a valóság kiméletlenül le-
czáfolt.

A him és nőelem differentiális képlete az egyénben.

A Dr. Weininger-féle problémának conceptionális és anatomiai részét „A születő lény synthesise“ czimü fejezetben megoldottam: Az anyagelosztás kedvező és normális körülmények között 50% anya 50% apa. Más szóval 50% peteanyag és 50% sperma.

Uj kérdés most már, hogy melyik oldal a pete és melyik a sperma anyaga?

A pszichologiai vizsgálódások, amint tapasztaltuk: több ezer éven át szégyenletesen szegény eredményt hoztak.

Én sokkal közvetlenebb és a felszinen szemlélhető teret választottam tanulmányaimra.

Följegyeztem 289 oly felemás egyént, akinek egyik oldalán szervi hibáia, vagy testi fogyatkozása volt.

Föltünés nélkül kikérdeztem valamennyit: szülei, nagyszülei és testvérei felől és különös gyengédséggel kérdezősködtem apjuk, anyjuk egészségi állapotáról: ha már nem éltek, ugy haláluk okát tudakoltam.

E téren szerzett tapasztalati följegyzéseim nagyértékü tudományos kincset képviselnek.

Nem közölhetem e nagy anyagot, mert ez munkám általános hatását rontaná és mert terjedelménél fogva csakis szakmunka keretébe foglalható.

Itt azonban nem álltam meg.

Szeretem még a gondolatokat is két lábra állítani, nehogy megdőljenek.

Néhány év alatt 152 hüdéses egyént figyeltem meg.

A legváltozatosabb részleteket jegyeztem itt is fel:

A hüdések legnagyobb része az egyik oldal végtagjaira terjed ki, de igen gyakori az egyoldali agybénulás, vagy némely balszervek elhalódása is.

Itt már magam is felhasználtam a statisztikai adatokat.

Ide rovom rövidre fogva az átlagos eredményt, amely világosabb minden teoriánál.

96 férfinél 45—60 éves korban jegyeztem fel jobboldali,

31 nőnél 50—65 éves korban baloldali és

25 nőnél 50—70 éves korban jobboldali szélhüdést.

A statisztikai adatokat úgy készítettem ehhez, hogy a hüdött egyének családfájának korátlagát véve, megállapítottam, hogy az első csoportban említett

96 férfi és 31 nő *apjának* családfájában csaknem mind: 50—60 éves kor között halt el, míg az anyák családfái átlag 60—80 éves kort értek.

A harmadik csoportbeli 25 nőnek *anyai ága* volt 5—10 évvel rövidebb élettartama az apák családfáinál.

Mielőtt ez adatokat összegyűjtöttem volna, ugyancsak percipiálás útján évekkal előbb megkonstruáltam a szélhüedésnek okmagyarázását, mely úgy szól, hogy:

a szélhűdés nem betegség, hanem az anyai és apai családfa között mutatkozó *jelentékenyebb* korkülönbség következtében beálló egyoldalú halál.

A továbbélés és a hűdött oldal helyrevergődésének gyógytudományi ellenargumentumára is megadtam már annak idején a választ; ugyanis:

ahány faj, törzs, család van a földön, mindnek meg van a maga korhatára, amin rontani, rövidíteni lehet, de hosszabítani nem! E korhatárok sosem állandóak, mert a kereszteződések folytonosan módosítják. Ha tehát az apa és anyának családtörzseiben 20—30 éves korhatárkülönbség mutatkozik, evidens, hogy ezt a gyermekeik megsínylik. Az egyik oldal elhal, amint a családfa korhatárát elérte! Hogy mennyiben sikerült a talpraállítás, abban nem a gyógytudomány dönt, hanem a másik oldal életképessége, mely utóbbi a korhatártöbblet évszámaival fejezhető ki. Tehát a nagyobb korú oldal kölcsönöz életképességéből és évszámaiból a különben elhalt, leélt oldalnak. A teljes halál azon ponton következik be, ahol az élő oldal nem képes a még meglevő életenergiájának fölöslegével az elhalt oldal vérkeringését többé táplálni.

Épp a folyó évben jelent meg Wiesbadenben dr. Richard Liebreich-nak egy tanulmánya: „Die Asymmetrie des Gesichtes und ihre Entstehung“.

(Vagy félszázaddal ezelőtt von Hasner a szemgyógyászat professzora reá mutatott már a szemek és félarcok közötti különbözőségekre)

Dr. Liebreich éles megfigyeléssel fedezi fel a két félarcz között csak finom árnyalatokban nyilvánuló eltéréseket.

Az asymmetriát nemcsak különféle faju élő fejeken konstatálja, hanem tanulmányába foglalja az antik műemlékeket, sőt még a mumiák fejének arányait is.

Az egyformátlanság tételét annyi adattal támogatja, hogy *helyes látásához* kétely nem férhet.

Oknyomozása és következtetése azonban hibás.

A szülés bizonyos nehézségeire akarja a megmaradt aránytalanságokat visszavezetni, amely felfogásában azonban kevés hívőre fog lelteni.

Az asymmetria kizárólag onnét ered, hogy a legeszményibben összeillő párok félsarjai között is kell árnyalatnyi eltérésnek maradni. Ezt az eszmei csekély különbözetet nem képes a két féltestnek *tökéletes* alkalmazkodása sem megszüntetni.

A pete és a sperma anyagelhelyezkedése a férfi és nőtestben.

„A születő lény synthesise“ czimü fejezetben megállottunk azon kérdésnél, hogy melyik féltest az anyáé és melyik az apáé?

Erre választ adnak az imént felhozott adatok.

A 289 felemás egyén, szervi hibája, egyoldali rendellenessége, betegsége és testi fogyatkozása egyetlen kivétel nélkül azt igazolja, hogy a férfiaknál mutatkozó jobboldali és a nőknél

tapasztalt baloldali eltérések az apáknak, vagy az apai ágnak bizonyos rendellenes vagy kóros jellegére vezethetők vissza.

A férfiaknál jelentkező baloldali és a nőknél tapasztalt jobboldali fogyatékoságokat pedig az anyák vagy azok családtörzsének örökletes hibái indokolják.

A 152 hüdött egyénen szerzett tapasztalat pedig kétségtelenül bizonyítja, hogy: a férfiaknál a jobboldali és nőknél a baloldali hüdés az apai ág alacsonyabb korhatára, és a megfordított eset az anyai ág alacsonyabb korhatára szerint jelentkezik.

A faj képlete az egyénben.

A dr. Renschät és Dupuy által legjobban megközelített, de csak tapasztalatokra helyezett sejtések és következtetésekből alakított tétel tudományos alapul nem fogadható el!

Ebben leli az a körülmény is magyarázatát, hogy ezen majd két évtizedes felfedezések semmi irányban nem lettek tovább fejlesztve.

Az a tétel, mely tudományos alapul is szolgál és a nem problémáját mindenkorra véglegesen az egész világpublikum megelégedésére megoldja, a következőkben lesz megszerkesztve.

Emlékébe idézem az olvasónak: Schopenhauernek a fajéletre vonatkozó törvényszakaszait.

A faj ősi eredetü és örökéletü!

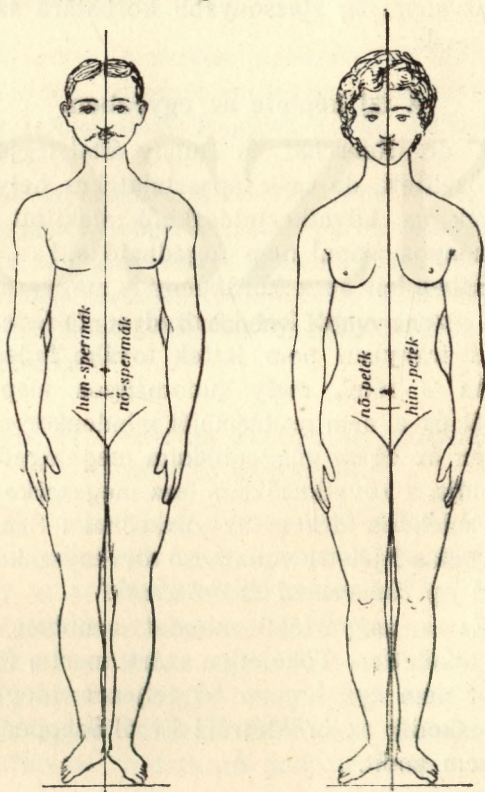
Ez a nagyértékü mondat azonban ismét csak tökéletlen. Tökéletlen azért, mert a fogamzáskor nem *egy*, hanem *két* teljesen idegen faj gondoskodik az öröklétről! Erről Schopenhauer mit sem említ.

Más fajtörzsből való a nő és másból a férfi.
Mindkettő a maga fajának öröklétéért reszket
a fajélet parancsából.

Ezt kiegészítem azzal, hogy a nő és férfi
saját külön fajösztonén kívül, kiki a maga nemé-
vel is kíván érvényesülni.

Akár fiu akár leány születik tehát, mindkét
faj és mindkét nem jelen lesz az uj egyénben.

Az elhelyezkedés képletét az előbbi fejezet-
ben tárgyalt tapasztalati tények után következő-
kép szerkeszttem meg:

10. ábra.

Tartsuk csak meg Schopenhauer eszmenetének fonalát :

Az egyén csak hüvely ; eszköze a természetnek a faj kultiválására és örök fenntartására.

Mindenki megérti ezt, ha a paszuly, borsó, vagy bármely hüvelyes veteményre gondol például.

Ugyebár nyilvánvaló, hogy nem a hüvely létezéseért végzi e növényfaj a természet nagy munkáját? Sőt a hüvelyt csak szükségből szerkeszti, hogy a fajtenyésztő magot minden viszontagság ellen megvédje !

Épígy a fáknál is a levél, virág sőt a törzs és ágak csak eszköz. A cél a virágban nevelt mag !

Ezt igen fontos volt előrebecsátanom azért, hogy megértessem mindenkivel, hogy a petéből vagy magból termelt félttest a fajéletnek *nem* cél, hanem *csak* eszköz ; a cél : az a pete, vagy spermagyüjtemény, amit az egyén nemi szervének letétjében termeszt.

Ez a gyüjtemény pedig egyidejüleg kezd fejlődni a fogamzás után a két fél testtel. Kiszabott határozott irányban fejlődik és a neme meg van végkép határozva kezdettől !

Kivételeknek és esélyeknek e téren semmi szerepe !

Az itt bemutatott képlet szerint a nő jobb oldala az anyai rész.

Következésképp a nő jobb féltestében van az anyai ág faja ; a jobboldali petefészkehen pedig az anyának neme, vagyis a nőpeték letétje megtestesítve.

A nő baloldala az apai ágat képviseli és baloldali petefészke himpetéket nevel.

A férfinél ezen elhelyezésnek megfordítottját találjuk.

Ugyanis jobboldala apai fajt, baloldala az anyai fajt képviseli. Ezzel párhuzamban a jobboldali here természetű a him és a baloldali a nőnemű spermákat.

A megtermékenyülés való képe.

Az egyének összetétele most már teljesen ismeretes lévén, legközelebbi feladat az embert az ébrényben bemutatni.

A megelőző fejtegetésekből tudjuk, hogy nem egyes sejtek és spermák, hanem azoknak ezrei képviselik a nemi szervekben az anya és apa faját.

Ezek is keletkeznek, fejlődnek, megérnek és érés után odébb állnak, helyet csinálva az ujonnan keletkezőknek.

A testből való távolodásuk az érés után történik.

Ez az érés általában a havi tisztulás (menstruatio) néven ismeretes a nőnél.

Férfinél e fogalom ismeretlen volt eddig, pedig a férfinem éppugy alá van vetve a havonkénti spermaérés hatásainak.

A különbség csak annyi, hogy nemének sajátságánál fogva kedvezőbb körülmények közt megy az érés és a sperma eltávolodása végbe, mint a nőnél.

Az érett pete és sperma kiválása nem történik rendszertelenül össze-vissza, amint azt sok kutató föltételezte, hanem fölváltva him és nőneműek között és meghatározott rendszer szerint.

A tisztulás, illetve az érésnek kiindulási pontja a pete és spermáknál egyaránt a *nőnem*.

Dupuy e tekintetben még erősen tapogatózik, de semmiféle támpontot nem talál.

A leány első tisztulásánál a tisztuló pete nemét akarná megvizsgálni, ami azonban lehetetlen, mivel a nemszerinti különbséget tudományos vizsgálódások alapján eddig nem sikerült megállapítani, de maga Dupuy is belátja, hogy a serdülő leány szemérmességével egyébként is igen nehéz volna megküzdni.

A természet váltógazdasága.

Ujabb bepillantást kell itt vetnünk a természet fölséges rendszerű munkájának egy rejtelmébe.

Fölszinen nem szemlélhető. Eleddig ez ismeretlen volt a természettudományok világában.

Az alkotó mindenség nem becsüli túl önjerejét. Nem vállalkozik oly munkára egy fejjel, amit csak két fejjel tudna tökéletesen elvégezni.

A pete és sperma összeadása után két olyan elemet nevel a természet új egésszé, melyeknek összefogó törekvése alig nagyobb, mint az önmagában való érvényesülésre való akarat.

Megkapó szép és bölcs módot választott a természet a két faj együtt nevelése és fejlesztésére. Oly módot, amelynél egyik fél sem szenvedhet rövidséget.

Bizonyos váltógazdasági rendszer szerint osztotta meg a természet a fejlődés szakadatlan munkájának folyamát a két félttest között.

E szakadatlan fejlődési czyklusok 28—28

napból állnak és *kiindulásuk férfinél s nőnél egyaránt az anyai féltest.*

E czyklusok magyarázata nagy vonásaiban föllelhető könyvem I. részében.

A négy-hetes czyklusok a szerves testek természetes alkalmazkodását mutatják az őket létrehozott földhöz és a földnek naptárához.

A termékenyítésre leső pete a fogamzás pillanatában megkezdí új irányu sejthalmazó fejlődését és 28 napig fáradhatlanul dolgozik. A 29-ik napon megkezdí a lefolyt munkaidő kipihenését és ugyanakkor az általa megkaparított sperma kezdi meg ugyancsak 4 hétig tartó sejthalmazó munkáját. Majd ismét ez pihen és a pete folytatja művét.

A pihenő fél szerepe ilyenkor az alkalmazkodás ; tehát minden új 28 napban a másik nem és faj uralma váltakozik !

A táblázat tehát ez lesz :

pete	sperma
1-ső hónap	2-dik hónap
3-dik "	4 " "
5 " "	6 " "
7 " "	8 " "
9 " "	10 " "

Az ébrény fejlődésének fenti 280 napja letelvén, az élő egyén további fejlődése szemünk előtt megy olyképen végbe, hogy a születés hónapjában, vagyis a fogamzástól számitott 11-ik hónapban az anyai oldalnak érő, fejlődő czyklusával kezdődik meg az egyén élete !

Ez a szakadatlanul váltakozó fejlődési, érési folyamat végig eltart.

Zavarok a már jelzett széthuzó okokból mu-

tatkozhatnak bármely korban, sőt öreg emberek-
nél is, ha a fajbéli hajlamok igen ellentétesek
a két féltestnél.

A legjelentékenyebb zavar pedig akkor áll
be, ha az egyik fél korhatárához érve, a föl-
váltás napján nem jelentkezik, mert leélte magát.

Ez a szélhűdés.

Az egyén és a fajélet párhuzama.

Az eddig elmondottak már alig szorulnak
magyarázatra.

Kéz a kézben, eltéphetetlen párhuzamban
halad a nem és faj az egyénnel!

Ami az egyikre áll, az a másakra is törvény.

Törvény tehát az imént bemutatott szám-
adatok alapján az is, hogy a születés első
hónapjával (vagyis a fogamzás tizenegyedik
hónapjában) megkezdődik: leánygyermeknél
a jobboldalon és fiugyermeknél a baloldalon
a spermák és petéket előkészítő fejlődési pro-
cessus, mely circa 13—14 évvel később a
pubertás jelei és a havitisztulás jelenségével
kezdi meg a pete és a mag-érlelő uj ctyklust.

Ha tudni kívánjuk, hogy a leánynak esküvője
hónapjában him- vagy nőpetéje érik-e, csak a
születéstől esküvőjéig eső idő, a szökő évek
különbségeinek tekintetbevételével mellett kell 28
napos hónapokra osztani.

Minthogy a fejlődési ctyklus a *nőnemmel* a
fogamzás 11 hónapjában kezdődik, míg a 12-ik
hónapban már az apai oldal fejlődik, a számítás
ugy áll, hogy a páratlan számu hónapokban a
nőnemü és a páros számu hónapokban a him-
nemü peték érnek.

Ezt tudva, csak a megtermékenyítés hónapjától, tehát a házasuló felek akaratától függ a születendő gyermek neme!

Ezzel megalapoztam azt a nagyfontosságú és igazán világraszóló tételt, amely az emberiségnek kezébe adja a módját, hogy az ember- szaporodásban a nemet a társadalmi szükség és hasznossághoz képest önmaga szabályozhassa!

Egyszersmind kezébe adok az emberiségnek egy oly tudományos tételt, mely állattenyésztési szempontból szinte felbecsülhetlen értéket képvisel, mivel e megismerés alapján maga a gazda fogja irányítani, hogy tehene vagy bikája, kanczája csődörje legyen, ami legtöbb esetben igen jelentékeny értékkülönbséget képvisel.

Bizonyítás.

Mindvégig a logika erejével dolgoztam, de számolok azzal, hogy az egész embertársadalom más irányban nevelt felfogásának hatalmas ellenzésével fogok szemben állani.

Számot vetek azzal a körülménnyel is, hogy az általam bemutatott methodus egyszerűsége mellett sem mehet át a teljes köztudatba, mivel a nép, mely az emberiség nagy tömegét képviseli, a számvetésekben csak akkor tud eligazodni, ha a naptári ünnepekhez és jelentősebb névnapokhoz tarthatja magát.

Jelen esetben ez lehetetlen.

Hozzáférhetővé teszem tehát e korszakalkotó fölfedezést a népnek is, s egyszersmind bemutatom bizonyítékaimat is, amelyeknek főrendeltetése, hogy minden tagadó vagy ellenző félnek kicsavarja kezéből a fegyvert.

Amióta nekem a nemek problémájának megoldása elvben sikerült, közel négyszáz áldott állapotú nőt sikerült direkt és indirekt a szüléseket megelőző 5—6 hónap folyamán megfigyelnem.

E rengeteg munkámban rendkívül buzgó és lelkes segítségemre volt három jeles orvos, mindannyi nagy híve a természettudományoknak, kikkel csendben és a feltűnés kerülésével rövid néhány év alatt összegyűjtöttünk sok száz oly adatot, mely az általam megszerkesztett törvényt igazolja.

Csupa alkalmazkodást találtunk a szabályhoz, kivétel a 381 megfigyelt eset közül egyetlenegy sem volt.

Külön 250 megfigyelést tettem egyfiat-szülő háziállatoknál, főképp ló és tehénnél és az előre megjelölt nem tekintetében egyetlen egyszer sem tévedtem.

Az előbb említett esetekben a megtermékenyülés harmadik és negyedik hónapjától kezdve, kikérdezés és megsejtelés alapján beszereztem a szükséges adatokat arra nézve, hogy: mely oldalon érezte az illető nő először az ébrenyt?

melyik oldalán aludt azelőtt és melyiken alszik a termékenyülés óta?

melyik lába és karjában érzi jobbára a terhességgel járó ismert fájaldalmakat?

Fontos és legkönnyebben szemlélhető jelenségek a lábak duzzadása.

A termő oldalon ugyanis a lábvégek duzzadása gyakran néhány centiméterrel nagyobb, mint a másik lábé!

Igen érdekes jelenség továbbá a második fél fejlődési időben jelentkező tejképződés, mely hetekkel előbb jelentkezik a termő oldal melében, míg a másikban a később képződő tej is egész vizenyős és csak a szoptatás folyamán válik hasonlónvá.

Maga a tejfejlődés a termő oldalon még a szülés után is állandóan nagyobb marad, mint a másik oldalon.

Ezek a lényegesebb és könnyen szemlélhető jelenségek, amelyekben eligazodhat minden értelmes ember.

A kalkulálás a népnek meg van itt könnyítve azzal, hogy az anya születésnapja helyett, az elsőszülött, illetőleg mindig a legutóbbi születést veheti a továbbszámítások alapjául.

A apróbb megfigyeléseket nem jegyzem ide, mert azokra a felsorolt jelenségek ismerete után semmi szükség sincs.

Ezen adatok nem csak írásos bizonyítékok; mindenki könnyedén kihámozhatja belőle annak a módját, hogy miképp tegyen egy meggyőző kísérletet.

Felfedezésem kihatása a világtársadalomra.

Nem ok nélkül foglalkoztatott ezen kérdés oly nagy számu jelentékeny elmét sok századon át.

E megismerés fontossága és átalakító ereje szinte beláthatatlan.

Nagy körvonalaiban azonban bizonyosra vehető, hogy elsősorban a kulturnemzeteknek állandó napirendjén látható feminista-kérdést

fogja 2 évtized alatt a leányszaporodás szabályozásával legszebben megoldani.

Föltéve, hogy e világraszóló tudományos eredmény a Keleten is átmegy a köztudatba, úgy előrelátható eredménye a nőnem számbeli fogyásával párhuzamosan, a nők rang és értékbeli emelkedése lesz és ezzel karöltve a többnejűség megszűnése az egész vonalon.

A legtekintélyesebb világeredmény pedig azzal volna elérve, ha e fölfedezés a négy és félszázmillió lakóst számláló Khinának még ma is divó leánygyermek-ölő szokásának törvényes betiltására vezetne.

Nagy tévedés azt hinni, hogy a százmillió fejű Kelet, az ő ósdinak látszó intézményeivel nem fejlődésképes.

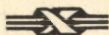
A legkonzervatívabb kelet népeinek fejlődési körvonala ugyanoly szabályos iv, mint bármely európai kulturnemzeté.

A soknejűség intézménye a nősokaság tényéből fejlődött törvénnyé!

Ez a törvény viszont az idők folyamán hit-tétellé, dogmává alakult.

Szabályozzuk csak a leányszaporodást, s néhány évtized alatt a nőhiány tényéből fog a Keleten az egynejűség törvénnyé és dogmává alakulni.

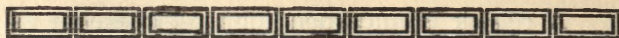
Nem jóslat és nem hiu álom, hogy a társadalom képe 3—4 évtized alatt különösen a nők értékelésének szempontjából tekintve, az egész föld kerekén felismerhetlenül át fog alakulni.

III. RÉSZ.

A homosexualitás nem betegség.

Élettani megokolás.

Perverz tünetek.

Tul az erkölcs világán

Nagy, büszke hidegvérrel élni; mindig az erkölcs világán tul. Önkényesen bánni a szenvedélyekkel, csak órákra engedni nekik hatalmat; rájuk ülni, mint a lovakra, vagy mint a szamarakra; mert ostobaságukat épügy föl kell használni, mint tüzes voltukat. Megőrizni háromszáz felületességet; a fekete szemüveget is, mert van eset, mikor senkinek se szabad szemünkbe látnia, még kevésbé oka'nk közé. Czimborának választani az udvariasságot, ezt a bűnös, vidám ficzkót. Uralkodni négy erény: a bátorság, belátás, együttérzés, magány erényei fölött. Mert ránk nézve erény a magány is, mint a tisztaság finom hajlama, mely sejteti, hogy az ember és ember közti — „társadalmi“ — érintkezés mily kikerülhetlen piszkot rejt. Minden közösség valahol valakit — „közönségessé“ — tesz.

„NIETZSCHE“.

Sodoma és Gomora lakóainak perverz dulása „legenda“.

A liebenbergi asztaltársaság politikai gyűrűje a nagy német nemzettársadalomnak egy picziny „epizódja“.

A görögök és rómaiak kulturtörténetének apályával párhuzamosan jelentkező perverziók már „kulturkép“.

A régiak erkölcsében több őszinteséget és jellemerőt látunk.

A természeti megnyilatkozások ferdeségeit érvényesülni hagyják és legalis formulát keresnek részükre.

A mi társadalmunk szemérmetes fátyolt rak önszemére, vagy a különczködő szerelmeket födi be discrét fátyollal, hogy láthassa is, mit művelnek és egyszersmind a közerkölcsöket is megvédhesse a romlasztó hatástól.

A kultura dagály és apályszerű hullámzásait a modern történetírók már jó ideje ismerik.

Figyelmük azonban nem terjedt ki arra, hogy mily viszonylat áll fönn a nemzettársadalmak perverz áramlásai és kulturhullámzásai között.

Nem terjed ki figyelmük arra sem, hogy a perverz hajlamu egyének kivétel nélkül, minden nemzet társadalmában nagyon jelentékeny számban vannak jelen.

A liebenbergi homosexuális gyűrű szét-pattantása alkalmából igen aktuális lett a kérdés.

Az ujkor társadalmában rendes körülmények között a perverz egyének félrevonulva, rejtőzve élnek a tömegek discrét árnyékában.

Társadalmi szereplésük gyanítani sem engedi rendellenes hajlamukat, s ezért jobbára csak rendőri sensatiókkal összefüggésben nyerünk tudomást létezésükről.

Erős kulturtársadalomban csakis az apály beálltakor látjuk kisebb-nagyobb szerepekre előrenyomulni igen vegyes seregüket.

Érzéken finomult idegzetű lények s nyomban megérik a kulturfejlődés kimerülését.

Ilyenkor mintegy vezényszóra előrenyomulnak és ami megkaparítható, azt hatalmukba ejtik.

A művészetek minden faja és a költészet rendesen az első áldozatok. Ezek a kulturáknak virágai, amelyeket felelősség nélkül lehet természetellenes színűre pamacsolni, s a naiv közönség szeméit az új színekhez lassankint hozzászoktatni.

Ők a „szakadárok“ s minden meglévő intézmény fejreállítói.

Ők a hullámszerűen jelentkező kulturális fellendüléseket nyomon követő reakciónak zászlóvivői és a normal-társadalom alkotásainak megdöntői.

Ott látjuk őket a római birodalom és a görög nemzet kifáradt, végkimerült kulturájának testén orgiázni és ott leljük őket minden nemzet kulturlendületének lehajló ivével párhuzamosan rohanni.

Közéleti intézményekben, politika és diplomacziában sokkal nehezebben megy előrehatalásuk.

Ép, életerős fejlődő államban csak igen kicsiny epizód-szerepekhez jutnak. Sokszor az ily kis szerepek is kudarczczal és bukással végződnek.

Egyéni szemle.

A laikus csak pervers nemi hajlamu egyéneket ismer. Azokat is csak hirből.

Egy kalap alá helyezi a homosexuális férfit és a tribadista nőt, a päderastával, a kéjgyilkossal, számtalan nemi elfajultakkal, sőt a bestiális hajlamu vérfertőzőkkel is.

Itt ugyan korai még e megjegyzés, de az eredmények mutatják, hogy ezen a téren egyelőre „laikus“ még az egész világ.

Az okok megismerésétől még a szaktudomány is teljesen távol áll. A megkülönböztetés pedig értéktelen, minthogy az ijesztő nagyszámu nemi rendellenességet kivétel nélkül bünös terheltségnek itéli.

Kénytelen vagyok fölvetni a kérdést, vajjon elfogadható és türhető-e, hogy :

Sokrates, Solon, Alcibiades, Plato, Aischylos és hasonló jelentőségü egyének, egyenlő megítélés alá essenek a Nerók és Caligulák bestiális fajtájával?

Nem lázad-e fel a jobb érzés mindenkiben, ha Petrarka-t, Shakespeare-t, Jean Jacques Rousseau-t, Byront, Wilde Oscart, Nietzsche-t, Wagner Richardot vagy Platen-nek nevét együtt hallja emliteni utszéli bestiális hajlamu csavargókkal?

A közfogalom szerint a päderesta, vagy homosexualis hajlamu éppugy pervers, mint a kéjgyilkos vagy az állatfertőző.

S az indokolás ?

Az elmarad ! Ilyen rejtélyes és nehezen ki-fürkészhető téren rendszerint a psychologia segít.

De hogyan ?

A nemi különczködőknél jelentkező lélektani tünetekből, a testiekre következtetést vonni lehet ugyan, de föltétlen tévedés, holmi lélektani különczségről a testnek kóros állapotát levezetni.

Rendszert kiépíteni ily alapon teljesen lehe-

tetlen. A psychologia kisegítő eszköznek beválthatik, de az exact tudományt magát nem pótolhatja.

Körültekintés a világtársadalomban.

Szeretünk a történelem tanításaira hivatkozni. De a mi kíváncsi és éles eszű korunk lassankint fölismeri a történelmi följegyzések hamisságait és nem fogadja el szentírásnak, amit az embertársadalom történelmi novellája nyújt, hanem az eseményekből, — melyeket nehezebb meghamisítani, — a háttérrel maga szerkeszti meg.

A történelemírás művészetét így a logika mesterei legyürik és új kép áll előttünk régi dolgokról.

A halhatatlan Mommsennel szemben egy újabb erős logikájú modern sereg: Carl Snyder, Kurt Breysig, J. Bethe, Guglielmo Ferrero és sok mások szállnak sikra más és más historiai anyaggal és nem minden siker nélkül.

Jóval reálisabb áttekintést nyújt azonban ez ujirányu műveknél is a világtársadalom maga, jelenkori képével.

Nem kell Sodoma sirjait felásnunk, mikor Sodoma fajtalan képletei tömegesen rajzolódnak ma is elénk.

És haszontalan dolog volna a történelemben évezredekre visszamenni, mikor az összes kulturfokozatokat meglegljük a földgolyó felületén sokszoros kiadásban az őskori állapottól a legujabbkori modern emberig.

Oroszországnak tudtommal *még* nincs meg-

torló törvénye a perverz nemi hajlamok gyakorlása ellen, mert a perverz jelenség még igen jelentéktelen kiterjedésű az országban.

Olaszország, Törökország s Spanyolország-
nak már nincs megtorló törvénye az egyneműek szerelme ellen, mert e jelenség oly régi és annyira elterjedt ott, hogy az államtörvények tűrni kénytelenek.

Franciaország, Németország, Magyarország és Ausztria törvényei a hasonmü szerelmet, mint természet elleni fajtalanságot, súlyosan büntetik. Ami viszont azt bizonyítja, hogy a perverz jelenség ezen országokban már jó ideje meg van, de még csak discrét keretben mozog.

Negyedik helyre

Kinát helyezhetjük, ahol már a törvény nemcsak hogy türi, de támogatja és védi úgy a hasonmü szerelmet, mint a päderastiát.

Ez a négy fokozat tájékoztató is, történelmi kép is és egyszersmind fejlődési fokjelzője is bizonyos tekintetben az illető államoknak.

Az Orosz birodalom a ma uralkodó európai kultúra gyermek czipőiben jár még.

Nagy embertömegével közelebb áll még a természet őstörvényeihez, mint a civilisációt nyomon követő kulturvadhajításokhoz.

Olasz-, Spanyol- és Törökország erőtlől duzzadó nagy multnak árnyékában hűsölnek.

A hatalom és kulturának kulminatios pontján már rég áthaladtak. Gyengeség tünetei között várják a megújodást.

A perverz irányzat társadalmaikban: kulturkép, a türés gyengesége: korkép. (Altersbild.)

Franciaország, Németbirodalom, Magyarország és Ausztria a mai Európának még erősen fejlődő irányzatu kulturkörébe esnek. A civilizáció fattyuhajtásai ezekben az országokban a társadalom és törvény által még erélyesen nyestetnek.

Kina: az évezredes tespedés e rengeteg birodalma a nehézkes nagyság perverziós gyengeségét mutatja sajnálatos színekben.

Az évezredes perverziók törvény által szabályozott és szentesített gyakorlása e nemzetrengeteg tespedésének a bizonyítékai, *de nem a következményei.*

A vizsgálódások irányai.

A természettudományi vizsgálódások Krafft Ebing-ig fejlődtek és Krafft Ebing erős agyában annyira psychologizálódtak, hogy Krafft Ebing óta stagnál ez irány teljesen.

Folytatásképp Krafft Ebing szaktudományi anyagából nem lehet tovább fejlődni.

Psychologizálással végtelen szélesre lehet taposni a tárgyat, de teljes világosságot teremteni soha!

Itt csak új kiindulási pont segíthet.

Lombroso egy nyomon halad Krafft Ebinggel a perverziók megítélésében. Mindkettőjüknek végmegállapításait tehát összefoglalva fogom kezelni.

A természettudományi buvárkodásokon kívül, a statisztikai adatgyűlés eredménye nyújt figyelemreméltó képet a pervers jelenségek tünete és elhelyezkedéséről.

A legujabb idők ily arányu munkái közt kétségtelenül legjelentékenyebb

F. Karsch-Haack-nak : „Forschungen über gleichgeschlechtliche Liebe“ című adatgyűjtő és összefoglaló műve.

Magára a homosexuális szerelemre vonatkozólag pedig megbecsülhetlen értékes adatokat nyújt a jeles magyar író :

Dr. Guthi Soma : „Homosexuális szerelem“ című bűnügyi regényében.

Ezekre az uttorókra és műveikre támaszkodva vezetem majd az olvasót a teljes megismerés berkeibe.

Krafft Ebing és Lombroso álláspontja.

Ismét csak a legmegbízhatóbb szakkönyvből meritem adataimat.

A „Real-Encyclopädie“ der gesammten Heilkunde III. kiadásának XXII. kötete fekszik előttem.

A „Sexuale Perversionen“ fejezet négy első bekezdését szószerint kell idéznem, mert nagyon értékes bizonyítékokat tartalmaznak fölfedezéseimre nézve és mivel Krafft Ebing világhírű psychopatológiájának lényegét felölelik.

„A nemi működések rendkívül gyakran abnormálisak. Ugy látszik, hogy a természetes nemiélettől való eltérések a kultura haladásával mind gyakorobbakká válnak s hogy a nemi élet patológiájának területe folyton nagyobbodik. Az a tény legalább is kétségtelen, hogy ez abnormitásokra vonatkozó ismereteink, hála számos gondos és alapos megfigyelésnek és kutatásnak, melyek tárgyát az emberek nemi élete képezte rendkívüli módon gyarapodtak. Különösen Parent-Duchate-

let, Descuret, Tardien, Casper, Moreau, Lombrozó, Tar-nowszky, Ball, Serieux, Hammond munkái, mindenek-előtt azonban Krafft Ebingnek érdekes tanulmányai teremtettek világosságot ezen, természeténél fogva az orvosi tudomány számára nehezen hozzáférhető terü-leten.

A nemi abnormitásoknak a kulturembernél való gyarapodását Krafft-Ebing, akinek a beteges nemiéletre vonatkozó szellemes leírását itt főképp követjük, a nem-zőszervekkel üzött sokféle visszaéléssel, másrészt azzal a körülménnyel magyarázza, hogy ily működési rend-ellenességek gyakran az idegrendszer örökölt, beteges hajlandóságának a jelei, úgynevezett „működési elfaju-lásjelek“.

A visszaélés, vagy a beteges hajlandóság, vagy e két ok nem ritka kombinációja alapján fejlődnek ki a nemzőszerveknek az összidegrendszerrel való benső működésbeli összefüggése következtében a gyakori nemi idegbetegségek, melyek témáját Krafft-Ebing Psychopathien sexualis-ában fektetett le.

Eszerint megkülönböztetünk külső-, gerincz- és agy-nemi idegbetegségeket. A következőkben csupán az utóbbival foglalkozunk, mert ezekben gyökereznek ama nemi abnormalitások, melyeket „szekszuális per-perziók“ nevezete alatt összefoglalunk. A külső és gerincz idegbetegségek ellenben benső vonatkozásban vannak az impotenciával és meddőséggel, melyek mos-tani munkánk eszme körén kívül esnek. Kétségtelen, hogy a nemi perverzítások rendkívül gyakran külső és gerincz idegbetegségekkel is összekötvék, úgy hogy azok sémájának ehelyütt való visszaadása semmi esetre sem fölösleges“.

A „Real-Encyclopädie“ szakreferense talán öntudatlanul, de mindenesetre a statisztikából meritett tények alapján nagy igazságot gyani-tott meg az itt következő mondattal :

„Ugy látszik, hogy a természetes nemi élettől való eltérések a kultura haladásával mind gyakoribbakká válnak . . .

folytatólag Krafft Ebingnek „Psychopathia sexualisából“ idézi, hogy :

A nemi abnormitásoknak a kulturembernél való gyarapodását Krafft-Ebing a nemzőszervekkel üzött sokféle visszaléssel, másrészt azzal a körülménnyel magyarázza, hogy ily működési rendellenességek gyakran az idegrendszer örökölt, beteges hajlandóságának a jelei, úgynevezett „működési elfajulásjelek“.

Ezen alapon rajzolta meg Krafft Ebing azt az ismert képletet, amely az összes perverz hajlamokat három csoportba gyűjti, u. m.:

Periphere-, Spinale-, Cerebal-Sexualneurose.
Jól értsük meg tehát !

Krafft Ebing szerint kóros, beteges jelenség minden perverz hajlamu és valahány van, e három csoportban lelhető fel, vagy pedig egyesek ezeknek összekombinálásában gyökereznek.

Lombroso, ki szintén hivatásos orvos és kinek neve nem kisebb jelentőségű Európa tudós köreiben, mint Krafft Ebing-é, speziell a homosexualis egyéneket teljesen elfajultnak bélyegzi, akiknek szerinte nem börtönben, hanem tébolydában a helye !

Ezek az egyértelmű összefogó végmegállapítások fölmentenek engem a részletek bonczolgatásának feladata alól.

Az én csoportosításom és physiologiai megokolásaim egészen más eredményre vezetnek.

Én nem dialectikával akarok e nagy elődöknek tudományos álláspontja felett győzedelmeskedni, hanem a meztelen tényeket fogom ideróni és a józan értelemre bízom a szilárdabb alapra épített és meggyőzőbb igazságot elfogadni vagy elvetni.

Az egynemű szerelem Ázsiában.

Lapozgatok F. Karsch Haack érdekes könyvében.

Első kötetében Kinát, Japánt és Koreát tárgyalja.

Ez annyit jelent, hogy cca 500 millió embert vesz erkölcsi bonczkés alá.

Karsch bámulatos szorgalommal gyűjtötte értékes adatait és ezen sokatmondó adatokon át fejlődik benne az a hit, hogy a homosexuális, a päderesta és a tribadista hajlamokat nem szabad elfajulásnak vagy züllöttségnek tekinteni.

Indokolja is ez erős hitét azzal, hogy e különöz nemi hajlamok az ő beszélő statisztikái szerint nem egyes népek, korszakok, vagy vidékeknek különösségei, hanem sajátja a föld minden népének.

Egy törésen jár valamennyi. Nincs lényegbeli különbség a legmesszebb eső népek egynemű szerelmesei között. Csupán számbeli, tömegbeli különbségek léteznek.

Kína és Japánnak évezredes és ma is fennálló szokásaiba enged bepillantani, amikor a päderesta szerelem céljaira zsengekörü fiukkal telt bordélyok, színházak, sőt ilyen furcsa hivatásra előkészítő állami intézeteket mutat be.

Betekintést nyújt a budhista papok és apácák kolostorainak rejtelmébe.

Mindezt az állam törvényei szabályozzák.

Férfi és férfi között kötött házasságot is jóváhagynak a törvények és a törvényes feleség mellett jól ápolt fiuszeretőt is tarthatnak a férjek.

Karsch tulzott lelkesedéssel védelmébe veszi a perverz hajlamuak ügyét, mint akiket sem

agyonhallgatni nem volna szabad, sem büntetni nem okosság.

Ártalmasnak sem tartja őket a népek fejlődésére és éppen Kinát hozza bizonyítékul, mely birodalomban az egynemű szerelem s a päderestia évezredes legalis gyakorlása és a rengetek számu leánycsecsemő gyilkolásának baromi divatja mellett a lefolyt legutolsó században 100 millió szaporodást mutat a lakosság.

A Japánra való hivatkozása Karschnak még komolyabban veendő, mert Japánban, bár nemzet-társadalmában mindmáig hasonló perverz intézmények uralkodnak, a kulturfejlődés az utolsó évtizedekben szinte meglepő nagy hullámivet produkált.

Homosexuális szerelem.

Dr. Guthi Soma meghatóan érdekes regény alakjában mutat be egy szörnyű szerelmi tragédiát.

E regénynek ötletéből tett visszapillantásai és megjegyzései kiválóan érdekesek.

Ugy érzem, csak gazdagítom e könyv tartalmát, ha Dr. Guthi munkájából vett eredeti szemelvényekkel dekorálom e fejezetet:

— — — — —
„Gonosz, kegyetlen játéka a természetnek ; különös szeszélye, vagy talán bizonyága az ő mérhetetlen bölcsességének, amellyel meg akarja akadályozni, hogy a megbomlott idegrendszerü, degenerált, beteglelkü emberek tovább szaporodjanak — — — — —

A természetellenes hajlamot, az ugyanazon neműeknek egymás iránt érzett különös vonzalmát, az érzéki barátságot a tudomány homosexuálitásnak nevezi.

Kétségtelenül abnormis jelenség — — — — —
— — — — —

A férfi, aki teljesen érzéketlen a nő bájaival szemben, a nő, aki nem vágyódik a férfi után — — —
Pedig physiologia tekintetben semmiben nem különböznek tőlünk; de más a lelki életük, más a gyönyörűségük, más a — szerelmük — — — — — — — — —

Mantegazza említi, hogy 1777. évben a londoni törvényszék hat hónapi fogházra ítelt egy nőt, aki férfinak öltözve, három különböző nővel kelt egybe — — — — — — — — —

Különös megmagyarázhatlan jelenség; — — —
A természetbuvárok régtől fogva keresik az okát és csaknem valamennyien arra az eredményre jutnak, hogy az urning elődeitől örökölte a rendellenes nemi érzést, mely valamikor, a legrégebb őskorban egészen természetes volt. Kiernan szerint ugyanis az emberek kezdetben kettős (bisexualis) nemi életet folytattak, de az evolúziós folyamatok a nagy küzdelmek közepett, hosszú évezredek után kifejlődött a monosexualis ember, aki csak a másik nem iránt érez hajlandóságot. — — — — — — — — —

A nagy evolúciók közepett különféle zavarok állhattak be és az emberek egy része visszafejlődött az állatvilág hermaphroditikus alakjaivá.

Emez ősapák utódai azok a degenerált emberek, akiket manapság a homoszexualitás fogalma alá vonunk. — — — — — — — — —

Olyan urningokról van szó, akik rendes körülmények között sohasem kerülnek összeütközésbe a törvénnyel, a közörség ellen nem vétnek és maguk is irtóznak a sadisták és masochistáknak nevezett emberi szörnyetegektől. — — — Vannak köztük olyanok is, akik hogy elkerüljék a közmegvetést, erőszakosan elnyomják ösztönüket, ami egyenlő értelmű az öngyilkossággal. — — — — — — — — —

Az urningok javarésze magasabb műveltségű, nagy intelligenciájú és ép erkölcsi érzéssel bíró férfiakkal kerül ki. — — — — — — — — —

Valamennyien keserűen kifakadnak a humánus társadalom igazságtalan előítélete miatt. Szerelmüket ha nem is természetesnek, de jogosnak tartják. Kárhoz-

tatják a büntető kódex szigorú rendelkezéseit, amelyek nem respektálják a „volenti non fit injuria“ elvét; sőt akadnak urningok, akik nyíltan sürgetik az egyneműek között való házasság megengedését. — — — — —

Más helyen ezt olvassuk:

— — — — —
Degenerált emberek, akiket a böles természet ugyanis kipusztít. Idegrendszerük annyira elromlott, lelki állapotuk oly beteg, hogy szaporodásuk káros, veszélyes volna az emberiségre. — — — — —

Schopenhauer is ennek a felfogásnak hódol, midőn az idősebb férfiak rendellenes nemi érzéséről szólva, azt fejtegeti, hogy a természet meg „akarta“ gátolni, hogy az ötven éven felüli férfiak is kielégíthessék a fajfenntartási ösztönt, mert a kóros utódok nem válnak be az életben. Ugy segített hát a bajon, hogy az öreg urak nemi ösztönét saját nemük felé irányította.

Ulrichs dr., aki a rendellenes nemi érzésű embert urningnak nevezte el a dioninggal szemben, azt mondja, hogy az urning csak egy változata a normális embernek.

Glay és Magnan szerint a rendellenes nemi érzésűeknek női agyvelejük van, míg más tekintetben himneműek.

A pszichiáterek ezer meg ezer megfigyeléséből, önvallomásokból jól ismerik az urningok szerelmi világát, amely különben ősrégi eredetű. — — — — —

Plato és Sappho is urningok voltak. A császárok idejében Petronius már regényt írt az urningokról „Satyricon“ czimmal. Csakhogy régente nem zavarták meg szerelmi életüket törvényes intézkedésekkel s a régi társadalom nem fordult el tőlük azzal a megvetéssel, amiben a mi társadalmunk részesíti őket. — — — — —

Nagy Béla dr., a jeles pszichiáter 1895-ben mint egyetemi tanársegéd a „Klinikai Füzetek“-ben hosszabb tanulmányt írt az urningokról. E munkájában többek között azt írja, hogy az urningok különösen az arisztokraták között, általában véve a műveltebb és vagyonosabb osztályban találhatók.

Foglalkozásukat tekintve, vannak köztük orvosok, ügyvédek, papok, tanárok, kereskedők és katonatisztek. Ez utóbbiak meglepően nagy számban.

Hogy az urningok mily magas társadalmi állást foglalnak el, bizonyítják ama történeti nevezetességű férfiak nevei, akikre a tudomány kétségtelenül rábizonyította, hogy természetellenes hajlamuk voltak. Görögországban Sokrates (akinek Alkibiadessel volt viszonya). Anakreon és Teokritos; Rómában Julius Caesar, Oktavianus, Tiberius, Caligula, Nero; Macedóniában Nagy Sándor; Franciaországban III. Henrik, Voltair; Olaszországban Boccaccio, II. Pál és IV. Sixtus pápák, Michel Angelo; Angliában II. Eduard, Buckingham herceg, Shakespeare, Oskar Wilde; Németországban A. W. Iffland, Henrik herceg, Nagy Frigyes testvére, Platen, II. Lajos stb. urningok voltak.“ — — — — —

Ezzel befejeztem dr. Guthi Somának igen érdekes följegyzéseit.

Ez utóbbi impozáns névsor fölcsigázhatja minden gondolkodó ember érdeklődését egyik legnagyobb emberi problémának mikénti megoldása iránt.

Ugyane névsor fölébreszti bizonyára azt a hitet is, hogy ilyen nagy nevek viselői nem lehetnek degenerált, természetellenes, fajtalan, vagy kóros egyének.

(A regényből magából nem idézek. Az közvetlenségével s szorosán tárgyias leírásával meghatóan érdekes. Aki elolvassa teljességében, csak maga nyer vele).

A idehalmozott idézetekkel elegendően tájékoztattam az olvasóközönséget a kérdés nagy jelentőségéről és a problémának évezredek festszegetéséről.

Nem bírálok a sok-sok okkeresést, melyek közt igen sok komikus következtetést is lel az ember.

Valamennyi létező hypothesis tárgyalanná teszi felfedezésem és az előbbieket legföljebb arról nyujtanak változatosan érdekes képet, hogy mily nagy keringő és több ezer éves utat tesz egy ily súlyos eszme, míg a kemény sötét burok leválik róla és a mag kibujhat.

Rengeteg utat járt e probléma a hypothesisok és kombinációk raja közt a teljes megismerésig.

Ez a szabályos útja mindennek, amit az evolúció törvénye hoz létre.

Natura non facit saltus.

Több mint száz nemzedéken át kellett a természetnek az agyvelők ezernyi változatait produkálni, míg az én agyam szerkezetében sikerült a teljes meglátásnak föltételeit megkonstruálnia.

Teljesen közömbös, hogy ez az agy az enyém, vagy másé.

Hiuság, önhittség vagy büszkeségnek itt semmi szerepe.

En a természetnek nagyszerű és következetes rendszer szerint végzett művét látom ebben, s ha ennyi meddő buvárkodás után bárki és bármely nemzetnek fia is vezette volna az értelmiséget e megismerésekhez, én a tisztelet mély hajlásával fordultam volna felé.

Igy azonban csak mérhetetlen lelkesedésem szentelem az eszmének magának.

Az én egyéni sikerem mellékes, de az eszmének diadalmas érvényesülése világfontosságú. Ez érvényesülésért küzdeni nemes, nagy életcél.

A nemzés időszaka.

Az alkotó természet a szerves lényeket nemcsak megkonstruálja, de megjelöli élet-utjakat és az esztendő bizonyos szakához köti a fajzás parancsoló ösztönét.

Kora tavasszal künn járva a legelőkön ott látjuk százával az apró zsenge ujszülött báránycákat.

Az állatok nemi szervébe beoltotta a természet az *évszakokhoz kötött* fajzás ösztönét. Ez ösztön egy és ugyanazon időben ébred a nyáj mindkét nemű összes tagjainál.

Ezért leljük 1—2 heti korkülönbséggel a sok reszkető lábu ujszülött báránycát márczius vagy április hóban a friss pázsiton.

Ugyanez a szabály a lóra, szarvasmarhára s minden állatra.

Ösztönük nem állandó, hanem évszakhoz kötött, s ha a himet el is fogja más időben is az inger, a nőstényállat elrugja magától.

Azonos törvény ez a növényvilág nagyon szép egyöntetű életrendjével.

Minden virágzó növénynek, cserjének, fának meg van természettől határozva a virágzási, más szóval nemzési időszaka.

A cseresznyefa virágzástól a szőlő-szüretig alig van hét, amelyben néhány más és más növényfaj ne tárná ki virágaiban fajzó szervét.

Ezen virágzásokkal csodálatos összhangban és mindig egyidejűleg jelentkeznek a porzóhintő rovarok (a szerelemközvetítő lepkék, legyek, méhek, stb.) oly növényfajoknál, ahol az önbe-

porzás lehetetlen, minthogy a termő és porzó nem ugyanazon időben érnek meg.

Eddig a természet irányít mindent.

Rügyfakadás, bimbónyílás, porzóhintés s gyümölcserés, a kijelölt időben történik.

A természet a maga eszközeit használja a virágpárház közvetítésére és új magtermés elősegítésére.

A szellő, s a folyton váltakozó rovarfajok bámulatos egyetértésben segítik az alkotó természet szakadatlan munkáját.

Egyszerre megjelen a kultura fáradhatlan munkása: az ember.

Ő nem elégszik meg a májusi orgona illattal, ősszel is akarja élvezni. Rózsa, szekfü, ibolya és nefelejcseszel télen is akarja magát ékesíteni. És így sok egyebet is akar, amit a természet nem nyújt.

Üvegházat épít. Betelepíti a nemesebb faj növényeket, virágokat.

Tetszése szerint termel virágot és gyümölcset az év bármely szakában és megtöri a legyőzhetetlennek látszó évszakokhoz kötöttség bilincseit.

Ellesi a szellőnek, lepkének és méhecskének titkait.

Felismerve az alkotásnak nagyszerű rendszerét, eljut a sikeres műporzásig.

Ezzel legyüri az évszak és a klíma kényelmetlen korlátait.

A kultura terjedésével egyenlő arányban áll az állatok őszállományának szétoszlása és a

rengeteg területü erdők és különösen legelőknek összeszorulása.

Az állatok bizonyos fajait az ember magához szelidíti és mire a kultúra a szabad legelőkről is leszorítja a nyáj-állatokat, akkorra már el is szakadtak azok a természettől teljesen.

Életrendje, tápanyaga, légköre egészen más az állatnak az istállóban, vagy szűk udvarban, mint künn a végtelen pázsiton.

Íme, ez az állatvilág üvegházi tenyésztése.

Az állandóan szabad ég alatt s dus legelőn élő juhnyáj, mindmegannyi ugyanegy szakában az évnek hódol a fajzás ösztönének; az istállóban nevelt ló vagy szarvasmarha azonban már a tenyésztő gazda akarata szerint párosítható bármikor.

Sőt, ha a gazda nem is akarja, az állatok fajzó ingere ez üvegházi tenyészmód következtében ugyszólván állandosul.

Az ősemler, mielőtt kunyhóba huzódott és mielőtt mezt öltött testére, a fajéletről szintén az esztendő meghatározott szakában gondolkodott.

Pár évtized előtt az angol hódítás még ilyen őállapotban találta az ausztráiai négerfajok némelyikét.

A mütáplálék, a ruházat s zárt lakás, az embert is elragadta a természet hatalmi köréből.

A nemzés ösztöne állandó ingerré formálódott az embernél is.

Az elszakadás következménye.

Minden lehető alkalommal újra és újra kell utalnom a biológiai törvények nagy közös vonására.

Ez volt most is a czélom, midőn a fajélet közös jellegét növény, állat és embernél egymás mellé állítva mutattam be.

A továbbiakban elegendő, ha csak az emberrel magával foglalkozom.

Reá vonatkozó megállapításaimból bárkinek könnyü lehet az alsóbb rendü szerves lények analog jelenségei vagy megnyilatkozásaira következtetést vonni.

Az előbbieken vázolt elszakadás legközvetlenebb következménye az állandósult nemi inger.

Az állandó nemi inger következménye pedig, hogy a párzás az év minden hónapjában történhet és történik is és ez a fontos körülmény az egységes kiindulási pontot megsemmisíti!

A nemek kialakulása körül a természet eredeti rendjével szemben egy végtelen összevisszaság áll be.

A nemek egységes kiindulási pontja.

A párzásnak évszakhoz kötött törvénye jelenti az egységes kiindulási pontot.

Föltéve, hogy május hó lenne a természet-től a párzásra kijelölt hónap úgy, amint az ősembernél volt, ennek a jelentősége az lenne, hogy minden fogamzás májusban és minden szülés februárban történék.

Az egységes kiindulási pont tehát május hó.

A fogamzás pillanatával megindult ébrény-élet képletét könyvem II. részében ismertettem.

Az ébrény sejthalmozó munkája a *pete* anyagával veszi kezdetét az első 28 napban.

A május havi fogamzásokból februárban születő gyermekek nemi képlete *valamennyi* ilyen lesz :

fiuk		leányok	
jobb	bal	jobb	bal
apa-sperma	anya-pete	anya-pete	apa-sperma

Ez az egységes kiindulási pont egy oly párhuzamot biztosít az egyének nemző szerveinek mag és pete kiválasztó munkája körül, amely párhuzam, bármily aránytalan koru egyének is egyesüljenek, mindig föllelhető később.

A születő gyermekek nemi képlete meg-egyezően párhuzamos marad mindvégig, vagyis a házasuló férfinek anyai oldala (bal) és a férjhezmenő leánynak anyai oldala (jobb) bármely korban egyesüljenek is az egyének, ugyanazon időben végzik a nőnemű mag- és petekiválasztás életműködő munkáját.

A férfinek jobboldala és a nőnek baloldala, tehát: mindkettőnek apai oldala, fejlődési ciklusaikkal ugyanugy párhuzamosan haladnak. A him mag és himpeték kiválasztása egymással megegyező időben történik.

Az itt vázolt körülmény elengedhetlen föltétele annak, hogy természetes lényü és érzésü fiu vagy leány születhessen a házasságból.

A kultura befolyása a nemre.

A kultura az embert kiragadta a szabad természet öléből.

A szabad csatangolásból sátorba, sátorból kunyhóba, kunyhóból házba, palotába, egy szóval üvegházba telepítette.

Ahány lépést haladt az ember a nagyvárosi üvegpalota felé, ugyanannyival távolodott a természettől.

A természet pedig hajthatatlan akaratu nagyur! Aki tőle és törvényeitől el akar szakadni, azon kiméletlenül megbosszulja magát.

Az embernek fajsziporító ösztöne a szűk házfalak között állandó nemi ingerré formálódott.

Az évszakhoz kötöttség bilincsenek szakadása óta párzanak, fogamzanak, szülnek, szaporodnak az emberek az évnek minden hónapjában, hetében és napján.

Ennek a következménye az eddigi ismertetések alapján teljesen nyilvánvaló.

A fogamzások, születések ideje össze-vissza kuszálódván, természetes, hogy a különböző nembeli egyének fejlődési czyklusai között is megszűnt a párhuzam és megszűnt a termékenyülő pete és e termékenyítő magnak nemi meg egyezése, egyöntetősége.

Ezután tehát teljesen a véletlenre van bízva, hogy a házassuló felek fejlődő czyklusai azonosak legyenek vagy eltérők.

Homosexuális lény.

Egy házasság kultur-emberek között:

A leány 20 éves és 2 hetes. Napokban kifejezve 7319 napos : $28 = 261\cdot3$ hónap.

Tehát a leánynak 262-ik fejlődő czyklusára esvén a házasság, himnemü petéje vár megtermékenyítésre.

A férfi 32 éves és 1 hetes, vagyis 11.695 napos : $28 = 417\cdot6$ hónap.

A 418-ik fejlődési czyklusban köt házasságot.

A születendő fiugyermek tehát természetes himnemü lesz.

Egy másik föltevés szerint a férfi 3 héttel idősebb, vagyis $11\cdot716 : 28 = 418\cdot4$ hónapos.

A 419-ik, vagyis páratlan czyklusban a nőnemü spermák válnak ki.

Az ifju asszony himpetéjét ez utóbbi esetben a férfinek nőnemü spermája termékenyíti meg.

Ebből a fogamzásból homosexuális férfi lesz.

Az eset megfordítottjából: ha ugyanis az asszony nőnemü petéjét ugyanily okból a férfinek himspermája termékenyíti meg, keletkezik a tribadista vagy lesbosi szerelmet üző nő.

Nem véletlenekről beszéltem! Ez az esély, lehetőség vagy valószínűség oly mértékben jelen van a kulturembereknél, hogy az ily módon az ősi szabványtól eltérő, hasonnemü szerelemre hajló egyének születési száma éppugy lehet 10⁰%, mint akár 50 vagy 80 százaléka is a kulturtársadalomnak.

A homosexuálisok vérlázító lealjasító klaszifikálása tehát egyike a legnagyobb földi igazságtalanságoknak.

Absolut normális emberek ők. A civilizáció és a kultura emberei!

Őket sem megszüntetni, sem számukat kisebbiteni nem lehet!

Külön társadalmat és külön jogokat kell

nekik teremteni és megszüntetni az ellenük hozott társadalmi fenyítő törvényeket, épp a kulturtársadalomnak első kötelessége!

A psychopathologiai tünetek.

Érintenem kell e kérdést és bizonyos tekintetben igazolnom a világhírű „Psychopathia sexualis“-nak helyes megfigyeléseit.

Krafft Ebing a már ismertetett csoportosításai keretében az Anästhesia, Hyperästhesia, Paradoxia, Parästhesia, Neuralgia és több más hasonló fajtájú kóros symptoma jelenlétét konstatálja és különösen a hasonnemű szerelemre hajló egyéneknél a *neuropsychopathikus* terheltséget látja előtérben.

Ezek a Krafft Ebing-féle lélektani, boncztani és kórtani megfigyelések igazak is és indokoltak is, bár újra és ismét hangsúlyozom, hogy specziel a hasonneműekhez vonzódó lényeknél kórtani elváltozásokról nem szabad beszélni.

A Krafft Ebing által nagy rendszerbe foglalt jelenségek élettaniak!

Könyvem II. részében kifejtettem, hogy a pete és sperma összeölelkezésének pillanatától kezdve, egy szakadatlan sejthalmazó munka indul meg, amely munkát az egyesült pete és mag felváltva végzik.

Azt is elmondottam, hogy összeférhetlen jellemű, szellemű egyének gyermekeinél időnkint bizonyos széthuzó, egymás ellen dolgozó tünetek jelentkeznek az egyén két oldala között.

Az ily látszólagos kórtünetek időnkint a legkésőbbi emberkorig ismétlődnek.

Ez utóbbi tétel még sokkal inkább áll azon esetekre, ahol két ellentétes „nem” kapcsolódik egymásba.

Az élettani törvény szerint az ébrényt alkotó két egység oly szoros kapcsolatban olvad egymásba, hogy e kapcsolódásból a fejlődés folyamán egy teljes új egység létesülhessen.

A nemi különbség a sperma és pete között azonban megrontja a physiologiának eme törekvését s az indokolt ellentétek sajátságos széthuzó küzdelmét állandósítja a két féltest között.

Ez a magyarázata, az élettani fundamentuma a neuropsychopathikus terheltség gyűjtőneve alá foglalt nagyszámu kóros tünetnek.

Az az érzelgősség, túlérzékenység és szinte a lázas mámorba átcsapó legyőzhetlen érzékiség, amely az egynemű szerelem rabjainak egész lényét időnkint uralja, a két nem ellentétes törekvéseiből származó idegvibrálásra vezethető vissza.

Világos magyarázata a fönti kifejtésem annak a gyakori és kiválóan érdekes eseteknek is, amikor homosexuális férfi vagy tribadista nő fölváltva egyik hónapban nő, másik hónapban férfinek érzi magát.

A fölfedezés lévén főfeladatomban, a hasonnemű szerelmi hajlamok sok-sok változatainak és árnyalatainak részletezésével nem foglalkozom.

A részletek természettudományi és orvosi szakkönyvekbe illenek.

Ezen új alapon, nálam hivatottabb egyének fogják azokat behatóan ismertetni.

A természet segédeszközei.

A sokszor idézett „Real-Encyclopädie“ tudós szakreferense a sejtés bizonytalanságával kockáztatta meg azt a feltevést, mintha a kultúra haladásával lépést tartva az ősi szabványtól való eltérések, vagyis a perverz jelenségek nagyobb számban jelentkeznének.

Dr. Nagy Béla már nem a sejtésekre épít, hanem statisztikát készít és a csalhatatlan számadatokra támaszkodva, határozottan kimondja, hogy: az urningok különösen az arisztokraták között, általában véve a műveltebb és vagyonosabb osztályban találhatók!

Az előbbi a való helyzetnek csodálatos megérzése, az utóbbi pedig a meggyanított igazságnak meggyőző számadatokkal és historiai nevekkal illusztrált jeles bizonyága.

Az indokolás azonban hiányzik mindkettőnél.

Tény, hogy amint távolodunk az üvegpalotáktól s a nagy várostól a kis városra és falun keresztül, az ősfoglalkozást űző pusztai népig, csaknem nyomot veszünk.

Kezdetben hajlandó voltam hinni, hogy az urningok — szokatlan hajlamukkal a falujokban jobban feltűnven — inkább a nagyobb városokba vonulnak, hol észrevétlenebbül hódolhatnak különöcz szenvedélyeiknek.

Ez is ok, de ez a kisebbik.

Számításaim és éveken át gyűjtött megfigyeléseim utóbb más irányba terelték figyelmemet.

A természet, az ősakarat és őrend a kultur-ember által látszólag le lett gyűrve.

Csak látszólag!

Valósággal az ember vesztette el lába alól azt az ősi talajt, amely a nemi rendszabálynak egyetlen bázisát képezte.

A nemek alakulása körül azóta valóságos bábeli zavar állott be.

Hogy e bábeli zavar még sem terjedhetett oly mérvben, mint azt a valószínűségi számítás indokolttá tenné, azt újra csak az alkotó természet nagy stülű rendszerének köszönheti az emberiség.

A Schopenhaueri alapon ismertetett fajélet törvényeihez egy újabb szabályt kell fűznöm.

A természetnek a fajélet kultiválására az egyén öt érzékében vannak a segédeszközei.

Nagy szerepe van a fajkiválasztó szerelem ébresztésében a látásnak (forma és szín), hallásnak (beszéd és ének-hang) és érintésnek is (kézmelege, bőrsimasága sat.), de legjelentékenyebb ható erő a szagló érzék!

Igen gyakran tapasztalható eseteknél, ahol a jó izlés ellenére választja a nő olthatlan szerelemmel a csunya arcú és jelentéktelen férfit, bizonyosra vehető, hogy a szagló érzék közvetítésével a fajélet parancsára történt a választás.

A természetnek a megérzésben és szaglásban eddigi ismeretünk szerint csak a fajélet szolgálata körül volt jelentősége.

Kitágul most ez az ismeretünk azzal, hogy a „nem“ szolgálatában ugyanoly faktor a szagló érzék.

Erről Schopenhauer még mit sem tudhatott, mivel a nemi problémák az ő korában még a hypothesisek homályos tömkelegében eviczkéltek.

A nő ugyanis az ő faját javító férfi faj-

törzsének megérzésén kívül megérzi, vajjon a férfinek nemi ctyklusai megegyezők-e az övével.

Ha nem egyeznek, ugy e fajnemesítő kedvező föltétel daczára is ösztönszerű ellenszenv ébredhet benne.

A helyes nemi kiválasztás ösztöne még erősebb a fajkiválasztás parancsoló érzésénél.

Igen ám! De hol? kinél?

Künn a réten, mezőn, pusztai lakokban, faluhelyen, a természethez közel élő nép között. Az egészséges kisvárosi polgárok szeretetteljes naiv körében.

Itt a természetadta ösztönök és a természetadta illatok iránti érzék épségben megvannak. E körökben még a szülék is inkább hajtanak az igaz szerelmesek kérő szavára s amely leányt szive ellen kényszeritik szüleik valakihez, az sok esetben inkább a halált választja. És nem beteges hajlamból, mint azt sokan hiszik, hanem a fajélet és a nemi törvény parancsából.

Itt van hát a dr. Nagy Béla igazának bizonyítása.

Mért vannak az urningok a magas és legmagasabb körökben szemlátomást nagyobb számban?

Mert üvegházban laknak. Mert a szabad természet helyett csillogó füstös termekben s szivarfüsttől ködös mulatóhelyeken és kártyatermekben töltik szabad idejüket. Mert parfümökkel, cigarettafüsttel és a legváltozatosabb fűszerekkel, pezsgőkkel tompítják szagló és izló érzéküket.

A megérzés ösztöne az arisztokrata körökben

e fontos okoknál fogva sokkal csekélyebb, mint a nép és a középosztály gyermekeinél.

És mindezeknél sokkal fontosabb a sok-sok családi érdekből pénzért, rangért összeerőltetett házasság.

Ez utóbbi okok az urningnak született egyének legdusabb fészkei.

A pénzbeli vagy rangbéli előkelőségek leányai nem lesznek öngyilkosok, ha érzelmeik ellen kényszerítik valakihez.

Üvegházban, kevesebb érzelemmel és sokkal több számitással felnevelt lények ők, kik érzelmeiket, ha kissé akarják, alá tudják mindenkor rendelni a magasabb érdekeknek.

Hideg közönnyel élnek férjük mellett. Előkelő megadással hozzák világra az urningokat.

Az első vagy második világrahozott urning után a „véletlen“ összehozza a nőt azzal a bizonyos lovaggal, aki iránt elfojthatlan lángra lobban a szive.

Ennek a lovagnak a nemi czyklusai párhuzamosak a nőével!

A kedvesség, szellemesség és egyéb felszínes hódító eszközök csak jelentéktelen gyöngeselyemszálacskák. Gyengéd, a „faj“ és „nem“ czéljait segítő eszközök.

Nem szabad azután csodálni, ha a társadalmi konventio, a női hűség s a család iránti tekintetek, mind egyszeribe semmivé válnak s a nő a természet parancsát követve, lovagja karjába veti magát elszántan, minden mást feledve, csak érzésének hódolva.

Ez a természet diadala!

Előbb sikerült a természetnek a segéd-eszközeit legyűrni.

De csak látszólag.

A természet érdeke a magasabb rendű érdek! Sokkal magasabb a hiuság és anyagiasság érdekénél.

Annak győznie kell elébb vagy utóbb.

„Naturam expellas furca, tamen usque recurret.“ Horatius.

Két kísérlet.

Sok-sok megfigyelés és kísérlet nyújtott újabb és újabb bizonyítékot arra, hogy az őszabály szerinti nemélet fönntartását támogató s az ösztönben nyilvánuló természeti segéd-eszköz, a kultura daczára is még nagy érvényt szerez magának.

Itt is oly téren mozog, ahol a matematikai adatok kétségtelen bizonyítékot nyújtanak.

A mathezis azonban jól tudom, nem népszerű tudomány.

Csupán a könnyebb megértés végett emlitek két kis jellemző esetet fel:

Szép bozontos szőrű nagy nőstény vizsla kutyámhoz több héten át jött egy tiszta faj ujfundlandi himkutya.

Éjjel-nappal a nőstény nyomában volt, utóbb már alig evett valamit. A nőstény haragos marással ugrott reá, valahányszor bántotta.

Egy este hárman megfogtuk s szelidítve odahívtuk hozzá az állhatatos kant. Erre kezeink közül kiszakítja magát s dühös ugatással ugrik a himre.

Nem sikerült a párosítás!

Utóbb egy ronda kicsiny házi kuvasszal adta össze magát.

Tavaszi és őszi 3 éven járt ugyanez az újfundlandi kutya, valahányszor a kutyák fajzás ösztöne ébredt, a nőstény után, de utóbbi kérésre elhárított.

Igen szerettem volna e két szép példány között egy fajkeresztezt létrehozni.

Nem sikerült.

Mindig más és más kutya nyerte meg a kegyét.

Nyilvánvaló, hogy itt nem a fajnemesítés ösztöne, hanem a nemi megegyezés volt az elhatározó faktor.

Szép koromfekete angol fajkanczát vezetett egy jobb módú falusi gazda a harmadik községbe, hol huszármének állomásoztak.

Négy jó fajta csődör volt a fedező állomány.

A huszárok bevégezték a szertartásos bemutatásokat, de a kancza egyikhez sem mutatott hajlandóságot.

Hiába volt minden bókolás, udvarlás.

Fedezetlenül vitte vissza.

Néhány hét múlva csak három mén volt az állományon az előbbi négyből.

Ujabb kísérlet eredménytelen volt.

A gazda kénytelen volt a mén kicserélését bevárni.

Vagy egy hónappal azután sikerült is a fedezés.

A három új mén közül a leggyatrább: egy öregedő kopott szürke mén első közeledésre kedvet keltett a kanczában.

Ezt csak a nemi egyöntetőség tehetné, mert fajra valamennyi többi mén különb volt e szürkénél és hozzáillőbb a szép angol fajkanczához.

A nemi normához való ragaszkodás tehát, sokkal erősebb volt e két esetben és számtalan más megfigyelt esetben, mint a fajélet törvénye.

Az állatoknál tudvalevőleg sokkal ritkábbak az egynemű hajlamok esetei.

De megvannak ott is!

Az okok ugyanott keresendők, ahol az embernél.

A legelőtől-mezőtől való elszakadás. A város és a zárt falak levegője. Az ingerek erősödése és a megérzések elgyöngülése.

Conträre Sexualempfindung.

A veleszületett egynemű szerelmi hajlamot Westphal nevezte el „conträre Sexualempfindung“-nak s ezt a megjelölést valamennyi szaktudós használja.

A „conträre Sexualempfindung“ kérdésével tudományos alapon Krafft Ebing-en kívül több jeles ember foglalkozott.

A nevezetesebbek:

Casper, aki fölismerte, hogy a fordított nemi hajlandóság sok esetben veleszületett tünet, de mégis azonosította a jelenséget a päderastiával.

Ulrichs, ki igen értékes följegyzéseket gyűjtött az urningok szellemi és nemi életről. Ulrichsnek különösen érdekesek a pszichológiai megfigyelései.

Griesinger és *Westphal* klinikai alapon foglalkoztak a kérdéssel behatóan és az utóbbi az urningoknál tapasztalt sajátos tüneteket: „a

kóros állapot öntudatával jelentkező veleszületett nemi hajlam“-nak mondja.

Kétségtelen, hogy valamennyi előző és későbbi szakmunkának a koronáját Krafft Ebing nagystylü rendszerbe gyűjtő munkája képezi.

Hervadhatlan érdemeket szerzett azzal. Sőt az sem kisebbitheti nagy érdemét, hogy tudományos művének az urningokra vonatkozó végkövetkeztetései tudománytalanok és hibásak.

Krafft Ebing-ben az orvos és szaktudós remeket alkotott. A logika azonban cserben hagyta. A logikának nem volt mestere!

Nem tudta korát megelőzni és a história sok milliónyi ellentétes bizonyítékával szemben reásütötte az urningokra a degeneráltság szégyenítő bélyegét.

A Krafft Ebing által gyűjtött részletmegfigyeléseket mellőzöm. Az ő művei minden kulturállamban annyira el vannak terjedve, hogy azt minden művelt ember szivesebben olvassa teljes részletességében.

Ha mégis idejegyzek néhány tájékoztató, jellemzetes mondatot, ezt csak azért teszem, hogy az olvasó így rövid uton meggyőződhesék arról, hogy az én széles vonásokkal jelzett élettani képleteim és Krafft Ebing neuro-psycho-pathikus jellemzése, a logikai ellentétek daczára is mennyire fedik egymást.

„Vannak idegbetegségek (lupteritás neuraszthéniás, epilepsziás állapot), melyeknél csaknem mindig kimutatható időleges, vagy tartós neuraszthénia. Ez rendszerint szervezeti, veleszületett föltételekben gyökerező.“

Ez a pár tömör mondat felismerhetlenül és teljes mértékben igazolja az általam „A psycho-pathologiai tünetek“ fejezetben kifejtett tényeket.

„Az ember nemi voltának foka és minősége fölér szellemének legmagasabb csucsáig.“

NIETZSCHE.

Az urningok diagnosztikájára és büntetőjogi megítélésére nagyfontosságú a nemi működés módja.

Ez többféle. Vannak akaraterős egyének, akik a platónikus szerelemmel beérik.

Könyvem II. részének „Nietzsche—Weininger“ fejezetében az eszményi jellemű Nietzsche-nek esetére, Kraft Ebingnek e sorai feltűnően reáillenek.

Nem bizonyításul idéztem ez utóbbit, hiszen arra mi szükség sincsen; inkább azoknak kedvéért hivatkoztam erre, akik „Nietzsche“ való jellemének oly rajongó hivei, mint én magam vagyok.

„Ami szerelemből történik, mindig az erkölcs világán túl történik.“

NIETZSCHE.

A társadalom feladata.

A „Real-Encyclopädie“, amelynek eszmenetét hiven követem, a megtorló törvények reformja érdekében sem mulaszt el szót emelni:

„Ama törekvések, melyek a fennálló s a homoszekszuálisokat még mindig fenyegető törvényes intézkedések megváltoztatására irányulnak, annál inkább jogosultak, mert az orvosi tudomány ma a veleszületett fordított nemi érzésűeket azoktól a kéjenczektől, akik nemi kicsapongások következtében súlyedtek nemi ösztöneik pederasztikus kielégítésére egész határozottsággal meg tudja különböztetni. Annak a fordított nemi érzésű magasrangu német államhivatalnoknak, akinek önéletrajzát Krafft Ebing „A fordított nemi érzésről“ című külön fejezetben közli először, a német büntető-törvénykönyv 175. §-a megváltoztatására irányuló javaslata teljes figyelmet érdemel, aminthogy e tudományos

önvallomások remélhetőleg a készülőben levő új osztrák büntetőtörvényekben is kifejezésre fognak jutni.

Krafft Ebing és kortársai egyelőre csak odáig jutottak, hogy az urningok nagy részére kimondták, hogy különöz nemi hajlamuk veleszületett. Mégis ez alapon már sürgették a büntetőtörvénykönyv reformját.

A természettudomány e legújabb vivmánya és az abban foglalt megváltoztathatlanul végleges élettani tételek meggyőzik az embertársadalom értelmiségét arról, hogy az urningok teljesen egyenértékű lények a rendes nemi hajlamuakkal, hogy számuk *ugyanolyan*, vagy *nagyobb* is lehet a kulturtársadalomban, mint amazoké, hogy *nem degeneráltak*, hogy *nem kórosak*, hogy érzékibb és idegérzékenyebb lényük nem beteg; e jellemvonásaik a velükszületett és előbb ismertetett okokon kívül szeméremérzetükben és kénytelen bujkáló félelmükben lelik magyarázatukat.

Ezek után csak helytelenithetem, ha az egyenneműek társadalma továbbra is a háttérben várja az egyenjogusítást.

Teljes önérzettel, nyílt homlokkal a tettek mezejére kell lépniök!

Teljesen egyenértékűek lévén, egyenlő jogot követeljenek az összes kulturállamokban!

A többit elvégzik majd a jogtudósok, akik eddig minden támpont nélkül a sötétben tapogatództak.

Gróf Moltke, Eulenburg herczeg és a liebenbergi hires asztaltársaság teljes és méltó rehabilitálása is a jogtudósok nagy feladata!

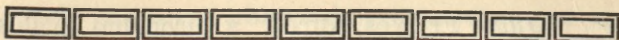
„Az ember leginkább erényeiért bűnhődik.“

NIETSCHE.

IV. RÉSZ.

Gyermekszerelem.

A rendellenes nemi hajlamok.

Erotikai különösségek.

„A szerelem miszteriuma nagyobb,
mint a halál miszteriuma.“

WILDE.

Wilde Oskárnak fegyházi zárkájában szomorú alkalmá nyílt a szerelem mysteriuma feől elgondolkozni.

Wilde a fegyházban alkalmi askéta lett és ez a keserü alkalom szülte a „De profundis“ megrázóan érdekes gondolatfüzérét.

Az ifju Doeglas-hoz füzött érzéki barátsága miatt két évi kényszermunkára volt ítélve!

Nagytehetségü kiváló írótt döntött ez az ítélet sirba.

A szerelem mysteriumának sűrű köde ujabban kezd oszladozni.

E műnek legszebb rendeltetése: a köd helyébe napsugarat, a homály helyébe, világosságot és a mysteriumok halódó tetemére tudást és tisztánlátást teremteni.

Elolvasása után meg kell szünnie az erotika mysteriumainak.

Kétségtelenné fog válni minden világos elme előtt, hogy a *Wilde* Oskárra rótt „ítélet“ bünösebb volt az „elítéltnél.“

Krupp Frigyes Alfréd, a birodalmi gyűlés volt tagja és államtanácsos, Capri szigetén üdül-
vén, gyermekszerelem gyakorlása miatt lett
vádolva.

Bár családja és nagy tisztelői titkolták, de
bizonyosra vehető, hogy önkezével vetett véget
életének.

A sajtó és a társadalom sietve megbélyeg-
zett és halálba kergetett egy kiválóan értékes
egyént.

Miért?

Tudatlanság és tájékozatlanságból!

Plátó és egyenértékű kortársai ugyanily
hajlamokat írásban, költészetben eszményítve
örökítették meg. Sőt az egynemű gyermek-
szerelem is annyira általános volt korukban,
hogy büszkék voltak oly polgárszülők, kiknek
fiait a közéletben szereplő egyének vitték el
szeretőjüknek.

Menzel Adolf a Németbirodalom egyik leg-
nagyobb festőművésze: a csókot nem ismerte,
a nők iránt közömbös volt.

Bevallottan szivesebben beszélgetett 40 éven
felüli nőkkel, mert azoknak nem kellett udvarolni.

Azt tartják, hogy a szerelem nem bántotta
egész életén át.

Nem akart modorában különbséget tenni
nővel vagy férfivel szemben s egy ízben azt a
kérdést intézte valakihez, hogy: vajjon a tehén-
nel szemben udvariasabbak vagyunk-e mint a
bikával szemben?

Goethe 73 éves korában, néhány évvel neje
halála után teljes lánggal szerelemre lobbant a
17 éves *Lewetzow* Ulrika bárónő iránt.

E magas korban végigszenvedte újra az erotikus vágy minden gyönyörüségét, keservét és fájdalmát.

Ibsen 72 éves korában, nős állapotban táplált eszményi szerelmet a fiatal leányszó: Bardach Emilia iránt.

Ez volt utolsó nagy szerelmi lángolása, mely, bár csak tiltott levélváltásban nyilatkozhatott meg, bearanyozta e nagy szellem életének utolsó éveit.

Jókai Mór a világhírű magyar regényíró és humorista, a nagy költőnek: Petőfi Sándornak kortársa, 1902-ben 77 éves korában vette feleségül a pályája kezdetén álló fiatal színésznőt: Nagy Bellát.

Prielle Kortézia, a kiváló magyar színművésznő, kit az ötvenes években Petőfi Sándor lobbanó szívének lángja is ihletett, 80 éves korában szerelemre gyulladt egy alig 30 éves ifjú iránt, akinek egyéb érdeméről alig tud valamit a világ.

Családja legnagyobb ellenállása és tiltakozása daczára is felesége akart lenni az 50 évvel fiatalabb férfinék.

És mi nagy tudások és nagy gondolatok mögött kérdőjellé kanyarodva állunk!

Nem értjük e különösségeket, tehát csodálkozunk rajtuk!

Nem ismerjük e szokatlan tüneteket, tehát üldözzük és megvetjük.

Gyógy-irt nem tudunk reájuk, tehát büntetjük őket.

Kérdünk és kérdezünk:

Hogyan lehet valaki egy életen át nemileg közömbös?

Hogy szerethet valaki 70—80 éves szívvvel forrón, rajongva s olthatatlan vágygal.

Hogyan szerethet férfi férfit? Nő nőt?

Mikép szerethet felnőtt férfi, leány és fiugyermeket érzéken? sat.

Vannak még fokozatok. Riasztó mély fokozatok; hanem azokat nem szabad ide vegyitenem.

Az egynemü szerelem már a megoldott kérdések közé sorozható.

Az összes többit megkísérlem az eredő okok természete szerint áttekinthető csoportokba osztani.

A társadalmi rendfokozatok sablonjába való behelyezés fog talán a legkönnyebb eligazodást nyújtani.

A szerelmi megnyilatkozások rangbeli csoportosítása.

I. A him és nő természetes vonzalma; Venus és Adonis; Amor és Psyche; Daphnis és Chloë szerelme: az összes szerelmek fejedelme.

II. A homosexualitás és tribádia, tehát a normális egyennemü szerelem hivei: a szerelem arisztokratái.

III. Mindkét első csoportnak päderestái: a szerelem köznemesei.

Középosztálya a szerelem országának nincs!

Ami e három főcsoportba bele nem illeszthető, az mind csőcselék. Oly csőcselék, mely sem becsülésre, sem kiméltre nem tarthat igényt.

A későbbi kifejtésekből meg fog győződni az olvasó, hogy e szokatlan csoportbafoglalás nagyon is indokolt.

A természettudományi összefoglalás az előbbeni csoportosításhoz alkalmazható.

És pedig: A him és nő szerelme, az őstermészet normja: a termékeny szerelem.

Az egynemű szerelem: a civilizáció és a kultúra befolyása alatt fiziologiailag ujonan képzett lénynek a terméketlen szerelme.

Ha a civilizált kultúrtársadalmat fölé helyezzük az ősember társadalmának, akkor a homosexuális szerelem, mint kulturhajtás, magasabb rangú az ősember szerelménél.

A mindkét csoportba tartozó gyermekszerelem: az evolúció egyöntetű világtörvényének érvényesülése; tehát a gyermekszerelem fejlődéstani jelenség.

Ugyancsak terméketlen szerelem.

Ami ezen csoportokon kívül esik, az mind atavistikus egyének fajtalan szerelme.

A heterosexuális nemi hajlamok.

Az eddig nem említett perverz nemi hajlamokat Krafft Ebing a „heterosexuális nemi ösztön“ összefoglalás alatt három főcsoportba osztja:

Sadismus, Masochismus és Fetischismus gyűjtőnév alatt magyarázza azon perverz hajlamu

lényeket, akik a másneműek iránt vonzódnak ugyan, de csupa rendellenes módon. Közös jellemvonásuk, hogy a fajélet törvényével ellentétben, céljuk csak az inger és nem a termékenység.

Ezeken kívül csupán a bestiális nemi hajlamuk jöhetnek még szóba.

Mindezeknek a jellemzését és részletes ismertetését teljesen elhagyom.

Erre a jó izlés kötelez és kötelez az a tudat, hogy ezen, részben kóros jelenségek, részben baromi rut hajlamok, az olvasó szép-érzékét sértenék.

Okaik és keletkezésük szerint be fogom ezeket is helyezni abba a létrafokba, amely fok őket a természettudomány skálájába megilleti.

A tudományos felfedezések sorában emiatt **hézag** nem fog maradni.

A gyermekszerelem.

„Az öreg kornak nem az a tragikuma, ha az ember öreg, hanem ha fiatal.“

WILDE OSKÁR.

A päderastiáról rengeteg írott anyagot találtam. Sokkal többet, mint amennyi a homoszexualitás kérdését feszegeti.

Az anyag nagysága és rendszertelensége lehetetlenné teszi, hogy arról összefoglalt képet nyújtsak.

Bizonyos tekintetben mellőzhető is ez, mert Schopenhauer: a sokoldalú nagy bölcsész, ebbe a problémába is belemerült s ha megoldáshoz nem juttatott is, tekintélyt parancsoló, erős logikájával közelebb vezetett bennünket a meggyanított, való igazsághoz.

Schopenhauer adataira támaszkodva, a meg előző részletirodalom ugyis fölöslegessé válik, mivel annak jelentős részét, mint rendszerint, úgy itt is belevonja tanulmányába.

A „Metaphysik der Geschlechtsliebe“ függelékében (Anhang) foglalkozik Schopenhauer a päderastia tárgyával behatóan.

Onnét idézem a tájékoztatásra szükséges kiszemelt sorokat:

„Önmagában tekintve a päderastia nemcsak természetellenes, de a legnagyobb mértékben visszataszító és utálatot gerjesztő szörnyüségnek mutatkozik, olyan cselekedetnek, amelyre csupán egy teljesen perverz, elfajult emberi természet vetemedhetett s amely legfőbb csak ritka kivételes esetekben ismétlődhetett volna.

Ha azonban a tapasztalatokat tekintjük, ennek éppen az ellenkezőjét látjuk, azt látjuk ugyanis, hogy ezt a bűnt, utálatos volta daczára minden időkben, a világ minden országában gyakorolták.

Különösen a költők, mindnyájan el vannak tőle telve: még az ártatlan Virgilius sem képez kivételt.

A filozófusok is sokkal többet beszélnek erről, mint a nőhöz való szerelemről, Különösen Plátó úgy látszik nem is ismert más szerelmet s szintugy a stoikusok is mint a bölcshez méltó dolgot említik.

Arisztoteles is úgy beszél a päderastiáról, mint valami rendes dologról s anélkül, hogy gáncsolná, megemlíti, hogy az a keltáknál közbecsülésnek örvendő dolog volt s hogy a krétaiak törvénnyel mozdították elő, mint a tulnépesedés ellen való eszközt.

Sőt a héberek előtt sem volt ez a bűn ismeretlen, mert hisz úgy az ó, mint az új testamentum mint büntetendő dolgot említik.“

További elmélkedésében Schopenhauer arra hivatkozik, hogy a keresztény Európának vallása, törvényei és közönsége teljes eréllyel összefogtak a päderasták ellen.

A középkorban Európában mindenütt halálbüntetéssel sújtották.

Franciaország a 16-ik században tüzhalállal büntette.

Anglia még a 19-ik század első harmadában is kegyelem nélkül halállal sújtotta. Most életfogytiglani deportációval bünteti a bevádolt páderastát.

Maga Schopenhauer konstatálja, hogy ezekkel a szörnyű rendszabályokkal sikerült visszazortítani az elfajultakat, de ugyancsak ő maga beismeri, hogy csak a kulisszák mögé sikerült kergetni a páderastákat; megszüntetni soha és sehol!

Következetes, erős logikájával Schopenhauer ezek után az itt idézett megállapodásra jutott:

„A dolog általánossága és kiirthatlansága bizonyítja, hogy valamiképp magából az emberi természetből fakad, mert csak ebből az „okból“ léphet fel mindenkor és mindenütt, mint a *Naturam expellas furca, tamen nosque recurret tanusitványa.*

E következtetés alól tehát nem vonhatjuk ki magunkat, ha becsületesen akarunk eljárni. E tényen magunkat egyszerűen tultennünk és csupán a dorgálásnál s szidásnál maradnunk, persze könnyű dolog volna de nem az én szokásom problémák megoldásánál.

Az azonban, hogy valami ennyire természetellenes, sőt a természettel annak legfontosabb céljaival szembe helyezkedő dolog magából a természetből fakadjon, oly hallatlan paradokszon, hogy *megmagyarázása nehéz problémának mutatkozott, amelyet azonban én most az eredetét képező természeti titok fölfedezésével meg fogok oldani.*

Merész önbizalommal igéri Schopenhauer a kérdés megoldását, pedig a megoldás sehogyan sem sikerült neki.

Közel, néha izgatóan közel hoz az igazsághoz, de végső kifejtései mindig a kielégíttetlenség érzetét ébresztik elménkben.

Amit megoldania sikerült, az nagyszerű észmunka, de szilárd alapra nem állítható, tehát lehetetlen természettudományi tételek közé illeszteni.

A filozófia ilyen téren, ha oly magas szárnyalású is, mint Schopenhaueré, csak gyönyörködtet, de előbbre nem viszi a pozitív ismereteket.

Aristoteles tanai.

Schopenhauer megoldása.

Nehogy tulszélesre terjeszkedjem az idézetekkel, rövid vázlatában ismertetem a Schopenhauer által ígért megoldást.

Schopenhauer Aristotelesnek felfogásához szegődik, aki azt tartja, hogy igen fiatal koru egyének csupa csenevész gyermeket nemzenek.

Ugyanugy koravén, gyenge, satnya nemzedéket hoznak az öreg emberek létre.

Károsnak, hibásnak tartja tehát ugy a zsenge koruaknak, mint az öregeknek a szaporodását.

Határt is szab, amikor azt mondja, hogy 54 éves koron tul a termékeny nemzést meg kell akadályozni.

Irányítást azonban nem ad arra nézve, hogy mikép lehet az öregek termékenységének elejét venni.

Ebből indul ki Schopenhauernek érdekes elmefuttatása.

A természet munkáját nyomon követve,

számol azon körülménnyel, hogy a férfitest spermakiválasztása nem szakadhat meg egyszerre, hanem fokozatos deterioráció következik, mely éveken át tart.

Ez alatt az idő alatt azonban a hitvány, selejtes nemzedék szaporodnék.

A természetnek a fajfenntartás és kiválasztás lévén főgondja, Schopenhauer szerint e kérdésnél tanácstalanul áll!

A természet törvénye és célja között összeütközést lát és bizonyos bölcselkedő szerepet juttat neki, amikor azt föltételezi róla, hogy e kérdésben töprengve jut eredeti elhatározásra.

Az öregek termékeny nemzése a fajkiválasztás szempontjából káros.

Eredménye csak fajrontás lehet.

Ez a természetnek nincs inyére. De ugyan ezen alkotó természet intézte, hogy a férfi a test öregkorában is nemzőképes legyen.

Amikor tehát a természet önalkotása és öncéljában kerül összeütközésbe, kivezető utat keres és felhasználva a teremtő nemzés főeszközét: az ösztönt; utóbbi egyszerűen úgy irányítja, hogy a női eszményt a férfinél, a gyermekekhez vonzó illuzióvá alakítja.

Ez Schopenhauer megoldásának kivonatos képe, amit az ő szavaival zárok le:

„A természet ugyanis csupán a fizikait ismeri, az erkölcsit nem, de sőt határozott antagonizmus van közöttük és az erkölcsi között. Az egyén, különösen azonban a faj lehetőleg tökéletes megőrzése képezi egyedüli célját. Igaz, hogy a päderastia a gyakorlására csábított ifjakra fizikailag is káros, de nem oly nagy mértékben, hogy ne kellessék két rossz közül a kevésbé rossznak

tekinteni, amelyet tehát azért választ a természet, hogy a sokkal súlyosabb rosszat, a fajok elromlását már messziről elkerülje s így a maradandó és növekvő szerencsétlenséget megakadályozza.

A természet ez elővigyázatosságának megfelelően körülbelül az Aristotelestől megjelölt korban, rendszerint lassanként päderasta hajlam fejlődik, majd mind határozottabb lesz, abban a mértékben, amint az erős, egészséges gyermekek nemzésére való képesség csökken. Így intézi a természet. Megjegyzendő azonban, hogy e megszülető hajlamtól a bűnig még nagyon hosszú ut van. .“

Végső fejtegetésében Schopenhauer megállapítván, hogy a päderastia majdnem kizárólagosan öreg embereknek, fáradt agyu gyengeelméjü véneknek beteges hajlama, az alkotó természet szempontjából az előbb leirt érvekkel indokolva, az ígért megoldást abban vélte megjelenni, hogy a természet a hajlott koru férfiaknak, a nők iránt táplált vonzalmát lassanként elfordítja és ugyszólván gyűlöletté, undorrá változtatja.

Ezzel egyidejűleg új illuziókat produkál, új ösztönöket ébreszt a természet, amelyek a gyermekszerelemhez vezetnek.

„Ennek következtében a saját törvényeitől sarokba szorított természet kiségitőeszközhöz folyamodott az ösztönök megfordításával, egy fogáshoz, sőt csaknem azt mondanók, hogy számárhídat épített magának, hogy, mint föntebb kifejtettem, két rossz közül a nagyobbat elkerülje.“

Az eddig elmondottak azt bizonyítják, hogy Schopenhauer azon boldog tudatban volt, hogy e rejtelmes kérdésben nagyszerű elme-gimnasztikájával világosságot teremtett.

Filozofálhat-e a természet.

„Nem mulhatjuk felül önmagunkat ;
semmi olyas nem lehet a teremtet dolgokban, ami az alkotóból hiányzott.“

WILDE.

Schopenhauer igen kemény diót akart feltörni.

Ereje és eszközei nem álltak azonban kellő arányban a dió keménységéhez.

Oly nagyakaratu egyén, mint Schopenhauer, azonban nem hátrál meg egy könnyen s elhatározza, hogy megnézi mi van belül, anélkül, hogy a héjját törje.

Ez az elhatározás vezette az erős logikának ezt a fejedelmét, az előbb tárgyalt kifejtéshez.

Kiindulva a természet sarkigazságaiból, a további fejleményeket e szellematléta kedélyesen átfogja a gondolatnak hajlékony kigyózó testével és alkalmazkodásra készteni.

Ezenközben az alkotó természetet is belehelyezi saját agyának működési törvénysablonjába. Ugyszólván saját képére megalkotja a gondolkozó, töprengő természetet !

E befejezett personifikálás után kezdődnek az alkotó természet kivezető utat kereső és mélyen gondolkozó szereplése, mely Schopenhauer szerint a nőszerelem ösztönének, a gyermekszerelem ösztönére történt átfordításában leli végleges megoldását.

A bölcsészettan Schopenhauer tanulmányát elfogadja. Gondolattárát gazdagítani is fogja vele.

A természettudomány azonban felháborodással utasít vissza minden oly föltevést, amely az ő egységes és megdönthetetlen ősi rendszerébe bármilyen rejtelmességet akar belemagyarázni.

E mű I. részének jelentősége csak ezután fog gyakorlati alakban előtérbe lépni.

A Kosmos összes világtestjei, valamint az azokon létrehozott létezők is, kivétel nélkül egy közös jellegű egyöntetű teremtő elven épültek fel.

Az *egyetlen* közös elv a *kis* „Mars“ csillagot hasonlóná teszi a rengeteg terjedelmű Nappal.

Ugyanazon alapelv a kis méhecske vagy az óriás mammuth keletkezése és szaporodása tekintetében sem enged lényegbeli különbséget szemlélni.

De ezzel a teremtési, keletkezési és születési egységes jellemvonással lépést halad egy másik törvény, amelynek az egyöntetű hasonlósága még az előbbinél is szilárdabb alapon lett bizonyítva.

Ez a körvonalra épített evolúciós törvény.

A természet nem bölcselkedik, hanem alkot!

Mindent és mindig alkot és az alkotott testek vagy tárgyak anyagába beleoltja az evolúció egyforma szabályát. Ebben, a testeknek anyagába oltott fejlődéstani törvényben benne van az ősi elv és minden bölcsesség, amire a továbbélés, szaporítás és fajkiválasztás szempontjából szükség lehet.

Az ember evolutionális körvonala.

Én nem personifikálom a természetet. Nem degradálom le magamhoz.

Főlemelkedem hozzá!

Mintha a természetben is volna valami emberi hiu vonás. Aki érdeklődő figyelemmel és

bizalommal emelkedik fel hozzá, annak meg-sugja a legrejtettebb titkot is.

A problémáknak egy kormos, sötét barlang-jában rejtelmeskedett a päderastia kérdése is sok tizezer éve, míg a napnak egy eltévedt, tört sugára be nem világított a mystikus mély-ségbe.

Ellestem a titkot.

Bájosan szép és egyszerű az a nagy titok.

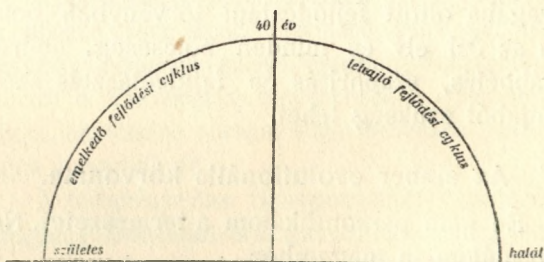
Az egyszerűség egyébként a természet törvényeinek és utjainak legjellemzőbb szép-sége.

E vezérlő karaktervonalás mentén mindent meg kell ismernünk.

Nehézkessé, látszólag felismerhetlenné csak a természettől távolodó kanyargós műutak teszik a dolgokat.

Az I. részben bemutatott körvonalrendszer, amint azt már bőven ismertettem, egyaránt törvénye minden teremtett anyagnak, testnek, vagy lénynek.

Az ember fejlődéstani körvonala, 80 éves kort átlagul véve a következő:

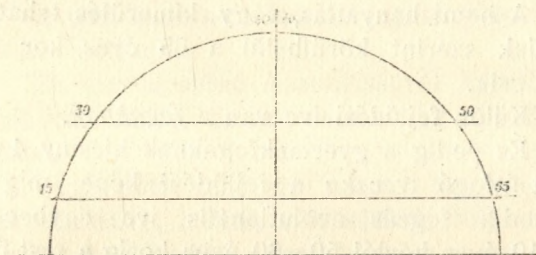

11. ábra.

Ez tulajdonképpen csak a testnek a fejlődési körvonala.

Ha a testnek részleteit és az embert, mint egyént akarnám bemutatni, úgy a körvonalaknak végtelen nagy számát kellene felrajzolnom.

Külön körvonala van az önálló *egyéni szellemnek* és pedig:

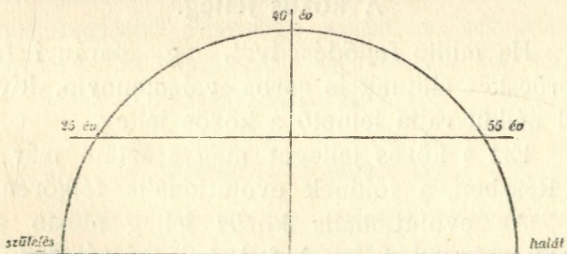

12. ábra.

Nem a tanulót, nem az egyetemi hallgatót és nem az életnek kezdőit értem, nem a vezetett embereket, hanem a vezető egyéneket.

Ezeknek cca 25 évvel kezd az önálló szellemük kidomborodni. A zenithjén találkozik a test fejlődési csúcspontjával és cca 50—55 évvel ajánlatos a visszavonulás, mert a fejlődési törvény itt már a kiindulási pont, vagyis a 25 éves szellem karakteréhez simul vissza.

Más a körvonala a *nemi fejlődésnek*:

13. ábra.

A nemi érés kezdete 14—15 év.

A fajszaporítás szempontjából a teljes nemi érettség 30 éves kor körül tapasztalható és tart az 50 éves korig.

Vagy, ha Aristoteleshez alkalmazkodom, akkor 26-tól 54 éves korig.

A nemi hanyatlás, vagy kimerülés tehát a föntiek szerint körülbelül a 65 éves kor tájára esik.

Külön fejlődési ive van a *fogaknak*.

És pedig a gyermekfogaknak kicsiny 4—5 évet átfogó ivecske a fejlődési képe, míg a második fogzás evolutionális ive egybeesik 8—10 éves kortól 50—60 éves korig a test fejlődési vezér-ivével.

Minden egyes hajszálnak meg van a maga külön evolutionális ive. Nemkülönben a körmöknek. És éppugy a test ezernyi parány sejtjeinek, melyeknek apró félkörei alig fognak át néhány évet.

Az összességnek, vagyis a *testnek* körvonala tehát a legnagyobb és az összes, természetsszerűleg kisebb vonalivek abba belehelyezhetők.

A közös jelleg.

Ha millió fejlődési ivet, vagy parányi félköröcskét állítunk is sorba, valamennyin, kivétel nélkül rajta lelhető a közös jelleg.

Ezt a közös jelleget magyaráztam már az I. Részben, a földnek evolutionális félkörénél.

Az evolutionális közös jelleg abban áll, hogy a fejlődési ivnek felhaladó részét a képzelt függőleges küllő másik (jobb) oldalára át helyezve, e körnegyeden megkapjuk a lét má-

sodik felének a képét, amely teljesen hasonló változatokat mutat a felhaladó körnegyed lépéscsúfokaival.

Ez a hasonlóság nem véletlen, hanem törvényszerű!

A természet nem ismételi egy lényben vagy testben semmit!

Én törvényszerű hasonlóságról beszéltem, amit nem szabad összetéveszteni az ismétlődésekkel.

Véges létet más elv szerint megkonstruálni lehetetlen, hacsak a felfejlődés folyamát a természet erőszakos uton hirtelen meg nem szakítaná.

A végesség törvénye osztja az evolúciós ivet két egyenlő részre.

Az egyik a primitív sejtanyagtól a teljes erőben levő emberig vezet.

A másik a déli kortól a testnek részreválásaig vezető utat írja le.

Mindkét körnegyed együttes folytonosságot jelent a keletkezéstől a megszűnésig.

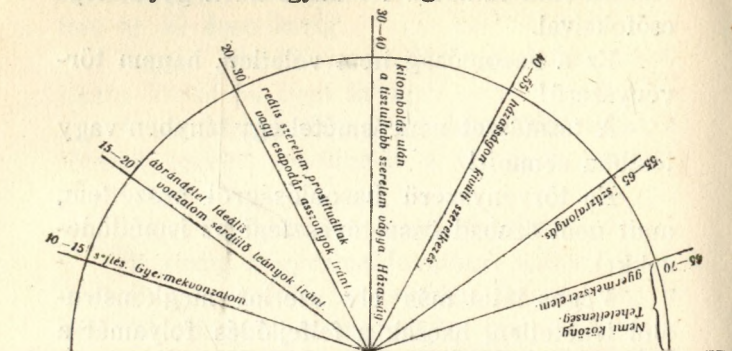
A szembeötlő hasonlóságot, mit a tehetetlen csecsemő és az eshetlen vén ember ránczos reszkető jelensége mutat, a két körnegyednek más ugyancsak egyvonalba eső elhajtási fokai ugyanugy tanúsítják.

A szerelem fejlődési ive.

A közös jelleget úgy hiszem, hogy sikerült az előbbiekben teljesen érthetővé tennem.

Az ember nemi körive után már most bemutatom a szerelemnek fejlődési vonalát.

Ha a fának törzsét bemutattam, illő, hogy a lombját és virágját is megismertessem:

14. ábra.

Föltétlen objectiv megítélést kérek az olvasótól, s nem szabad kétségbe vonni komoly és positiv tételeimet, ha egyik másik évszám-cyklus nem is egyeznék mindenkinek a szerelmi történetével.

Én mindenütt a 80 éves átlag emberkort veszem számításaim alapjául.

Ehhez a körívhez alkalmazkodik az egészséges emberiség nagy többsége.

A gyermekszerelem definiója.

Csak néhány megjegyzést fűzök a szerelem fejlődési ivéhez, amely a gyermekszerelem megoldását és világos magyarázatát már magán hozdozza.

Az első lépcsőfok előtti 10 éves ür: a nemi szerelem szempontjából semleges cyklus.

A fejlődési iv lehajló vonalán ezzel egy vonalban az aggkor nemi közönyét és tehetetlenségét látjuk.

A második lépcsőfok 10—15 éves kor között csak sejtelemről és gyermeknek-gyermek iránti vonzalmáról mutat följegyzést.

Ez a vonzalom még érzékfölötti, tehát tulajdonképen csak élmény alakjában válik agyképzetté.

Ez az agyképzet a lehajló fejlődési ivnek ugyanazon fok alá eső ciklusában gyakorlati érvényesülést keres.

Az indokolás szinte kéri a fejlődéstani tétlből.

A lehajló vonal mentén haladó kihülő testü agg szívesen simul össze az emelkedő irányu forró testü gyermekkel. A fajzás képessége és ösztöne 65—70 éves kor körül erősen fogyóban lévén, az aggot a gyerek forró teste vonzza és a gyermekkori élményekhez hasonló apró ingerek teljesen kielégítik annak érzéki vágyait.

A többi fokozatoknak kétoldali összehasonlítását az olvasóra bízom. Ezek nem szorulnak magyarázatra.

A füszerelem.

Amiről Plátó annyi költői lendülettel irt és amit az ő nyomán Schopenhauer felderíteni igyekezett, az tulajdonképen füszerelem.

Én szándékosan *gyermekszerelmet* emlegettem mindig, de most már elmaradhatlan e fogalmaknak preczizirozása.

A päderastia súlyos kérdésének az előbb fejezetben nyújtott megoldása nyilvánvalóvá teszi, hogy a Schopenhauer-féle ösztönfordító természeti tény semmi egyéb, mint fantáziakép.

Amig a tisztánlátás hiányzik, addig pótolható a tudás holmi képzeleti föltevésekkel is, de azon a ponton most már túl vagyunk.

Schopenhauernek Aristoteles tanaihoz fűzött egyéb következtetései, különösen az öregek és ifjak termékeny nemzésének hátrányaira vonatkozók, — bár a bizonyítással adós maradt, — igen helyesek.

Azzal az átfordított ösztönrel azonban lehetetlen dűlőre jutni.

A gyermekszerelmet most már ismerttettem és indokoltam.

Az az indokolás világosan mutatja, hogy a lehetőség, sőt a valószínűség is meg van bizonyos körülmények között a gyermekszerelem ébredésére.

Lehetetlen azonban arra elfogadható magyarázatot adni, hogy oly egyén, aki egy életen át a női nemhez vonzódott, az egyéni és nemi erők fogyatkozásával, a gyermekvonzalom jelentkezésével egyidejűleg nemet is cseréljen.

Ha teljesen férfi volt, akkor az marad vég-órájáig és ha egészen nő volt, akkor nem fog legkésőbbi aggkorában sem érzéki czélzattal kisleányokhoz vonzódni.

Különválasztandó a päderasták megítélésénél a normális, vagy ősneműek gyermekszerelme, amely csak a másik nemhez vonzódik.

És más kategóriába tartozik a homoszexuálisok (jobban mondva kultursexuálisok) gyermekszerelme, mely mindig az egyennemű gyermekek iránt érez érzéki szerelmet.

Ebből a sarkalatos tételből kiviláglik Schopenhauer nagy tévedése.

De sokkal fontosabb tény is kiderül ebből.

Ugyanis a *fiuszerelemnek* ázsiai nyilvános és európai leplezett nagy elterjedtségéről megtudjuk, hogy a városok népeinek igen nagy százaléka homoszexuális, aminek lehetőségét én már a III. részben állítottam.

Tanulságos végre az a figyelemreméltó jelenség, hogy a régi idők krónikáiban és a jelenben is aránytalanul nagyobb terjedelemben szemlélhető a fiuszerelem, mint a leánygyermek iránti érzéki hajlam.

Ez a körülmény arra enged következtetni, hogy az urningok nemi evolúciója (talán a fokozottabb inger, a kielégítetlenség és egyéb élettani okoknál fogva) kisebb ivet fut be, mint a normal-sexuálisoké.

Ők ennél fogva korábban jutnak a nemi fejlődési iv utolsó előtti állomásához.

A fiatalok gyermekszereleme.

F. Karsch Haack adatgyűjtő munkájából már e mű III. részében bemutatam néhány kiragadott ázsiai képet, amelyekből arra a meggyőződésre kell jutnunk, hogy a gyermekszerelem nem csak az öregek gyengesége.

Magam is ismertem több fiatalembert. Néhány közülök iskolás fiuk megrontásáért többször volt büntetve. Azért csak újra és újra vétett.

A statisztikai adatok sokkal több fiatal paderastáról tudnak, mint öregről.

E ténnyel szemben Schopenhauer csak az öregek gyermekszerelemét állapítja meg és az

ifjabb koruaknak päderastiáját magyarázni sem kísérli.

Az öregekkel a már egyszer idézett sorokban végez:

„A természet ez elővigyázatosságának megfelelően körülbelül az Arisztotelestől megjelölt korban rendszerint lassanként päderasztá hajlam fejlődik, majd mind határozottabb lesz, abban a mértékben, amint az erős, egészséges gyermekek rendezésére való képesség csökken“ . . .

De csodálatraméltó módon ugyancsak Schopenhauer sorol fel oly Aristotelesi érveket, amelyek párhuzamosan haladnak a természet-tudományi tényekkel és amelyekben benne rejti a päderastia általános oka.

„A természet nem szüntethette be egyszerre a férfi magkiválasztását, hanem mint minden elhalásnál, úgy itt is *lassu visszafejlődésnek kellett bekövetkeznie*. Ennek folyamata alatt azonban a nemzés gyenge, nyomoruságos, s rövidéletű egyedekkel szaporítaná az emberiséget . . .

Amit ehelyütt a hajlott korban való nemzésről mondtam, éppogy vonatkozik az éretlen korra is . . .

Tehát megtudjuk itt már Aristotelestől, hogy a zsenge koru és öregedő emberek nemzése, nagy ártalmára van az ép embertársadalomnak.

A baromtenyésztő gazda ezeket a tudatokat nemzedékről nemzedékre tovább adja, anélkül, hogy bárki is az okát kutatná.

Kutyának, macskának első és másodszülött kölykeit a jobb gazda elveti, s csak a későbbi szülőtekből tart meg néhányat. Az előregedő anya vagy apakutyát s macskát pedig agyonveri.

Lónak első- és másodszülött csikóját, ténnek borját, sosem tartja meg a gazda tenyészállatnak.

Eladja ezeket a mészárosnak vagy lócsi-
szárnak.

Az öregedő jószág hasonló sorsra jut.

S az ember?

A férfi, ha katonaszabadult, már 22—23
éves korában vigan nőszül.

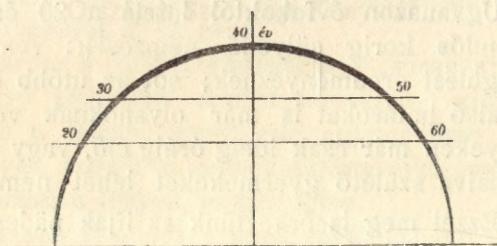
Á leány, némely országban már 15—16
éves korában törvényes hitves lehet.

Az okszerűleg tenyésztett állat csupa ép-
erőtéljes sarjat hoz világra.

A päderastiához hasonló jelenségek köztük
csodaszámba menő ritkaság!

A zsengekoru emberpárok sarjai az első
években el-elhalnak csecsemő korokban, a ké-
sőbbi szülöttek megmaradnak, de ugy ezek,
mint az öregeknek összes sarjadékai, csenevész
félemberek lesznek örökéletükben.

Az ember *fajfenntartó körvonala*, mit ide-
rajzolok, mindent elmond, amit erre nézve tudni
érdekes:

15. ábra.

Az ember 30 és 50 évek között nemz erő-
teljes, életképes, ép ivadékot.

Külön magyarázni fölösleges volna, hogy
a fajkiválasztás műve a legtökéletesebb egyé-
neket a 40-es év körül hoz létre.

A nő fajfenntartó körvonala 5—10 évi visszátólással ugyanazt a képet nyújtja.

A különbségnek oka abban rejlik, hogy a nő kevesebb petét termel, mint a férfi spermát; az érési folyamat is nyugodtabb és intenzívebb, úgy hogy cca 20 éves korban a fajfenntartás és kiválasztás szempontjából a nő teljesen érett!

A nő tehát cca 30 éves korában éri el fajkiválasztó értékének legmagasabb fokát.

A kör lefelé hajló részét fokról fokra vékonyodó ágakkal rajzoltam, mintegy kifejezendő a mindkét oldalon lefelé haladó gyengülő fajtörzset.

Ez a körvonal tehát kioktat bennünket arra, hogy az egyik oldalon 30, a másik oldalon 50 évtől a 40 év csúcspontjához közelebb eső nemzések fokozatos tökéletesedést mutatnak.

Ugyanazon évfokoktól lefelé a 20 és 60 esztendő között sülyedő nemzések: romlást, gyengülést eredményeznek; sőt az utóbb említett alsó határokat is már olyanoknak vélem, amelyeken már csak ideig óráig élő, vagy esetleg halva születő gyermekeket lehet nemzeni.

Ezzel meg is érkeztünk az ifjak päderastiájának fölfedezéséhez:

Ugy az ősnemü, mint a kulturnemü päderasták a még zsenge (20—30 év között), vagy már gyengülő (50—60 év között) fajtörzsek fogamzásából létrejött lények.

Indokolás.

Az Aristoteles—Schopenhauer-féle lassu deterioráció csodálatos meggyanítása „a fajfenntartó fejlődési iv” szabályának.

Ebben a korban a nemzés csak satnya, korlátolt eszü, csenevész, nyomorult és rövid életü embereket adna a világnak.

Ez súlyos nagy igazság, amit már Aristoteles körülirt és majd 2300 évvel utána Schopenhauer megerősített.

A szóbeli megerősítés és bizonyítás azonban a pozitivistát és az evact tudományok művelőjét nem elégíti ki.

A zsenge koru, vagy öreg emberek nemzéséből származó beteges, gyenge, csenevész lényeknek természetszerűleg az élete is rövidebb lesz.

Ezt egyébként világosan illusztrálta már a „fajfenntartó fejlődési iv”, amely szerint a 20 éves vagy 60 éves férfi által nemzett csecsemő, ha halva nem születik is, de élettartama alig lesz hosszabb 1—2 évnél.

Ez az 1—2 évi élettartam a csucspont felé törekvő életkorok szerint növekszik; míg 30, illetve a lehajló ágon vele egyvonalban levő 50 éves kornál a szülék fajtörzsével egyenlő élettartalmu lények jönnek létre.

Korhatárra nézve innét továbbhaladó fejlődés nincs.

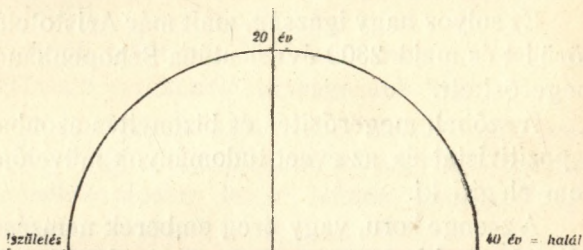
A szülői fajtörzs önmagánál magasabb élettartamu lényeket nem hoz létre.

Azontul a természet az emberben csak fajjavító és nemesítő munkát végez és a 40 éves, azaz nőnél a 30 éves csucspontnál éri el e tekintetben a tökély netovábbját.

Föltéve, hogy egy 25 éves férfi, 17—18 éves leányt vesz el, első, második, sőt talán harmadik gyermekük sem lesz ép, erőteljes ember.

Korra nézve ezek átlag talán megérik a 40 esztendőt.

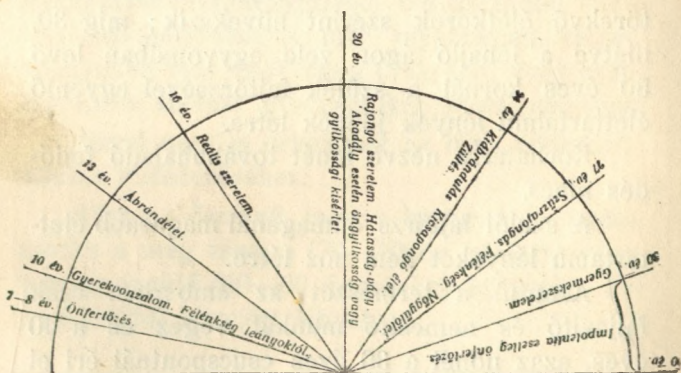
Ezeknek a fiatalon nemzett gyenge fáju embereknek a fejlődési íve így alakul:

16. ábra.

Ehhez teljesen hasonló az 50 éven felüli férfi és 40 éven felüli nő ivadékainak az életváza. Itt lenne tehát az indokolás csattanója.

A 40 éves élettartamu férfi nemi vagy szerelmi életének körvonala teljesen hasonló körülmények között körülbelül így alakulna:

17. ábra.

Ezek az egyének 30 éves kor körül már päderasták !

Ez tehát a fiatakoruak päderastiájának kétségtelen megokolása.

Bizonyos, hogy ez uj igazság a megszokásig sok ellentmondásnak czélpontja lesz.

Ez ellentmondások gyengítéseért hivatkozom arra, hogy én a legutolsó körvonal szerkesztésénél tetszésszerinti kort vettem számításom alapjául és amennyire lehetett, az ép egyének „szerelmi evolucziós ivé“-nek sémájához alkalmazkodtam.

Az ifju päderasták fejlődési ive azonban ezernyi változatu.

Lehet sok 50—60 évig élő, de a nagy tömeg még a 40 évre számított évnél is jóval kisebb élettartalmu lesz.

S ez a nagy tömeg csenevész nép, amilyent China egyedül milliós számra termel, nem is mutat a fejlődési törvényhez alkalmazkodást.

Satnyaságánál fogva már apró gyerek korában az onánia betegségébe esik és sokszor az egész életen át nem szabadul tőle.

Az ilyen, ha felemelkedik a gyermekszerelemig, már az is eredményszámba vehető.

A terméketlen päderastia rabja marad aztán rövid életén át végig, nem respektálva a fejlődési törvény szabályos utját.

Tanulság.

„Mit nékem a fagyasztó tudomány!
Bukjék, midőn a természet beszél.“

MADACH.

A zsongék és öregek termékeny szerelme tölti meg a világot száz és százezernyi ifju

päderastával, onanistával, kórságosokkal és börtönre termett alakokkal.

Aki nem hisz a természettudomány nagyszerű törvényeinek, az vegyen egy pár fiatal tenyészállatot és az egész meggyőző kísérletet maga elvégezheti 10—15 év alatt.

Államfők, kiknek szivén fekszik népeik boldogulása és fajuk erősödése, törvénnyel szoríthatják a tulhatalmaskodó szerelmet, azaz a házasságokat, az üdvös határok közé.

Oly nemzet, mely e tudományos tanulságokat legelőbb tudja gyakorlati hasznára fordítani, nemcsak a jövőt biztosíthatja magának, de az abszolút fölényt is a világ minden más népe és nemzete fölött.

Nem az állam és nem a nemzetek érdeke lebeg szemem előtt.

A szerencsétlen félemberek nagymérvű szaporodásának tudatos és erőszakos megakasztását tekintem nemes és magas czélnek.

A zsengek és öregek gyermekeinek élete csupa bűn, rettegés, fájdalom és keserűség.

Az ő szerencsétlenségük, a szüléknek s a családnak boldogtalansága is.

Ezeket tudva, nem szabad részvétet érezni a jajveszéklő szerelmesek iránt!

Inkább dőljön ki a törzs, minthogy csupa romlott gyümölcsöt teremjen.

Inkább száz vágyat elfojtani, mint egyetlen szerencsétlen lény létrejöttét tünni!

Nem a tudomány érdeke ez, hanem az emberiségé!

Heterosexuális szerelem.

„A világ egy és ugyanaz mindnyájunk számára. A jó és rossz, a bűn és az ártatlanság karöltve járnak benne. Ha behunynók szemünket az élet egyik fele előtt, hogy biztonságban éljünk, az épen olyan, mint ha valaki megvakítaná önmagát, hogy biztosabban járjon az örvények és szirtek országában.“

OSCAR WILDE.

Egy élesszemű zszurnalista írta le jómultkor az emberi arczokon tett megfigyeléseit.

Bizonyos szomorusággal szemléli, hogy az arczok formája, kifejezése, fokozatos torzulást mutat és különösen a nagy városokban ijesztő sok állatarczu ember jár-ke.

Ugyanennek a zszurnalistának megakad a szeme a sok állat-jellemű emberen.

A macskaravaszságu, rókahunczutságu, az ok nélkül mindenkit megugató: kutyatermészetű ember, a bárgyu birkaember és az aprólékos fontoskodó majom jellemű ember mindennapi alak.

Ezek a legtöbbben vannak.

De képviselve van azért az egész állatvilág az embertársadalomban.

Ez a zszurnalista nem volt se tudós, se természetbuvár, csak felszines szemlélő, aki meglátja a valót.

Nem a szomorú, vagy vig valót, hanem azt a meg nem változtatható valót, melyet felismerni és melytől óvakodni mindig üdvös, hasznos dolog.

Néhány év alatt 2 országban 23 elítélt hullarablót jegyeztem fel; ezek közül 9 olyan

volt, aki a sirhantokat felkaparta s a koporsókat kiemelve, az oszladozó holttetemről szedte le a rajtamaradt gyűrűt vagy ékszert.

Többen ez elítéltek közül, nem voltak egyáltalán a lopásra utalva, mások pedig könnyebb, egyszerűbb módon is juthattak volna lopott értékhez.

Ezeket a tolvajokat nem az alkalom szülte, hanem belső ösztön hajtotta a hullafosztogatásra és sirrablásra.

A heterosexuálisok között Krafft Ebing a „Sadismus“ csoportjában sorolja fel a hullafertőzőket.

Ezek és a hullarablók között nyilvánvaló a rokonság!

Már előbb fogadalmat tettem, hogy e kérdéseket száraz tárgyilagosággal és lehető rövidséggel fogom kezelni.

A Sadismus, Masochismus és Fetischismus csoportjaiban csupa állatias, természetellenes nemi hajlam van ismertetve.

Ez állatias hajlamok mellett azonban találkozunk még szellemileg a normal-átlagnál fejlettebb egyénekekkel, bár a szellem erős alkalmazkodást mutat már a nemi sajátságához.

Egy utolsó kategória van még :

Az állatfertőzők csoportja.

Ez a végállomás.

E legutolsók között már nincsenek se jellemek, se kiválóbb szellemek.

Jellemük állatias.

Nemük atávistikus állat-nem.

Tanulékonyak, a legtöbb hirtelen felfogásu, alkalmazkodó gyakorlati ember.

Szégyenérzet nélküli, fölfelé farkcsóváló, hizelgő ; lefelé nyers erőszakos s a tettegességig brutális alakok.

Főkérvonásuk : fecsegők és porhintők.

Hogy kerül az állat az emberbe?

LUCIFER : „Bámullak, tudós! még csak azt nem értem, Tudnád-e tenni, hogy, mi most rokon, Ne vonja egymást, és ne lökje el Az ellentét.

TUDÓS : Minő badar beszéd!
Örök törvénye ez az anyagoknak.

LUCIFER : Ah! értem ; mondd csak el, min alapul?

TUDÓS : Min alapul? törvény, mert úgy nagyon, Mutatja nekünk a tapasztalás.“

MADACH, (AZ EMBER TRAGÉDIÁJA. XII.)

Nem! Nem állhatok meg itt!

Nem haladhatok el egy szélestalpu tünet mellett csodálkozva, kérdőjelként, anélkül, hogy a természettani okok fenekére ne tekintsek.

A legnehezebb probléma is könnyüvé válik, ha a buvárterületre magammal viszem a biológiai egység alap (I. Rész) segédeszközeit.

Könnyíti továbbá a kutatást annak a föl ismerése, hogy az alkotó természet ok nélkül, vagy céltalanul nem végez semmit és nem hoz létre semmit.

Az emberben bizonyos állatfajok jellemét és arckifejezésén az állati vonást fölfedeztük.

Bizonyára ez is :

„ törvény, mert úgy nagyon,
Mutatja nekünk a tapasztalás.“

de minden törvényt bizonyos okok hoztak létre ; és minden ok már méhében hordja a tudatos célt!

Lássuk hát előbb az okot:

Az ember az élő lények legfejlettebb példánya.

Származását Darwin megmagyarázta.

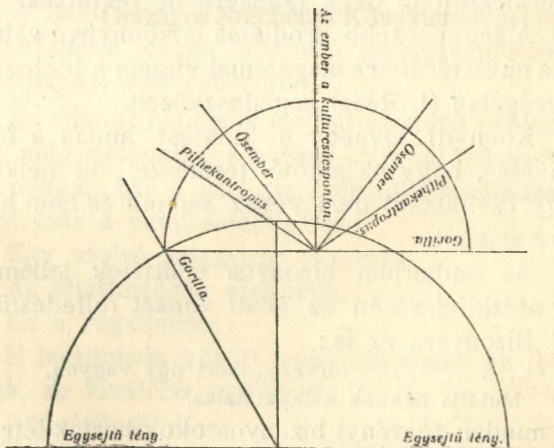
Darwin azonban megelégedett azzal, hogy fokot fokhoz, láncszemet láncszemhez kapcsolt és az összefüggést a szomszéd láncszemek között konstatálta.

És Darwin eredményeit felhasználva oly hosszú átfogót igyekeztem szerkeszteni, amelyen belül az összes meglevő és általam továbbkapcsolt láncszemek helyet lelnek.

Darwin az embert két láncszem segítségével összekapcsolja a gorillával, mint ősi előddel.

Az egyik láncszem a gorillát a Pithekanthropussal, a másik pedig ez utóbbit az emberrel köti össze.

Megszerkeszték tehát Darwin felfogását követve egy fejlődési ívet, amely e két láncszemet magába zárja:

18. ábra.

A felső köriv egy hatalmas, sok ezer évre terjedő emberi fajtörzsnek az evolutionális ivét repräsentálja.

A gorillától az ősemberig vezető iv az emberi fajtörzs gyökerének egy része.

Képzeljünk egy évszázados hatalmas fát, ezerágu dus lombjával, (mely az ivadékokat repräsentálja) és képzeljük a föld mély, rejtett ősrétegeibe szövődött ezer águ gyökér hálózatot, (mely utóbbi az ősoket képviseli).

A lomb legfelső ágán termő mag és a legmélyebb földrétegbe nyuló gyökér között is van valamelyes kapcsolat, mit a távolság sosem szüntet meg.

Az ember fajtörzsének fokozatosan vékonyodó gyökérszáalai levezetnek egész az egysejtű lényig.

A lombkoronáját már az I. részben vázoltam.

Vegyünk a gorillától vett kiindulási ponttal megszerkesztett fejlődési ivet huszezer évre terjedőnek.

Ha tehát ma egy majomarczu és majomkarakterü emberrel találkozunk, nem szabad ám a közhit álláspontját elfogadnunk!

Az általános hit szerint az anya terhes állapotban elnézte magát, vagy megijedt egy állattól, s a látott kép rögződött meg fia arczán.

A természettudomány azonban az mondja és bizonyítja, hogy a majomarczu és karakterü ember atavistikus hasonlóságban jött létre 20.000 év előtti, (a felhaladó fejlődési ivnek megfelelő kor-pontján élt) gorilla ősével.

Ez tehát az ok!

S a cél?

A cél e műnek teljes átértése után mindenkinek első tekintetre fel kell ismernie.

A világűrben végtelenség se tárgyban, se testben, se gondolatban nem létezik.

Minden alá van vetve az evolúció szabatos törvényének.

Mindegy tehát, hogy a fűszálacskának 3—4 hónapos, az embernek 80 éves, vagy pedig az ember fajtörzsének 20.000 éves evolutionális ivéről van e szó; a természet a fejlődési körivtől soha el nem tér.

A cél tehát nem lehet egyéb, mint: fokozatosan megszüntetni mindazt, ami már megjárta a maga életutját.

A fejlődési törvény ime lejáratja az embert az emberben és fokozatosan visszatér a felhaladó iv képleteihez.

A fajtörzs vékonyodó gyökerének képlete.

ADÁM Miért nem veszem hát el a magasban,
Erőm és lelkem teljes érzetével,

LUCIFER De nyugodjál meg, hisz még él fajod.
Nézd, ott is áll még egy embertanya
S gazdája, im, most lép ki ajtaján.
(Egy eszkimó a galibából kilép).

ADÁM E korcs alak, e torzkép volna-é
Nagyságomnak bitor örököse?
Mért hagytad látnom, Lucifer, valóban
A vigasz rosszabb, mint volt bánatom.
MADÁCH (Az ember tragédiája XIV szin).

A föld fejlődésével és kihülésével párhuzamban fognak a rajta lévő élőlények is visszafejlődni, kiveszni, míg legutóbb csak az egy-

sejtü lénynek lesz életföltétele. Majd az is kivész.

A föld sorsát, fejlődési ivét már jól ismerjük.

A kihülési folyamat végigvonul majd a felhaladó ivnek azonos lehajló vonalán.

A meglevő magasabb foku lények nem fognak kiveszni, kihalni és az alsóbb fokuaknak a tért átengedni, hanem valamennyi élőfajok befutják maguk is az atavistikus körnegyedet.

Az én tanulmányom az ember körül forog.

Következétesen az ember jövődjét rajzolom tehát, tapasztalati multja alapján.

Szemlélhető, meggyőző képet akarok nyújtani. Ennélfogva csak egy nagy láncszemet toldok még az eddigiekhez: az emlősök láncszemét.

Ez a Darwin-féle fejlődési skálák legnagyobbika. Magába foglalja a csőrös emlős és a gorilla közé eső összes állatfajokat.

Az ember a Pithekanthropusból; ez utóbbi a gorillából és a gorilla az emlősök valamely fajából tökéletesedett egy magasabb foku lényig.

Ugrás nem történt és nem történhetett sehol.

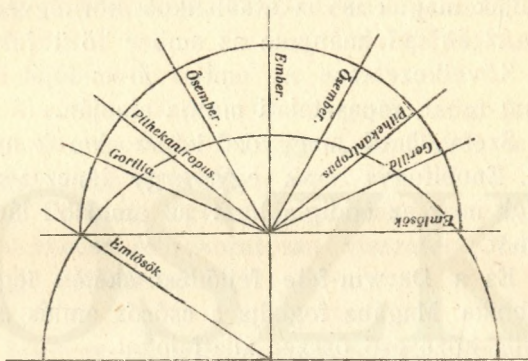
A kapcsolat folytonossága ezek szerint nyilvánvaló.

Az emlősökből kiinduló és az emberben csucspontját elért evolutiós körív talán 30—40.000 év multán hasonló faju emlősöket fog létrehozni.

Ha hiéna volt az első ősemlős, melyen keresztül emberré tökéletesedett némely fajtörzs, akkor bizonyos, hogy a megfelelő lehajló ágon

(30—40.000 év multán) sirrabló, hullafosztogató, vagy hullafertőző lesz az utód.

Ha farkas volt a fejlődési törzs gyökere, akkor bizonyos, hogy gyilkos vagy rablógyilkos lesz a megfelelő atavistikus utód. Még pedig nem alkalmi gyilkos, hanem olyan, akinek ösztöne parancsából gyilkolnia kell, mert az ősi származás, a párolgó vér szeretetét elfojthatatlanul megismételte lényében.

19. ábra.

Ez a visszaeső szabály egyébként az összes oly atavistikus egyénekre nézve áll, akiknek törzsfája valamely ragadozó emlős fajban gyökerezik.

Ezt a nagy természeti igazságot eddig Lombroso közelítette meg legjobban.

A koponyaformák tanulmányozásában már benne van az előbb vázolt atavistikus tények a megérzése.

Nem csak az arc kifejezés, hanem természetesen a koponya-forma is visszatérést mutat az állatfej formáihoz.

Lombroso phrenologiai rendszerét a tökéletességig lehetne fejleszteni; de csakis az állatvilág alapos ismerete alapján.

Mikép éri el célját a természet?

Sokszor hangoztattam, hogy a természet a létrehozott testbe beoltja fejlődési szabályát, sorsát és élettartamát.

A leélt test vagy faj, ha ivét befutotta, ugyanis meghal, kivész.

Az a rengeteg iv azonban, amelyet én az emlősöktől kiindulva megszerkesztettem, nem fix kiindulási pont, hanem egy évezredekre visszanyúló kiindulási pontnak csak sokkal későbbi, fejlődéstani folytatása.

A fix kiindulási pont vagy százezer évvel visszanyulva, az egysejtű lény keletkezésénél lenne kitűzhető.

Az evolúció törvénye szerint tehát az egysejtű lényből kiindult, s az emberig emelkedett fejlődési folyamatnak a lehajló iven ugyancsak az egysejtű lényig kell a degenerálódás fokozatos képét mutatnia.

Igen érdekes módon kerüli el a természet az evolúciónak kivételt nem tűrő szabályát.

A szembeötlő degenerálódási jelenségek századokon át fokozatosan mennek végbe az embernél.

Az atavistikus tünetek sok nemzedéken át részletekben szemlélhetők.

Közbe, közbe új lendületet is kapnak a fajtörzsek kereszteződések útján, (lásd a II. rész „Fajderítés“ fejezetét) ami elodázza a törvényes visszaesést.

Egyszer az arcz mutat állati eltorzulást, máskor a fejforma válik emberietlenné.

Majd a karakter vesz fel állati jelleget és végre a nemi szerv fordul az állatösök felé.

A természet czélja szempontjából ez utóbbi a legfontosabb.

A fajéletnek egész fejlődése, emelkedő és süllyedő képeivel a faj letétjében, a nemi szervben megy végbe, amely Schopenhauer tanulmányában az „örökkévaló“ czégért kapta.

A nemi szervben kiválasztott spermák és peték hozzák létre a fajok fejlődési körivének fokaihoz alkalmazkodó dekadens képleteket.

A nemzedékeken át mutatkozó hanyatló külső képek után a végérvényes visszaesés a nemi szerv degenerálódásában jelentkezik.

Az alkotó természet, mely csak fejleszteni, javítani, növelni, tökéletesíteni igyekszik, nem tartja czélszerűnek a felsőbbfoku emberlényből alsóbbrendű életlényeket produkálni.

Az embernek ily módon degenerált nemi szervét az emberfaj szaporítására képtelenné teszi.

Az állatok iránt ébredt nemi szerelme ugyancsak terméketlen marad, mert a nemi szervek alkalmazkodása csak több generation át sikerülne teljesen.

Ezzel a degenerált nemi szervü emberekkel tehát végét szakítja a természet a faj mélyebb hanyatlásának.

Egyszersmind indokoltam a most befejezett magyarázattal, hogy miért szerkesztettem az emberi fajtörzs nagy evolutionális ivét csak az emlösöktől vett kiindulási ponttal.

A heterosexuálisok és az állatfertőzők rangosztályozása.

Azokat az árnyalatokat, amelyek a heterosexuális perverzek és az állatfertőzők lényében a különbözőséget jelentik, már ismertettem a „Heterosexuális szerelem“ fejezetben.

Nemi rendelleneségeik okát tekintve, csak csekély fokozati különbség van a két csoport között.

Az előbbieket „állatias“ neműeknek, az utóbbiakat pedig „állat-neműeknek“ neveztem.

A heterosexuálisok az állati őállapothoz való visszahanyatlás kezdő fokozatait képviselik.

Ezért rajtuk az állatias hajlamoknak csak egyes részlettünetei tapasztalhatók.

Az állatfertőzők mindenképen végállomást jelentenek.

Már a természet is úgy akarja, hogy magszakadás vessen véget létüknek és azzal együtt a leélt fajtörzsnek is.

Az állatemberek a társadalomban.

Ebben az ezerszinű embertársadalomban az állatfajú embereknek sokkal jelentősebb szerep jut, mintsem hinnők.

Egészséges társadalomban csak szórványosan állapítható meg jelenlétük.

Reakziós, hanyatló irányzatoknál azonban ezek, a nagy klasszikus korok társadalmi vívmányainak leghevesebb kikezdői; az abszolút becsü irodalmi művek értékének koptatói; a teljes, egész egyének művészeti remekeinek alattomosan őrlő, rágcsáló egerei!

Sokáig nem tudtam megérteni, hogy mi készíthet irástudó kultúrembereket arra, hogy Shakespeare-t, Byront, Schillert, Goethet, Vörösmarthy-t, Petőfi Sándort, Tolstoj Leot, Voltaire-t, Rousseau-t és sok abszolút fölényes magasságban álló jelességet, nyers tárgyiatlansággal bonczkés alá véve, kisebbiteni, kinullázni igyekezzenek.

Ilyen bántó irodalmi förmedvényekkel évek óta tömegesen találkozunk Középeuropában és e förmedvények szinte valószínűtlen sok visszhangot keltenek.

Ugyanez történik társadalmi, művészeti téren, sőt sok hasonló idétlen kotnyeleskedés üti fel a fejét a tudományok fölséges csarnokaiban is.

Sokáig nem voltam képes ez emberietlen tüneteket érteni.

Ma már értek mindent.

Nem a fantázia, hanem a positiv tudomány segített e nagy megértéshez.

Lehet már tiz éve annak, hogy egy gazdag képzeletű író behelyezte fantáziáját egy jövőbeli majomtársadalomba.

Valahová a déli sark közelébe lakoltatta őket, mint a fokozatosan lehülő föld legmagasabb foku maradéktársadalmát.

Ennek a majomtársadalomnak egy tudományos akadémiai diszülésére vagy értekezésére visz el bennünket képzelete erejével.

A tudós majom-urak (annak a kornak legfelsőbb lényei) őskori leletekről, — a kihalt embertársadalom kulturkincseiről, — irodalma és művészetéről tartottak csattogó fogu felolvasást.

A részletekre én már alig emlékszem, de jól tudom, hogy ezek a majomkori akadémikusok nagy hahotába törtek ki, mikor az embernek írásait, festéseit, műremekeit próbálták betüzgetni, fejtegetni.

Kiásott csontvázaik után ítélve, pedig borzasztó kezdetlegesnek és tökéletlennek találták az embert.

A majmok szemében az embertársadalmi mükincsek nevetségesen primitívek voltak!

Ez az író igazat látott.

A test és az agy párhuzamos fejlődési vonalakat ír le.

Ami nekünk embereknek szép, az a hanyatló állapotemberben undort kelthet.

Ami nekünk nagybecsü kincs, az a majomnak széttépni való rongy lehet.

Ezt tudva, át kell éreznünk, hogy állandó veszélyben forognak a legnagyobbszerü emberi alkotások és kultur-intézmények.

Az emberfejü és állatnemü szörnyek, kiket az antik kultúra oly gyakran festett vagy szoboralakba öntött, a Kentaurok és Faun-ok emberfejü állattestü alakjai nem fantázia többé, hanem tudományos valóság.

Sokan vannak ez állatemberek és ahol összefognak, ott kész a marakodás és harácso-

lás; míg a „köz“ fogalma, a haza szeretete és a hitvallás mind, üzleti fogalmakká aljasodnak kezeik közt.

Veszedelmesek az embertársadalomra.

Nem mert erősek, vagy értelmesek, hanem mert hitványak, jellemtelenül furfangosak, erőszakosak és az embert nem becsülik.

Ahol lábra kapnak, ott vége az „Embernek“. Vége a becsületek és minden egészséges társadalmi alkotásnak.

Hiába minden eszköz ellenük, mert önértetnélküliek.

A legnagyobb veszedelem pedig abban rejlik, hogy fecsegők és porhintők.

Tulgyakran találkozunk fajtájukkal. Minden áron beszélnek, szavalnak, szónokolnak és meggyőzni igyekeznek mindenkit.

A sok beszéd üres, értelmetlen; sokszor összefüggés nélküli *és mindig hazug*.

Kiérzi belőle a hallgató, hogy nem az értelem készíti a közlékenységre, hanem az a cél, hogy ámitson, szédítsen és hogy elhomályosítsa a figyelők tiszta látását.

Zavarossá teszik a vizet, nehogy meglássák a csalatottak, hogy mi van a meder fenekén.

Az állatember a kullisszák mögött.

Jóllehet, hogy sokan hibául rójják fel az állatemberek bőszeru jellemzését.

Én kötelességet vélek vele teljesíteni.

Létezésük nem érdeke az alkotó természetnek!

Érvényesülésök örök ártalma a társadalomnak!

Ellenük küzdeni; lehetetlenné tenni emberietlen fajukat minden téren: magasabbrendű érdek.

Leírásom után könnyű felismerni őket.

Az a magasabbrendű érdek vezérel, ha rövid bepillantást engedek legbensőbb érzelmi, azaz érzéki világukba.

Bár minden állatfaj képviselve van e furcsa társaságban, mégis bizonyos hozzásimulást mutatnak a könnyen hozzáférhető házi állatokhoz; őselődeik szelidített példányaihoz.

Ennek oka semmi egyéb, minthogy a ragadozó vagy házon és gazdaságon kívül élő állatfajokhoz nem juthatnak veszély nélkül; tehát bizonyos megalkuvásra vannak kényszerítve.

Tehén, ló, szamár, öszvér, nyul és számos más állattal folytatott viszonyokról sok szakszerű feljegyzés tanuskodik. Feltűnő nagy azonban az állatfertőzők társadalmában a kutya és macskákkal folytatott viszony.

Jobbára kisebb kutyafajok, ölebek és a házi macskák részesülnek a hanyatló emberpéldányok heves szerelmében.

A szerelem mellé közös lakás, házi kényelem, együttalvás, születésnap ünnepség, jóltartás és halál esetén kiapadhatlan könnyek, czeremóniás disztemetés és pár évi gyász járul.

A nemileg rajongva szeretett állatokat a szellőtől is megvédeni, az embert pedig baromi kiméletlenséggel gyötörni, üldözni, kenyerétől

megfosztani, esetleg kinozni és ütlegetni, az állatszerelemnek pótmegnyilatkozása.

A perverz szeretkezés a kulisszák mögött megy végbe. Az embertelen brutális hajlamok azonban külső megnyilatkozások.

Akinek az utóbbi jelenséget szemlélni alkalma van, az előbbire nézve biztos következtetést vonhat.

Az állatemberek között van sok, aki megházasodik s a házasságot perverzióinak lepleül használja.

Emberi morálnak teljes hiányában, még maga keres sokszor az asszonyának szeretőt, de amellett vigyáz reá, hogy gyermeke ne szülessék, mert a csecsemő gyermektől oly mértékben irtózik, amily mértékben az állatjáért rajong.

De elég is ebből ennyi.

Részletes bemutatásom felismerhetővé fogja tenni a legelegánsabban öltözött egyénben is az állatembert.

Társadalomtudomány.

E könyv keretében a tudományos megállapítás volt feladatom és célom.

Ugy vélem, hogy a feladatot teljesen megoldottam.

A célzott azonban egyedül a tudományos megállapítással nem lehet elérni.

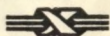
Csak a kulturtársadalmaknak ezen megismeréssel gazdagított történelmi áttekintése nyújthat a jelennek és a jövőnek hasznos okulást.

Az összes európai államok és államocskák fejlődéstörténeti áttekintésének megszerkesztését tűztem ki legközelebbi célul.

Fölfedezésem igazi értéke abban fog teljes nagyságában előtérbe lépni.

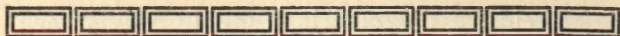
Tételesen fogom kimutatni a szakadatlan kulturhullámok mély völgyeiben az állatembert.

Nemcsak mint a hullám-mélyedések parazitáit, hanem mint a hullám-hegyek lábainak aláásó vakondjait is.

V. RÉSZ.

Az ikrek mint bűnjel.

Egy kicsiny probléma.

„A filozófus olyan ember, aki folyvást rendkívüli dolgokat él át, lát, hall, gyanít, remél, álmodik ; akit saját gondolatai mintha kívülről, fölülről és alulról, *belőle* fakadt események és villámlások módjára érnének ; aki talán maga is új villámoktól terhes viharfelleg ; végzetes ember, akit szakadatlan dübörgés, titokzatos zaj vesz körül.

NIETSCHE, (TUL AZ ERKÖLCS VILÁGÁN.)

Jelentéktelen kis kérdés hivatgat még a megoldásra.

Szerény kis koronaként helyezem az eddigi fölfedezések fölébe.

Az ikrek problémája hevert előttem.

Igénytelen kis kérdés, de annál bántóbb, hogy magyarázatát ne tudjuk.

Az ember tudvalevőleg egy fiat szülő lény.

Egynél több gyermek szülése szokatlan nála.

A szokatlan, rendkívüli esetekben kettős, hármas és nagyon ritkán négyes ikrek szoktak előfordulni.

Az ikrek jobbára egyforma neműek. Csak ritkább esetben születnek mindkét nembeliek.

Mielőtt a megoldáshoz láttam volna, szakorvosokat és szülésznőket hallgattam meg e kérdés felől.

Amit megtudhattam, az csak boncztani felvilágosítás volt.

Aesthetikai okok készítetnek arra, hogy ezeket ne szellőztessem.

Egyébként a kórterem és a bonczasztal nem is hálás buvárterület.

LUCIFER: Nem látok még életjelt.

TUDÓS: El nem maradhat. Én, ki úgy kilestem
Az organizmus minden titkait,
Ki százszor bonczolám az életet . . .

(ÁDÁM) Hullát fogál fel csak mindannyiszor,
LUCZIFER: A tudomány sántán követi csak
A meglevő ifju tapasztalást,
S miként bérencz költője a királynak
Kész kommentálni a nagy tetteket,
De megjósolni hivatása nincs.

MADÁCH.

Nem jutottam közelebb a kérdés magvához.

A szabad természet azonban, melyet oly rajongva szeretek, nagy ragaszkodásomért ezuttal is megjutalmazott bizalmával.

A sokhimesek (Polyandria.)

Linné rendszerének 13-ik csoportjában vannak a sokhimesek. Többférjű virágoknak is hívják. A termős nővirágok a hüséget nem veszik szigoruan. A fogamzás után kéjjel fogadják az újra és újra bibeszállaikra szálló termékenyítő himport.

Ennek a közvetlen következménye, hogy kétszeres vagy sokszoros ikermagvakat termelnek.

A mák és az összes boglárkafélék ebbe a különleges erkölcsű növénycsoportba tartoznak. Ez volt a vizsgálódásom kiindulási pontja.

Vannak-e emberi sokhimesek?

„A nők arra valók, hogy szeressük, nem pedig, hogy megértsük őket.“

OSCAR WILDE.

Valószínű, hogy vannak, ugyanugy, amint a növényvilágban.

Anatomiai megállapításig a nőnél nem juthattam.

Érdekes volna ugyanis megtudni, vajjon az olyan nők, kik a megfogamzás után más férfiaknak új alkalmat nyújtanak a termékenyítésre, sokhimesek-e?

Más szóval, hogy: a több férfi által történő megtermékenyítésre a nőt a petéknek dupla vagy sokszoros szerkezete készíteti-e, vagy pedig bizonyos hysterikus állapot?

Sok alkalmam volt már bizonyítani, hogy a természet ok nélkül nem cselekszik és nem teljesített az élőlények által semmit.

Éppoly bizonyos, hogy szenvedélyt és erkölcstelenséget a természet nem ismer, hanem csupán csak az alkotó, teremtő, gyarapító és szaporító célt.

Tömeges megfigyelésekből tudjuk azonban, hogy a fogamzás után még a laza erkölcsű nők is föl hagynak a tilos szeretkezésekkel, mert már a születendő gyermek egészsége és tisztaságára gondolnak.

Nagyon indokolt tehát az a föltevés, hogy a többférjűségnek külső hajlama a nő petéinek két vagy többszörös barázdáltságában gyökeredzik.

Ez megmaradhat bátran föltevésnek. A valót én anélkül a pontos megállapítás nélkül is kibogoztam.

A növények Ikermagvai.

A sokhimesek csapatjába tartozó növények termő virágai, aszerint ahány himmel és anyával vannak megkonstruálva, annyiszor fogadják be újra és újra a termékenyítő himport és ugyanannyi ikermagvat termelnek.

A polygam nők Ikerképlete.

„Akik szép dolgokban rut értelmet találnak, azok romlottak, anélkül, hogy báj volna bennük.“

OSCAR WILDE.

Itt egyrészt a rövidségért, másrészt, mivel az annyiszor ismételt közös törvényt a növény s állatvilág, valamint az ember között most már minden olvasó ismerni fogja, az állatvilág analog jelenségeit egyszerűen átugrom és csak az emberasszony ikerképleteit vázolom.

Kutatásom kezdetén első gondolatom volt, hogy az annyival tökéletesebb és komplikáltabb szervezetenél nem lesz az ikertermelés folyama oly közvetlenül szemlélhető és egyszerű, mint azt a növényeknél láttuk.

Kísérletekre voltam utalva, melyeket természetesen csakis állatokkal végezhettem, még pedig egy fiat szülő állatokkal.

Több gazdának a segítségét vettem a kísérletekhez igénybe.

Két tehenet és három kanczát fedeztettem körülbelül egyazon időben. Egy hét alatt meggyőződtem arról, hogy mind az öt kísérleti

nőstény-állat megfogamzott. A 8—9-ik napon más bikával és más csődörrel fedeztettem ugyan ezen állatokat, ami természetesen csak furfanggal sikerült.

A nőstény állat fogamzás után tudvalevőleg megközelíthetlen.

Ügyes csellel azonban kijátszottuk őket: A nőstények ételébe egy ártatlan szert kevertettem, ami pillanatokra elfeledteti a fogamzás érzését vagy tudatát.

Egyik tehénnel és mind a három kanczával sikerült az uj fedezés.

Érzem, hogy kíváncsian lesi az olvasó az eredményt.

Magam is türelmetlen kíváncsisággal, azaz égő tudvággal vártam a csikók és borjuk életrejöttét.

Az olvasót csalódás éri, ha kijelentem, hogy csupa egy fiat hozott a tehén és a három kancza világra.

Én nem voltam csalódott, csak éreztem, hogy a kísérletet folytatnom kell.

Fölneveltettem az ifju állatokat és öt-hat évvel később, már mint tenyészállatokkal folytattam és be is fejeztem a kísérleteket.

A tehénnek bikaborja lett; két lónak nőcsikója s a harmadiknak himcsikója.

Négy-öt évvel később a fiatal bikával több tehenet fedeztettem és a tehének kivétel nélkül ikreket ellettek.

A fiatal csődör fedezése után ikercsikók lettek.

A két fiatal kanczát más és más csődörrel fedeztettem és mindkettőnek ikrei lettek.

Néhány ismételt fedezést azután még tovább figyeltem s az üerszülöttek következetesen megisméltődtek.

Az ember szerelmi, érzelmi életét diszkrét lepel takarja. Nem szabad azt erőszakosan félrerántani.

Egyetlen véletlen kedvező eset kínálkozott, ami megerősíti, hogy a polygam nő nem szül ikret, hanem unokái születnek párosával vagy többedmagukkal.

Egy vidéki faluban vagy tiz évvel ezelőtt megházasodott a környék leghetykébb legénye.

Azt tartotta róla a község közvéleménye, hogy nagy szerencsével legyeskedett az asszonyok s leányok körül.

Szép fiatal asszonyt hozott a házhoz. Jámbor, gondos férj lett belőle.

Az első esztendő leteltével két szép leánygyermeket szült az asszonyka. Az öröm nagy volt; a józanéletü parasztnép örül a gyermekének és nagyon megbecsüli.

Vagy másfél évvel később két fiucsecsemő lépett az élők sorába.

Az örömmel a gond is szaporodott. Incelkedni kezdtek, majd vitatkoztak afölött, hogy ki az oka e dus istenáldásnak?

A férj az asszonyt okolta, az asszony meg természetesen a férjet.

Egy ily szóváltásnál többen voltak asszonyok, leányok, legények együtt; egyik szó a másikat követi s odaszól paraszti kedéllyel egy csinos fiatal menyecske, hogy: „meg kéne próbálni“, a férj-e az oka?

Alig hogy megteszi e nyiltszivü propoziciót, felemelkedik a duplaikres apa, belecsap a szép menyecske tenyerébe; „áll az alku!“

Meg volt az alku.

Megtörtént a szeretkezés és megszülettek az ikrek is a bátorlelkü menyecskénél.

A kedélyes paraszterkölcs ezen meg se ütközik.

Persze ellenpróbára az ikres apa nem adta volna oda a saját feleségét.

A magyarázat.

Ezzel a pár adattal be is fejeztem volna a bizonyítást.

A természettudománynak azonban tartozom még egy kis magyarázattal.

A polygam nő, aszerint amint a fogamzás hónapjában két, három vagy négy férfi között osztotta meg a hitvesi hűséget, oly gyermeket fog világra hozni, amelynek fajszaporító magvai vagy petéi duplán, hármason vagy esetleg négyesen barázdáltak lesznek.

Ha fiu, akkor bárki legyen is majd a felesége, annyi ikerutóda lesz minden alkalommal, ahány részre az édesanyja a hitvesi hűséget feldarabolta.

Ha pedig leánya lett a polygam asszonynak, akkor akárki lesz is a férje, ugyancsak megfelelő számú ikreket fog létrehozni.

Ezekből látható, hogy az ikerszüléshez elegendő, ha az egyik nemző félnek spermái vagy petéi duplák vagy többszörösek, mert a másik fél termékenyítő vagy termékenyített anyaga föltétlen alkalmazkodást mutat az előbbihez.

Érzem, hogy e fölfedezésem, a tudományos jelentőség mellett, egyszersmind kellemetlen erkölcsi leleplezés is.

Érzem, hogy tisztos öregasszonyokká szelídült iker-unokás nagymamák feddhetlen multját hozom akaratlanul kétes világításba.

Talán sok boldog családi körben szórom el e felfedezéssel az egyenetlenség gyújtószilánkjait.

És mindezt nyugodtan lelkemre veszem.

Ha új világosságot teremtek, nem lehetek arra figyelemmel, hogy a kigyuló fény sugarai oly homályos szögletekbe ne hatoljanak be, ahol néhány meglepett tilostjáró nő ijedtében hajfonatával kénytelen meztelen testét betakarni.

A világosságnak nem lehet határt tüzni.

A természettudomány nem ismer és nem büntet erkölcstelenséget és nem jutalmaz erényt.

Tulvilági, érzékfölötti, lélektani, vagy erkölcséleti tünetek egyáltalán kívül esnek rajta.

Mindezek legfeljebb kísérői, következményei lehetnek a természet anyagösszealkotó törvényeinek.

Tényeket letagadni, annyit jelentene, mint a természettudományt meghamisítani s ezt nem szabad sem magánérdek, sem tömegérdekért megcselekedni.

Elvégre minden tudományos vivmány vagy felfedezés, áldozatokat követel.

Ez a fölfedezés nem bir a lőpor vagy dinamit öldöklő erejével.

Ha van is csekély robbantó hatása, ez legrosszabb esetben is csak nagy meglepetést és apró ájulást fog néhol előidézni.

VÉGE.

OSZK

1909

A „MODERN IRODALOM“ kiadása

BUDAPEST, VII., RÁKÓCZI-UT 86

Ára 5 korona

OSZK

